ÎN PREAJMA ALEGERILOR

—— George AUGUSTIN ——

Febra alegerilor a cuprins în focurile ei şi Guvernul şi Opoziţia. Duşul alegerilor locale i-a trezit pe cei dela putere, că Românii nu sunt chiar un *"stupid people"*. Demagogia de mahala a capotat definitiv şi pseudo-miturile reseriste afişate cu mare risipă de material, n'au depăşit efectul *"grafitti"* de pe zidurile caselor părăsite.

Nici Năstase cu nouă clase, nici florile de lămâiţă - bune de dat spre purtare bunicelor - pe care le-a purtat Nadia, n'au avut efectul scontat de super-naşii înţoliţi la Paris pentru nunta de prost gust dirijată de nomenclaturişti.

Ciorbea a fost ales primar al Bucureştiului şi programul său de 200 de zile dă roade, spre ciuda prefectului pedeserist care nu mai are rezerve de bâte pentru a-i pune beţe în roate. Numai cei rămaşi cu meteahna din Duminica Orbului, nu văd sau nu vor să vadă că o schimbare radicală se poate şi trebue să se facă în politica României.

Dacă din partea actualei puteri nu poate veni nimic bun pentru ţară, talerul balanţei înclină greu spre Opoziţie, dar aici s'au şi tocmit croielile pentru blana ursului din Carpaţi. Ghinionul este că nu există decât un post de preşedinte de republică, pentru care era suficient să se bată Opoziţia unită împotriva puterii.

Oricât de mari ar fi orgoliile politicienilor, nu putem înţelege cum un om de cultură de talia Domnului N. Manolescu, poate gafa într'atâta încât să creadă că poate fi ales preşedinte al României. Experienţa politică a marelui istoric N. Iorga şi a poetului Octavian Goga nu i-au fost oare de nici un folos? Chiar celebrul Titu Maiorescu a fost tras pe sfoară de palicarul Venizelos - cu mult sub nivelul său cultural - în problema Românilor din Balcani.

Cât despre Petre Roman, nu ne miră nimic. Obrăznicia înaintaşilor se transmite şi urmaşilor. Chiar crede într'adevăr fiul teroristului comunist care s'a asociat cu cei care *"trăgeau cu mitraliera în obrazul lui Hristos"* că poate să stea pe tronul unit al lui Mircea, Ştefan şi Mihai Vodă, fără să sară ars de pe el?

Dacă n'a învăţat decât istoria după Roller, să meargă la un concert la Ateneul Român, să privească întreaga frescă a cronicii poporului român şi să zăbovească mai mult asupra ultimelor două secole. Să-şi mai răpească puţin din timpul lungilor recreaţii şi să deschidă şi o carte de istorie - alta decât a lui Roller - şi să înveţe despre Horia, Cloşca, Crişan. Despre Iancu, despre Tudor, despre Bălcescu, Haşdeu, Eminescu.

Va vedea că până a sta la Peleş, Carol I a îndurat frontul din Balcani, pentru a cuceri independenţa ţării sale strânsă în braţele de menghină ale imperiului turcesc şi rusesc.

Va vedea că Ferdinand I, înainte de a realiza România Mare şi a fi încoronat la Alba Iulia, a trebuit să îndure ororile din Moldova, când ascendenţii lui Petre Roman, unii îi primeau cu flori pe Nemţii care ocupau Bucureştiul, iar alţii - înhăitaţi la Iaşi cu hoardele bolşevice - cereau izgonirea regelui şi declararea României, republică sovietică.

Fiindcă totuşi veni vorba de Alba Iulia, există şi o întâmplare neagră, nu prea îndepărtată de zilele noastre, când Petre Roman, străin de idealurile Românilor descătuşaţi de comunism, dirija cu mare bucurie, huiduielile adunăturii de haidamaci, împotriva ultimului mohican al democraţiei româneşti din perioada anterioară comunismului.

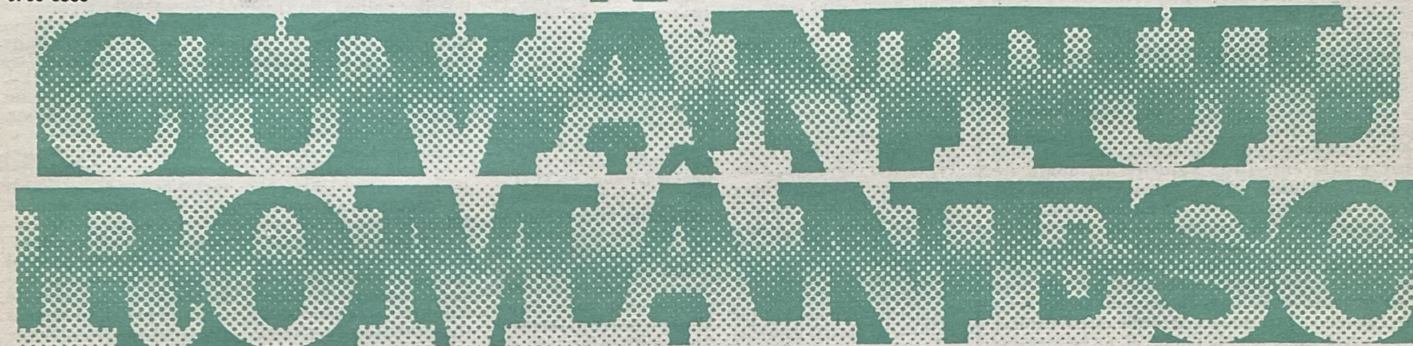
Am insistat mai mult asupra acestor doi candidaţi, excluzându-i pe cei care nu merită nici o atenţie nici din partea presei, nici din partea alegătorilor.

Despre Iliescu, se pot spune o mulţime de lucruri care îl elimină din cursa pentru preşedinţie. Nu ştim până la ora când

Continuare pag. 6

ISSN
0705-8365

Preţul unui abonament anual
30$/50DM

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD
ANUL 22 Nr. 240 - SEPTEMBRIE 1996 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU
CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

UNIREA CUGETULUI ŢĂRII

Eugen BÂRSAN

Este supremul mesaj politic. Căci alegerile nu pot fi câştigate fără voturile unei lumi unite. Bătrâni şi tineri dar şi intelectuali, muncitori şi ţărani. Să nu se uite că omul simplu este cel puţin la fel de motivat în destinul său ca omul şcolit. De aceea numai un mesaj purtat pe prispa casei tuturor cetăţenilor poate ridica lumea din ceaţa comunistă, din dezinteres şi apatie. Altfel spus, dacă Opoziţia vrea să câştige cu adevărat alegerile, ea trebue să coboare la rădăcini. Cui îi este frică să meargă cu mesajul său politic la sat, nu are ce căuta în politică.

Nici unul din partidele de opoziţie care alcătuiesc Convenţia Democratică nu poate câştiga singur alegerile. Aşa se face că unirea cegetului ţării, unirea forţelor în vederea bătăliei electorale de înlăturare a comuniştilor, trebue să fie poziţia şi acţiunea comună primordială. De-abia după ce această primordialitate a fost atinsă, partidele pot să pună accentul pe ideologiile lor.

Astfel, e posibil ca la alegerile dela începutul unui nou veac, în centrul bătăliei electorale, să fie nuanţele ideologice ale partidelor. Dar până atunci, alegerile din 1996 trebue să dovedească faptul că au scos poporul român din traumatizarea de care el are parte şi că au fost eliminaţi comuniştii din viaţa publică a ţării.

Unirea în cugetul ţării e reversul unei stări de spirit negative şi mai mult sau mai puţin pesimiste în jurul *"României pierdute"*. Axa ei este gândul fără istovire la viitor şi hotărîrea de a răstigni definitiv umilinţa şi sărăcia unui neam. Mai departe ea mai este şi arătarea pozitivă că un popor trăieşte prin fondul lucrurilor. Primul pas din acest fond trebue să fie ieşirea din deznădejdea adâncă pe marginea minciunii, ipocriziei, aroganţei şi hoţiei guvernamentale care au pus mână pe ţară.

Unirea din cugetul ţării mai înseamnă şi dovada că reflexul de a face sluj la comanda unui stăpân roşu nu mai funcţionează şi că există o creştere de interes pentru viaţa politică. Semn că electoratul român are totuşi ţinere de minte cu privire la o guvernare demolatoare prin perversiune şi incompetenţă, care vrea să guverneze în continuare. Nu se poate juca la infinit un asemenea rol abject fără să nu vină o scadenţă.

Dacă oamenii îşi pot pierde speranţele de mai bine, o naţiune întreagă nu poate face acest lucru

Continuare în pag.3

LA SPARTUL TÂRGULUI

—— Dan-Liviu NICOLAE ——

Constituţia României - cea *"votată la grămadă"* în Decembrie 1991, *"ca să nu rămânem fără"* - stipulează o mulţime de lucruri cu iz democratic. Printre trucurile preluate de Ion Iliescu dela predecesorul - şi, multă vreme, mentorul lui - se numără şi acela de a pune pe hârtie tot felul de clauze pe care lumea liberă, încă neînvăţată cu dispreţul faţă de legi, de angajamente, de semnăturile date, pe care comuniştii îl practică fără ruşine de zeci de ani, lumea liberă, spuneam, este tentată să le înghită ***tale-quale***.

Şi asta nu este totul. Înscrierea unor clauze democratice ar presupune şi aplicarea lor.

Nu în lumea condusă de ilieşti. Acolo - în România, de pildă - faza următoare adoptării de documente impresionante este, de regulă, golirea lor totală de conţinut prin cele mai felurite, deseori cele mai cinice mijloace. Sau prin ignorarea prevederilor legale respective, sau prin neaplicarea lor sub pretextul *"apărării securităţii naţionale"*. Ceuşescu mai folosea şi nepublicarea anumitor acte normative, destinate exclusiv propagandei externe. Noutatea postdecembristă constă din amânarea *"sine die"* a aplicării unor articole de lege, dacă nu a unor legi în întregul lor, pe temeiul existenţei *"altor priorităţi"*. Bineînţeles, nu este vorba de norme în interesul Puterii. Nimeni n'a socotit *"neprioritară"* aplicarea legii privind pensiile parlamentarilor. Dar când vine vorba de părţi ale legislaţiei care ameninţă - ***ar ameninţa*** e mai potrivit - structurile mafiote care susţin Puterea, în cap cu Ion Iliescu, lucrurile se schimbă radical.

Vom da deoparte dezbaterea cu privire la legitimitatea prezentei Constituţii sau chiar la legitimitatea corpurilor legiuitoare care au adoptat-o. Sau, vorbind de clauze constituţionale, băgate cu mătura sub covor, nu vom aborda nici ambigua prevedere legată de cele două mandate prezidenţiale, de pe urma căreia, oricum ar întoarce-o, Ion Iliescu tot n'ar mai putea ocupa *"curat constituţional"*, Cotroceniul.

Un alt caz de criză constituţională stă acum în atenţia noastră. Este vorba de instituţia ***Ombudsman***-ului, sau în alţi termeni, a ***Avocatului poporului***, prilej de multe controverse, explicatii şi retorică la vremea adoptării ei. Timp de cinci ani (vârsta actualei Constituţii) şi de aproape două legislaturi, reprezentanţilor Puterii nici prin gând nu le-a trecut s'o bage în seamă. Natural, nu numai că nu aveau nevoie de aşa ceva dar, admiţând că, prin cine ştie ce concurs de împrejurări, funcţia ar fi ajuns să fie ocupată de un om integru, manipulabil, ori - mai rău, neşantajabil - instituţia în cauză putea deveni dinamită curată! Libertatea de mişcare a *"emanaţilor"* în cursa pentru impunerea dominaţiei lor politice şi economice absolute s'ar fi văzut intolerabil de limitată.

Mai ciudată a fost, până acum, atitudinea Opoziţiei democratice, mai mult decât indiferentă faţă de acest subiect. Se va fi temut Opoziţia de instalarea în funcţie a unui om al Puterii? Ce ar fi putut justifica această teamă? Dimpotrivă, am zice noi, ar fi fost încă un prilej de a scoate în evidenţă corupţia şi abuzurile gangsterilor dela guvenare. O explicaţie ar fi aceea că, în condiţiile în care cei din Opoziţie sunt mai preocupaţi să tragă şuturi colegilor de pe aceeaşi parte a baricadei - dar şi să se ferească de şuturile lor - funcţia de ***Ombudsman***, prin simplul fapt că ocuparea ei presupune ***alegerea*** cuiva, n'ar fi devenit decât încă un măr al discordiei.

Şi, totuşi, iată că, de curând, Convenţia ***Democrată*** (noua denumire a C.D.R.), după ce, din necesităţi electorale, a desemnat

Continuare în pag. 5

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

EDITORIAL

ALEGERILE DIN NOEMBRIE 1996

Alegerile din România ce vor avea loc în luna Noembrie anul acesta, vor avea o semnificaţie deosebită, ele putând aduce mari deslegări în viaţa istorică a poporului român. Alegerile locale au făcut o ruptură serioasă în structura politică a puterii guvernamentale a lui Iliescu, ceea ce va aduce după sine o ciocnire de forţe deosebită de cea care a existat până acum.

De partea Opoziţiei s'au ataşat conştiinţele celor tineri, care îşi doresc un alt viitor şi care nu au nimic comun cu aberaţiile nomenclaturii. Tinereţea are acum ocazia să dea un examen decisiv, de naţionalism românesc, curat şi creştin, care nu are nimic de-a face cu teoriile marxiste. Tineretul român are nu numai ocazia, ci şi obligaţia morală să intervină ca să schimbe direcţia de orientare a societăţii româneşti, deci a istoriei naţionale.

Nu a fost greu pentru tineretul român să înregistreze diferenţa între valorile naţionale ale poporului şi culturii sale, în perioada de după răsturnarea din Decembrie 1989. În această perioadă de timp a avut prilejul să prindă câteva lucruri esenţiale din cultura şi spiritualitatea românească, pe care nu le-a cunoscut, din cauza cenzurii marxiste, care dorea ca întregul tezaur naţional de tradiţii, credinţe, concepţii şi valori româneşti să dispară. În tot acest timp, tineretul a luat contact cu cărţile care vehiculau cultura occidentală care, la rândul ei, nu se asemăna deloc cu viziunea şi ideologia marxistă, de coloratură pur materialistă şi fără nici o legătură cu cugetul poporului român.

Pe de altă parte, continuitatea marxistă a nomenclaturii lui Iliescu, cu metode, idei şi maniere depăşite de guvernare şi artificiale, a înlesnit dezvoltarea vertiginoasă a corupţiei în cercul conducătorilor şi al oficialităţilor administrative, deoarece aceştia nu aveau nici un respect pentru principiile morale sau ale bunului simţ, comun tuturor oamenilor şi societăţilor.

Este foarte evident, astăzi, că tineretul român şi-a definit bine poziţia faţă de guvernarea comunistă a lui Iliescu şi că, în împrejurările de azi, acest tineret este gata să iasă la suprafaţa vieţii politice, lovind în cel mai mare pericol pe care-l prezintă pentru existenţa viitorului românesc, nomenclatura comunistă.

Această apariţie a tineretului român nu este întâmplătoare, ci este rezultatul unei gestaţii îndelungate, de câţiva ani, care arată falimentul ideologiei marxiste. Ţara a fost dusă la ruină, lucru care nu era posibil în momentele de după 1989, dacă marxiştii s'ar fi retras în bârlogul lor de neputinţe, imoralităţi şi mari răspunderi pentru crimele antinaţionale pe care le-au săvârşit. Tineretul ţării a văzut, într'o formă directă, prin experienţa proprie, toată decăderea conducerii nomenclaturiste şi dezastrul către care se îndreaptă ţara sub orientarea politicii lui Iliescu şi a gealaţilor lui.

Se întrevede azi o confruntare dură între marxişti şi tineretul României. Acest tineret vrea să deschidă o cale nouă în viaţa poporului român, prin care să poată şi el contribui la făurirea unei noi societăti şi a unui nou orizont de desfăşurare a idealurilor naţionale.

Orice amânare pentru lichidarea formelor vătămătoare ale nomenclaturii abuzive şi ilegale, înseamnă o cumplită suferinţă pentru Români.

Astăzi, nu mai există dreptul şi presupunerea vreunei amânări, ci decizia fermă de a pune capăt acestei situaţii disperate în care se găseşte poporul român.

Aceştia sunt termenii categorici ai electoratului român de azi. Nimeni nu mai are dreptul să invoce o prelungire îngăduitoare a guvernării lui Iliescu. Căci această prelungire echivalează cu o trădare nemaipomenită a celor ce se sustrag dreptului lor natural de a-şi apăra ţara, pământul, copiii şi existenţa naţională.

Alegerile din Noembrie 1996 vor fi semnul cel adevărat al eliberării poporului român, din sclavia comunistă, dacă Românii vor avea cugetul curat, românesc şi creştin.

George BĂLAŞU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că **Redacţia acestui ziar** nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Demisia, Domnule Măgureanu!

—— Andrei BADIN ——

Scandalul interceptărilor convorbirilor telefonice de către Serviciul Român de Informaţii (SRI) s'a topit undeva în ceaţă. Căpitanul Bucur, cel care a dezvăluit faptul că serviciul condus de Virgil Măgureanu ascultă convorbirile telefonice, a fost trecut în rezervă şi este în prezent în cercetarea Parchetului. Acuzaţiile care i se aduc arată însă cu claritate că dovezile prezentate sunt într'adevăr reale. În primul rând, căpitanul Bucur este acuzat că ar fi luat din sediul instituţiei unde a lucrat, S.R.I., casete. Această acuzaţie arată că într'adevăr casetele prezentate public de căpitanul Bucur sunt reale. În loc ca Parchetul să cerceteze de ce Serviciul Român de Informaţii înregistrează convorbirile telefonice ale personalităţilor publice, toată afacerea este îngropată, nici un cuvânt ne mai fiind scos despre scandalul interceptărilor convorbirilor telefonice. Şi cazul Bucur s'a stins la fel ca şi celelalte scandaluri în care a fost implicat Serviciul Român de Informaţii, cazuri care au scos în evidenţă faptul că fosta Securitate s'a transformat într'o nouă Poliţie Politică, de această dată sub masca democraţiei originale patronate de Preşedintele Ion Ilici Iliescu.

În paginile "*Cuvântului Românesc*" am mai adus în discuţie încălcările Legii Siguranţei Naţionale de către Virgil Măgureanu, directorul Serviciului Român de Informaţii. Vom continua acum prezentând câteva informaţii care dovedesc implicarea politică personală a lui Virgil Măgureanu. Pentru început, să reamintim cum a apărut Virgil Măgureanu în 22 Decembrie la Televiziunea Română. Înainte de 1989, Virgil Măgureanu era cunoscut de colegii săi sub numele de Imre Asztalos, identitate sub care a studiat în anii '70 la Universitatea bucureşteană. Apoi, când a intrat în structurile Securităţii, numele său conspirativ a fost Mihai Mihăilă.

După ce a apărut la TVR în Decembrie 1989 în grupul condus de Ion Iliescu, timp de mai multe luni, Virgil Măgureanu alias Imre Asztalos alias Mihăilă alias... a ocupat diferite funcţii în anturajul preşedintelui FSN, CFSN şi CPUN, fostul activist comunist Ion Ilici Iliescu. În 29 Ianuarie 1990, Virgil Măgureanu a fost unul din cei care a coordonat acţiunile huliganice împotriva partidelor istorice, PNŢCD şi PNL. Apoi, numele său a mai apărut în dezvăluirile privind alte acţiuni nedemocratice ale regimului Iliescu. Imediat după evenimentele sângeroase din Martie 1990 dela Târgu Mureş, a fost creat Serviciul Român de Informaţii iar Virgil Măgureanu a fost numit directorul acestei instituţii, printr'un decret semnat de preşedintele CPUN, Ion Iliescu, act care însă nu a fost niciodată public.

Într'o cuvântare rostită atunci, Virgil Măgureanu promitea că SRI va fi o instituţie democratică, echidistantă din punct de vedere politic şi care nu va continua practicile fostei Securităţi. Toate bune şi frumoase. Numai că doar la câteva luni, Virgil Măgureanu îşi calcă promisiunile candidând pentru Camera Deputaţilor din partea FSN. Adică, echidistanţă politică şi totodată implicare politică. Adevărata faţă, de fapt, a lui Virgil Măgureanu, una din eminenţele cenuşii care conduc din umbră regimul Iliescu spre consolidarea Puterii. Apoi, Virgil Măgureanu şi-a continuat acţiunile nedemocratice. A sprijinit acţiunile minerilor lui Miron Cosma în Iunie 1990 în Bucureşti, conducându-i pe aceştia spre domiciliile liderilor politici din Opoziţie. Adresele personalităţilor din Opoziţie au fost date de Virgil Măgureanu căci un amărît de miner din Valea Jiului nu ar fi avut de unde să ştie unde locuiau Ion Raţiu, Radu Câmpeanu sau Gabriel Liiceanu.

În acele zile sângeroase din Iunie 1990, o informaţie într'adevăr senzaţională a apărut în prestigiosul cotidian francez *"Le Figaro"*, ştire care nu a fost reluată până în prezent de mass-media românească. Astfel, ziarul francez citând surse ale serviciilor secrete elveţiene, anunţă că acestea l-au anunţat pe Regele Mihai să nu părăsească domiciliul său din Elveţia, deoarece serviciile secrete româneşti au intenţia să-l asasineze, informaţia fiind confirmată şi de serviciile secrete germane.

În istoria celor şase ani de aşa-zisă democraţie, Serviciul Român de Informaţii, sau mai bine o grupare condusă de Virgil Măgureanu, a implicat politic acest serviciu, periclitând consolidarea statului de drept şi a democraţiei în România. Informaţii pe care le-am obţinut din surse sigure ne arată şi pregătirile pe care în prezent Virgil Măgureanu le face pentru ca Preşedintele Ion Iliescu să obţină cel de-al patrulea mandat.

Împreună cu prietenul său, Iosif Boda, ambasadorul României în Elveţia, undeva lângă Bucureşti, cei doi au pus la cale o strategie pentru ca Ion Iliescu să iasă învingător în alegerile din 3 Noembrie. Programul pe care îl pregătesc Virgil Măgureanu şi Iosif Boda va fi o surpriză, mai de dreapta şi mai pro european pe hârtie decât programele celorlalte formaţiuni politice. Păpuşarii vor să scoată un Ion Iliescu curat ca lacrima, occidental şi european.

Consolidarea poziţiei Puterii şi a influenţei malefice a directorului SRI, Virgil Măgureanu, este şi o vină a Opoziţiei democratice care ezită în a-şi exprima cu claritate punctul de vedere în privinţa numeroaselor încălcări ale legii din partea lui Mihăilă alias Asztalos. Opoziţia trebue să ia atitudine în această privinţă, deoarece tot mereu va fi sub umbra Puterii. Şi mai mult, alegerile din Noembrie nu vor putea fi corecte câtă vreme, sforarii trag firele în spatele cortinei. Iar păstrarea Puterii de către regimul Iliescu va avea consecinţe extrem de negative pentre Ţară. Demisia, Domnule Măgureanu.

LIPITORILE CARE "SUG" DESTINUL ŞI NOBLEŢEA NAŢIUNII ROMÂNE

—— Florea OLTEANU ——

Naţiunea română continuă să gesteze în sindromul iliescist. Nu poate să fie pe deplin întru fiinţa sa trează. O dovadă obiectivă că este bombardată, zi şi noapte, cu unde hipnotice de către reţelele activate ale fostei Securităţi. Îşi duce pe mai departe calvarul celor cincizeci de ani de existenţă termitatară. Ceea ce nu poate să conştientizeze naţiunea română este tocmai faptul că *"marii demagogi ai comunismului-fascist"* îşi fac în continuare *"meseria"*. Neatinşi de Lege (pentrucă o eludează în orice moment) se mişcă liberi în lagărul teroarei. Ei sunt potenţialii *"dumnezei"* pe destinul fiecărui om, ei manevrează legile de bază ale genocidului existenţial şi infatuaţi în sinea lor, în Lumină demonstrează că sunt puternici şi nu vor da socoteală nimănui. Confundă această cerbicie cu dreptul de a fi mai presus de Ordine, Lege şi Constituţie. Rapaci şi inumani, s'au transformat în vampiri iliescişti şi lichidează discret pe contestatari.

Naţiunea română este hrana de bază (încă!) pentru maşina diabolismului bolşevic. Este reactivată cu sângele curat al moralităţii româneşti. Continuă să fie *"visul de aur"* fără speranţă, niciodată realizat. Distruge temeiul demnităţii şi libertăţii naţiunii române. Îşi înalţă himerele primejdioase şi face coconi bolşevici în matca sănătoasă a naţiunii române.

Unul dintre potentaţii *"crai"* ai somnolenţei generalizate este cel ce se consideră *"emanatul revoluţiei"*, *"emanatul"* contestat, fariseul abulic care nu se poate înălţa dincolo de limita frunţii de *"gânditor bolşevic"*, care nu suportă valorile universale ale Democraţiei. Este acelaşi serv la popota kaghebismului şi comunismului. Se mişcă pretutindeni, chipurile - pentru a *"transmite mesajul de pace şi colaborare"*, bate la porţile regatelor cu obrăznicia ţiganului nomad şi acest terfelitor de legi şi valori morale române, cu zâmbetul său interminabil, silabiseşte în limbi, rudimentar învăţate, gazdelor despre *"nu ştiu ce şi nu ştiu cum"* că *"Democraţia"* românească se "integrează" în *"identitatea adevăratei democraţii"*.

Continuare în pag.5

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum urmează:

Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal"* sau *"Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
- Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

ACŢIUNILE NOULUI PRIMAR AL CAPITALEI SUNT ÎNCURAJATOARE

Mihaela MOISIN

Primarul Capitalei, Dl. Victor Ciorbea, s'a pus pe treabă. În primul rând şi-a curăţat *"propria-i casă"*, înlocuind 18 directori şi directori adjuncţi, ineficienţi şi incorecţi, patru şefi de departament, precum şi pe chiar arhitectul şef al Capitalei. Dar curăţenia nu va fi terminată decât după trei luni de zile, când va schimba sau va păstra pe cei proaspăt instalaţi în aceste funcţii.

În ce priveşte restul de curăţire, conform promisiunii din timpul campaniei electorale, Dl. Ciorbea, ajutat de viceprimar şi de aparatul Primăriei, a pornit o campanie serioasă în Capitală.

Astfel, o amplă acţiune de combaterea ţânţarilor a avut loc în cele 17 parcuri ale Capitalei. Viceprimarul Capitalei, Viorel Lis, a întreprins o acţiune de salubrizare în sectorul 3, zona Vitan, lângă *"Circul Foamei"*, la cererea cetăţenilor acestui sector. Scopul acţiunii a fost ridicarea chioşcurilor, a cabinelor de construcţii rămase încă din 1989, a plăcilor de azbociment, movilelor de pământ şi moloz. 54 maşini de maşini au transportat numai în cursul unei dimineţi câte 6 tone de gunoi fiecare. Acţiunea aceasta de muncă voluntară a fost sprijinită de multe întreprinderi ale Capitalei, precum şi de Corpul Gardienilor Publici. După curăţirea terenului, Viceprimarul va porni la o acţiune de nivelare a terenului, de însămânţare şi amenajarea unui loc de joacă pentru copii şi a unui parcaj. În aceeaşi zonă se va construi o piaţă, se va perfecta reţeaua de iluminat public, precum şi extinderea reţelelor de transport în comun.

Banca Agricolă acordă sprijinul Primăriei Sectorului 3 în problema civilizării pieţelor, angajându-se că va instala becuri pentru luminarea pieţelor şi a împrejurimilor. BANCOREX s'a oferit să ajute primăria, punându-i la dispoziţie pentru dotare 10 calculatoare ce vor putea ajuta la uşurarea rezolvarii unor probleme administrative.

Se află în curs de amenajare fosta piaţă Decebal, piaţa Miniş şi Piaţa Vitan colţ cu Dudeşti, lucrările urmând să se finalizeze până la sfârşitul anului.

Acestea sunt doar câteva din multele acţiuni de curăţire din cadrul programului noului aparat al Primăriei.

În ce priveşte curăţenia propriu-zisă, Dl. Ciorbea se bucură de sprijinul şi de încrederea cetăţenilor Capitalei, al căror respect şi l-a câştigat din plin. Poate şi pentrucă încă locuieşte într'un simplu apartament de bloc, este cinstit...

Prin programul de 200 de zile, însă, Dl. Ciorbea nu se opreşte numai la curăţenia Capitalei. Alte măsuri importante sunt cuprinse în program şi aici este aici...

Dacă în privinţa curăţeniei nu s'a putut opune, la celelalte puncte din programul de 200 de zile, ochiul duşmănos al PDSR-ului, ieşit din orbită ca şi mâna lungă a Securităţii, stă la pândă şi începe să arunce săgeţi otrăvite în acţiunile Convenţiei Democratice.

Astfel, Primarul Capitalei a avut de înfruntat decizia Ministerului Sănătăţii, respectiv a lui Iulian Mincu de a desfiinţa Policlinica Vitan. Dar noul Prefect, Grigore Simion împreună cu Victor Ciorbea au cerut guvernului să suspende această hotărîre, cerere ce a fost receptată cu bunăvoinţă. Iulian Mincu a demisionat în final, dar Guvernul doreşte ca această policlinică să intre în subordinea Ministerului Justiţiei, Direcţia Generală a Penitenciarelor.

S'a format o asociaţie a medicilor şi farmaciştilor, se preconizează asistenţă gratuită bătrânilor şi handicapaţilor în unele cabinete particulare, *"dar de ce trebue să fie cabinete particulare, când asistenţa medicală este gratuită"*? Suma alocată de guvern pentru sănătate este de şase ori mai mică decât cea necesară şi aici, se întâmpină greutăţi.

De asemenea, Dl. Ciorbea are de luptat în punerea în aplicare a hotărîrii sale de a acorda gratuitatea transportului în comun în Bucureşti pentru elevi, studenti si pensionari.

Deşi este o cursă contra cronometru, cu o dată *"de predare"*, grea şi cu multe obstacole puse în mod deosebit de PDSR, încă la putere, sperăm că Dl. Ciorbea, ajutat de oamenii gospodari şi cinstiţi din Bucureşti, şi sunt aceştia cu zecile de mii, nu se va opri din drum şi îşi va îndeplini misiunea.

Desigur că reprezentanţii PDSR se opun la orice activitate începută de Primarul capitalei, deoarece aceasta dovedeşte că, dacă Românii sunt bine conduşi şi organizaţi de un om cinstit şi cu bune intenţii, ajutat de atâţia alţi oameni cinstiţi, ei pot readuce Bucureştiul la vechiul statut de *"Micul Paris"*.

Opoziţia PDSR-iştilor se trage în primul rând din faptul că prin realizările noului primar, întreaga Convenţie Democrată capătă tot mai mult încrederea populaţiei, acum, în preajma alegerilor generale, iar lor le fuge pământul de sub picioare...

Dacă Dl. Ciorbea va reuşi să-şi ducă la îndeplinire misiunea ce şi-a asumat-o, nu cumva şi Dl. Emil Constantinescu, îşi va putea pune în aplicare *"Contractul cu România"* propus? Aici vă este necazul, tovarăşi nomenclaturişti, pedeserişti, peremişti, şi alţi (comun)işti...

UNIREA CUGETULUI ŢĂRII

Urmare din pagina 1

chiar dacă partidul D-lui Iliescu duce o politică totală de absorbţie a administraţiei la toate nivelurile. Istoria a dovedit că în faţa unor primejdii, indiferent de natura lor, care pun în pericol naţiunea, singura cale de a reacţiona cu efect e solidaritatea şi unirea în cugete a celor care se simt legaţi de destinele neamului. Este ultima soluţie de autoapărare naţională. Dispersia de forţe înseamnă autonimicire.

Destinul ţării e în mâna milioanelor de alegători care îşi dau sau nu îşi dau seama ce înseamnă o luptă naţională. De ce naţională? Pentrucă comunismul de ieri şi de azi este antinaţional. Pentrucă România e încă pe firul lui Stalin, cunoscut fiind că a fost politica acestuia ca Nicolae Ceauşescu şi Ion Iliescu să fie *"documentaţi"* la Moscova pentru funcţiile de primsecretari şi preşedinţi de ţară.

Se uită prea uşor că nu se poate schimba societatea, că nu se poate realiza nimic de durată până când nu se vindecă răul venit dela Răsărit care a măcinat pe Români timp de 45 de ani şi încă continuă să-i stăpânească prin *"documentarea"* moscovită a preşedintelui de ţară. Astfel, din ceea ce vine dela nomenclatură, nimic nu este axat pe interes naţional. Totul este axat pe interes de gaşcă. O gaşcă ce şi-a erodat însă baza printr'o nemaipomenită corupţie la toate nivelurile. De aici ea încearcă să se salveze prin diversiunile în care dovedeşte o tactică şi o abilitate remarcabilă. În confruntarea dintre Opoziţie şi nomenclatură, diversiunea este punctul cel mai tare al nomenclaturii.

Situaţia este destul de dramatică. Pentrucă în faţa cadriştilor care au pus mână pe ţară, e greu să impui ce ai în cuget şi speranţa. Soluţia într'o asemenea privinţă este numai una: întocmai aşa cum a existat o lume angajată în politica comunistă, trebue să existe şi una care cu o şi mai mare forţă să fie angajată în politica eliminării comuniştilor şi a poluării roşii. Atâta timp cât acestea vor subzista, nu poate fi vorba de o schimbare.

Tot ce se vede că se întâmplă pozitiv, marchează în chip clar o revitalizare a spiritului luptător pentru idealurile Revoluţiei. În sânul poporului român, traumatizat de mizerii şi dezamăgiri de proporţii, încep răbufnirile. Românii se conving tot mai mult că partidul nomenclaturist dela putere este de nevindecat şi că numai o delimitare de el poate redescoperi speranţele ideatice legate de revoluţie.

A intrat în arenă mesajul: România are imperios nevoie de eliberare şi trebue constituită forţa de realizare a acestui lucru. Văzând procesul de unire din cugetul ţării, rămânem optimişti. Mai rămânem optimişti şi pentrucă avem şi neclintita credinţă că adevărul se va elibera, deoarece el purcede dela Dumnezeu, după cum tot dela Dumnezeu vine şi optimismul, pe când pesimismul vine din creierul omului.

Eugen BÂRSAN

NU MAI ESTE CE N'A FOST

Una din organizaţiile aducătoare de împrumut şi democraţie cu *"E"* la coadă - *"E"* însemnând Europa - a făcut a doua descoperire după spintecarea atomului:

În România nu mai există antisemitism, ci doar antisemiţi şi aceştia chiar mai puţini decât în unele ţări din Apus.

Suntem felicitaţi şi ni se promite o schimbare în cărţile de geografie: România va fi mutată din planeta Marte în Europa.

Se uită, ori poate nici nu s'a învăţat, că Românul zămislit creştin este blând, primitor, n'a făcut războaie ca să cucerească alte popoare, dar nici nu-i place de ariciul pe care după ce l-ai primit în casă îşi întinde spinii şi se face stăpân pe avutul tău. Noi ne apărăm: *"sărăcia şi nevoile şi neamul..."*

Dar comuniştii, pentru a-şi cocoloşi crimele şi distruge Opoziţia, au născocit ideea că cei care's anticomunişti sunt în realitate antisemiţi şi cum antisemitismul nu se putea dezvolta într'o ţară unde toţi se pupă tovărăşeşte la breakfast, a trebuit creat un antisemitism cu rădăcinile în timpul Generalului Antonescu, ostaşul care, alături de ţară, luptase contra Moscovei.

Duşmanii comunismului trebuesc urmăriţi, compromişi şi pedepsiţi!

În ţară, ei au fost internaţi la universităţile de reeducare cu zidurile înalte şi sârmă ghimpată, iar pentru cei de peste hotare au fost trimise figuri simandicoase cu ramură de măslin în gură, ca să înşele Apusul: I.P.F. Teoctist ne asigura că Românul trăia într'o *"Epocă de aur"*, iar I.P.S. Plămădeală, ne asigura şi el, că'n ţară e libertate şi paşapoartele se emit la cerere; dar lovitura dată sub centură am primit-o dela răposatul Şef Rabin Moses Rosen:

"Holocaustul a început în România" şi Generalul Antonescu a trimis sute de mii de Evrei în lagărele germane de exterminare.

Aşa ne-a fost răsplătită bunătatea creştină care a ajutat pe refugiaţii evrei din Austria, Polonia şi Ungaria.

Dar restabilirea adevărului a venit tot din sânul Neamului ce ne-a dat pe Solomon, pe Itzhak Rabin şi alţi oameni ai lumii, vorbim de actualul Rabin Şef din Geneva, Alexandru Şafran, care în timpul războiului era Rabin Şef în România şi Senator. El s'a dus special în ţară (încurajat discret de actualul ambasador american Dl. Alfred Moses, n.n.) şi a declarat cu ochii înlăcrimaţi în plenul Parlamentului:

ROMÂNIA NU ŞI-A TRIMIS NICI UN FIU EVREU ÎN LAGĂRELE GERMANE (Sublinierile noastre).

De asemenea, trebue reamintit că'n timpul războiului, Evreii n'au purtat banderolă galbenă, sinagogile, şcolile şi teatrele au fost deschise etc. Singura restricţie: n'au fost trimişi pe front (Sunt sigur că unii s'ar fi dus bucuroşi, n.n.) şi au trebuit să înlocuiască, la munci manuale, pe cei ce luptau pentru apărarea ţării).

Subliniem că unul din motivele ce l-ar fi silit pe Moses Rosen să asculte orbeşte de ordinele lui Ceauşescu ar fi fost o ştire apărută în ziarele din Londra:

A fost arestată pentru furt, în unul din magazinele londoneze, soţia şefului rabin din România, Moses Rosen.

S'a stabilit că D-na Rosen era bolnavă (cleptomană).

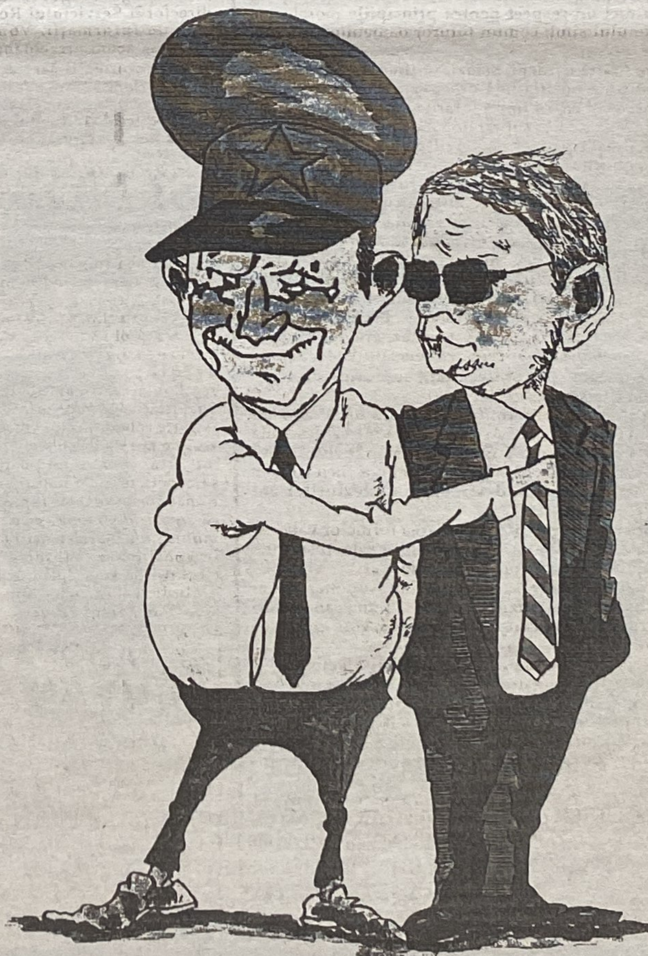
Mai mult ca sigur că Rabinul Şef a fost ameninţat de Ceauşescu: ori faci cum îţi spun, ori public că nevastă-ta e o hoaţă!

Ce alegi?

Răposatul a ales să-şi apere soţia bolnavă.

Nu aprobăm ce-a ales, dar îl înţelegem şi-l iertăm.

Stroe MOLDOVANU

"OMUL NOU" ŞI ALEGERILE

Radu NEGRESCU-SUŢU

Mi-am pus, zilele acestea, legitma întrebare - având în vedere amploarea fenomenului amnezic la Români -, *cum va vota în 1996, omul nou?*

Apelativul nu este deloc peiorativ şi nici hilar, căci *"omul nou"*, cu care se lăudau neîncetat comuniştii, există *bel et bien*.

Sunt eu, eşti dumneata, suntem noi, voi sau ei. Suntem toţi, sub diferite forme, deşi ar fi trebuit ca omul nou să nu existe şi nici să nu fi putut fi creat. *Homo comunistus* există însă, chiar fără a fi conştient de existenţa sa.

"Omul nou, - ne confirmă şi Al Paleologu într'un articol intitulat *"Despre irelevanţă" - a fost fabricat şi există."*

Cui prodest? - mi-am pus atunci întrebarea, cu dreptul Românului câştigat la Revoluţie, de a putea pune întrebări.

A fost însă Revoluţie? - am fost întrebat. Pentru tânărul Român anticomunist care a ieşit în stradă în acele zile, cu riscul vieţii (pierdută, pentru mulţi), a fost. Căci a crezut în ea. Îi respect această credinţă căci, lăsând la o parte manipularea de care el nu a fost conştient, pentru el a fost Revoluţie, atâta timp cât a crezut în ea, din tot sufletul lui de Român. Sau de patriot, căci patriotismul nu cunoaşte nici vârstă, nici condiţie socială, nici frontiere.

Poţi fi patriot şi atunci când eşti doar un tânăr fără funcţii politice, ori un exilat aflat departe de ţară, cert însă este că încetezi de a mai fi, atunci când pretinzi singur acest lucru.

Dar *"la Revoluţie, mai multe unităţi militare s'au luptat între ele la Otopeni, Sibiu sau la MAN, trăgând unii într'alţii". (V. Gabrielescu, Revista 22, 28.12.1995).*

Care erau patrioţii? - am fost întrebat. În nici un caz cei care dăduseră ordinele. Atunci cine?

Unde sunt astăzi cei 18.000 de *"terorişti"* arestaţi la Revoluţie şi eliberaţi ulterior, în totalitate? Se pare că nu erau terorişti. Atunci ce?

Unde suntem cu ancheta celor 60.000 de morţi anunţaţi la Timişoara sau a rezervoarelor cu ape otrăvite? Se pare că nu există nici o anchetă. Dar de ce?

Ce ştim astăzi despre misterioasele conturi ASV1 şi ASV2 (Aport supliment valută) ale lui Ceauşescu, dela BRCE? Nu mare lucru. De ce?

Ce rol au, în cadrul *"Veteranilor de război"*, foştii ofiţeri proveniţi din diviziile *"Horia, Cloşca şi Crişan"* şi *"Tudor Vladimirescu"*? Nici unul deosebit. Oare?

Unde sunt astăzi ofiţerii din CADA? Trecuţi în rezervă, pe motiv de vârstă şi sănătate. Chiar şi cei tineri şi viguroşi?

Oare locul unde soţii Ceauşescu au fost îngropaţi, în mod misterios, a fost ţinut secret la început pentru a se evita profanarea mormintelor lor, sau pentru a se evita un pelerinaj ce nu a mai putut fi evitat ulterior? Evitat nu, regizat da. De cine şi pentru ce?

Dar strigătul instigat, încurajat şi aplaudat *"Moarte intelectualilor!"* sau *"Moarte lui Coposu!"*, care însoţea un macabru simulacru de procesiune mortuară, cu sicriu personalizat suspendat de o macara, cui face cinste? În nici un caz corului celor care l-au scandat, cu ură furibundă, în acele zile de isterie colectivă. Dar *"dirijorul"* corului, cine era?

Oare strigătul *"Regele Mihai"*, scandat de aproape un milion de Români, a fost doar o manifestare de curiozitate, de iubire, sau un strigăt de ajutor?

Şi de iubire, şi de ajutor - le-am răspuns -, însă atât de puternic, încât ecoul lui se mai aude şi astăzi.

Dar presa, presa liberă, presa care şi-a câştigat libertatea la Revoluţie, de ce nu tace? Este adevărat că securiştii şi comuniştii au ieşit atât de întăriţi din aşa-zisa Revoluţie - lovitură de stat, încât îşi pot permite luxul de a lăsa presa liberă să-i critice? Se pare...

Însă libertatea a fost câştigată şi de Dl. Iliescu. Aceeaşi libertate? Nu cred, poate doar cea de a ne minţi sau ucide, chiar dacă nu cu propria-i mână. Şi de a nu i se întâmpla nimic.

Desigur, într'un scurt articol nu se pot pune toate întrebările rămase fără răspuns de peste şase ani încoace. Se pot doar aminti, în ordine cronologică, o serie de evenimente, unele poate uitate, însă semnificative în alegerea pe care *"omul nou"* se pregăteşte deja să o facă, acordând votul său, în acest an crucial 1996, celui şi celor pe care el îi consideră îndreptăţiţi să-l reprezinte. Sau să-i reprezinte conştiinţa. Ori cugetul, căci electorul român şi-a câştigat la Revoluţie şi libertatea de a cugeta singur.

Aceste evenimente, consemnate în presa pe care electorul român a citit-o sau pe care ar fi trebuit s'o citească, sunt mărturia conştiinţelor noastre. Ni le putem reaminti sau nu, dovedind astfel că avem conştiinţă sau nu.

De fapt, suntem astăzi nevoiţi să trăim într'o Românie a absurdului şi a ridicolului, un fel de labirint al amneziei colective sugestionate sau autosugestionate, din care nu putem ieşi fără firul voinţei noastre pierdute. Al voinţei de a avea o conştiinţă.

• • •

Dacă Proclamaţia dela Timişoara, cu celebrul său Punct 8, este încă vie în amintirile noastre, să nu uităm însă că a existat o reacţie comunistă promptă, o contraproclamaţie susţinută de presa guvernamentală, radio şi televiziune şi care a fost numită *"Proclamaţia dela Podul Înalt"* (citită în timpul unui miting electroal FSN la Vaslui).

"La 11 Martie 1990, la Timişoara, în timpul unui mare miting se dă citire PROCLAMAŢIEI DELA TIMIŞOARA...

7. Timişoara a pornit Revoluţia împotriva întregului regim comunist şi întregii sale nomenclaturi şi nicidecum pentru a servi ca prilej de ascensiune politică a unui grup de disidenţi anticeauşişti din interiorul PCR-ului. Prezenţa acestora în fruntea ţării face moartea eroilor din Timişoara zadarnică...

8. Ca o consecinţă a punctului anterior, propunem ca legea electorală să interzică pentru primele trei legislaturi consecutive dreptul la candidatură, pe orice listă, al foştilor activişti comunişti şi al foştilor ofiţeri de Securitate...

În ziarul "Azi" din 15 Mai se dădea publicităţii PROCLAMAŢIA DELA PODUL ÎNALT:

5. Modul de exprimare a voinţei poporului este reglementat prin Legea electorală, adoptată în CPUN. Poporul nostru, a respectat legile întotdeauna. Grupurile care se află sub patronajul Proclamaţiei dela Timişoara, şi nu numai al ei... nu reprezintă poporul...

6. Stabilirea datei alegerilor prin lege la 20 Mai 1990 nu poate fi schimbată împotriva voinţei poporului... Nimeni nu are dreptul să negocieze acest termen fără a intra în tabăra duşmanilor poporului.

Cu toată propaganda susţinută, Proclamaţia dela Podul Înalt a căzut rapid în anonimat. Deşi s'a vrut o replică de marcă a Proclamaţiei dela Timişoara, nu a reuşit decât să devină o palidă copie, mustind de demagogie, folositoare doar pentru dezinformarea populaţiei şi susţinută doar de vajnice gospodine, admiratoare înfocate ale Domnului Petre Roman. După 20 Mai nu s'a mai vorbit de ea".

(Proclamaţia dela Timişoara şi... Proclamaţia dela Podul Înalt, Expres 26.02.1991).

• • •

Superbele articole ale eroului Călin Nemeş, de o sensibilitate zguduitoare *("N'au cum să ne ia Ardealul!", "Să ne fie ruşine!", "Condamnat la viaţă", "Monolog în noaptea românească")*, sunt expresia trăirii unei tragedii personale care ar fi trebuit, logic, să fie naţională. Nepăsarea compatrioţilor săi în faţa acestei drame (împuşcat la Revoluţie, în pieptul pe care şi-l dezgolise în faţa căpitanului Dando Carp, avansat ulterior maior pentru această crimă, C. Nemeş revine la viaţă după ce văzuse moartea cu ochii), însoţită şi de o remarcabilă doză de laşitate naţională, îi provoacă dezgustul care l-a adus în stare de a se sinucide, la numai 32 de ani (pe 8 Iunie 1993).

"Circulaţi, cetăţeni ai României, continuaţi-vă goana disperată pentru supravieţuire, nu vă opriţi, circulaţi. Circulaţi nepăsători aşa cum aţi făcut-o şi în 21 Decembrie 1989, când un grup de pletoşi vă implora să veniţi alături de ei pe altarul istoriei...

Să ne fie ruşine. Să ne fie ruşine în primul rând nouă celor împuşcaţi dar supravieţuitori, nouă, celor îndoliaţi de moartea copiilor, fraţilor sau prietenilor noştri.

Să ne fie ruşine tuturor oamenilor vii din ţară. Să ne fie ruşine pentru tăcerea noastră... Ne trăim viaţa mizeră, acceptăm compromisurile ruşinii, ne înghesuim la cozi şi ne idiotizăm în faţa televizorului, ne batem cu pumnul în piept şi TĂCEM. Tăcem ca ultimii laşi. Morţii noştri au început să putrezească în pământ. Li s'a aprobat dreptul legal de a fi numiţi EROI. Copiilor lor li s'a alocat o sumă cu care pot să-şi cumpere un televizor color. Ieftină e moartea azi în România!... Şi asasinii lor sunt liberi. Sunt printre noi. Îşi pot permite oricând să scuipe pe mormintele care există datorită lor. Îşi pot permite să ne împuşte din nou... AM AJUNS MAI RĂU CA ANIMALELE. NU NE MAI PASĂ. NOI SĂ TRĂIM. RESTUL NU CONTEAZĂ. Ascunzându-i prin tăcere pe criminali devenim noi înşine părtaşi la crimă. Tăcerea noastră ne acuză... Duceţi-vă acum la mormintele lor şi cereţi-le iertare că vi-e frică... Pentrucă asasinii sunt aici, acum îi cunoaştem. Le ştim vinovăţia. Se ascund după grade şi funcţii militare; În 21 Decembrie armata nu a fost cu noi. În 21 Decembrie armata a tras în noi. Acum cei care au tras NE ACUZĂ...

Asasinii au venit, au ucis, apoi au plecat. Asasinii nu erau de pe altă platentă, de pe o altă lume. Erau oameni ca noi toţi. Erau o parte a poporului român. Erau o parte a Armatei Române, cea care ar fi trebuit să apere poporul român. "Erau". Atunci "au devenit" asasini. Acum "sunt" asasini. Asasini liberi... Niciodată asasinii nu se vor auto-pedepsi pentru crimele comise. Dimpotrivă, se vor felicita, se vor promova. Primul pas deja l-au făcut: toţi ofiţerii Armatei Române care ne-au împuşcat în Decembrie '89 sunt înaintaţi în grad. Cei care au refuzat să tragă şi au cerut pedepsirea vinovaţilor de crimă - au fost daţi afară din armată... "Totuna e dac'ai murit / Flăcău ori moş îngârbovit / Dar nu-i totuna leu să mori / Ori câine'nlănţuit" Aşa a spus Coşbuc...

Şi acum vă rog pe toţi cei care credeţi că mă auziţi sau mă vedeţi, să îngenunchiem. În primul rând, pentru cei care au murit pe străzi, ca noi să ne putem aduna pe străzi.

În al doilea rând, pentrucă, stând în genunchi, suntem mult mai uşor de ochit prin vizorul armei, fiind ţinte stabile. Tatăl nostru care eşti în ceruri..."

(Călin Nemeş, Monolog în noaptea românească, România liberă Decembrie 1991).

Dormi în pace Căline, martir al neamului nostru de laşi şi nepăsători. Odihneşte-te în pace, la dreapta Tatălui ceresc şi iartă-ne pentrucă nu te-am înţeles!

• • •

Doina Cornea, această Doamnă a curajului românesc şi a integrităţii, a fost şi este în permanenţă ţinta celor mai abjecte atacuri ale Puterii. Dl. Ion Gavrilă, unul dintre supravieţuitorii luptelor din Munţii Făgăraş, încerca acum trei ani să răspundă acestor atacuri, exasperante prin mahalagsimul lor de cea mai joasă speţă:

"Doina Cornea n'a rămas la cratiţă, aşa cum i-a recomandat cândva C.V. Tudor, pentrucă bărbaţii din familia Cornea şi din satul Ileni, Făgăraş, care azi ar fi putut face politică verticală, nu mai sunt. Studentul Marcel Cornea şi feciorul Toma Pârâu (Porâmbu), au căzut luptând cu arma în mână împotriva Securităţii în anul 1950. Farmacistul Iacob Cornea va fi ajutat să se "sinucidă" în acelaşi an, tot de Securitate. Ginerele lui, inginerul Milea, va fi ucis la fel. Elevul Victor Metea va fi condamnat la moarte şi executat în 1957, după şapte ani de luptă în munţi. Un alt ţăran, V. Cornea, a fost condamnat la moarte în 1951. Tânărul medic Gheorghe Cornea a scăpat doar cu 25 de ani de muncă silnică... N'a rămas la cratiţă Doinea Cornea pentrucă, în acest sat românesc, din care s'a ridicat "sfânta Duminică" a neamului românesc, este tradiţia ca, atunci când bărbatul cade, femeia să-i ia locul: la muncă sau în luptă".

(Ion Gavrilă-Ogoranu, De ce n'a rămas la cratiţă Doina Cornea, România liberă, 18.7.93).

În schimb, Dl. Ionel Popa, demn reprezentant al *"Omului nou"* comunist, se mândreşte cu curajul de a o insulta pe cea care a avut tăria de a părăsi noua Putere.

Doamna Cornea nu a răspuns niciodată acestor insulte, care de fapt abia aşteptau un răspuns, o scuză, o justificare, în fine... o reacţie. Precum C. Coposu, Doina Cornea a preferat, în decenţa sa, să le ignore şi să le ierte, dovedind prin aceasta ceea ce n'ar fi putut dovedi intrând într'o polemică absurdă.

• • •

MM.LL. Regele Mihai şi Regina Ana au fost şi rămân ţinte privilegiate ale mârlăniei *"omului nou"* comunist. Nu vom aminti aici decât pe cei mai importanţi mojici de serviciu.

Unul este Sergiu Andon, Preşedintele Societăţii Ziariştilor din România. *(Fir'ai al naibii, Majestate, Adevărul, 28.09.1991).*

"Dreptul D-lui Andon de a fi antimonarhic nu poate fi pus în discuţie, dar acest lucru nu are nici o legătură cu modul incalificabil - suburban, ordinar şi abject - în care şi-a angajat semnătura".

(Ilie Şerbănescu, Fir'ai al naibii, Domnule Andon, Expres 1.10.1991).

Altul ar fi Dl. Oliviu Gherman, preşedintele Senatului, care şi-a permis în public, în luna Martie 1993, o glumă, un joc de cuvinte (o insultă, spunem noi) de un impecabil prost gust, la adresa M.S. Reginei Ana.

Oricum, pentru a demonstra cât de puternic este sentimentul antimonarhic la Români, Puterea autorizează crearea şi activitatea unei *"Ligi antimonarhice"* în 1991.

D: demonstrat însă, aceasta nu a reuşit să demonstreze nimic altceva decât frica care-i încearcă pe guvernanţii nelegitimi actuali, în faţa Suveranului. Reamintim că Regelui Mihai, Primul Cetăţean al Ţării, îi este retrasă în continuare cetăţenia română la care nu a renunţat niciodată şi îi sunt închise frontierele Ţării Sale.

"Regele Mihai îşi anunţase intenţia de a vizita România cu ocazia Paştelui. Autorităţile vor retrage în ultimul moment viza de intrare Regelui, motivând gestul prin situaţia încordată din ţară. Şi pentru a-şi întări explicaţiile, dar şi pentru a contracara protestele opiniei publice şi mai ales pentru a demonstra cât de puternice sunt sentimentele antimonarhice în România, o fantomatică Ligă antimonarhică este autorizată să organizeze un miting pro-republican în a doua zi de Paşte...

Luni 16 Aprilie... la TVR se anunţase că Liga Antimonarhică română Pro-Republica România (când a fost formată şi legiferată?) e autorizată să organizeze un miting în Piaţa Unirii... (Mihai nu uita, România nu te vrea!... Trădători de ţară, ne vindeţi a doua oară!...) Se impune o precizare: până la

Continuare în pag.7

Dreptul la răspuns

NOILE AVENTURI ALE LUI ION ILIESCU ŞI ALE "BĂIEŢILOR" SĂI...

Remus RADINA

De curând am primit un articol publicat în *"Vestitorul Ortoxiei"* (publicaţie a Patriarhiei române) din luna Iunie 1996. Articolul, intitulat *"Pomenirea eroilor la cimitirul militar român din Soultzmatt-Alsacia-Franţa"*, este semnat de Adrian Gabor, student-teolog la Strasbourg, care dă dovădă de o rară rea credinţă.

Voi citi câteva fraze din acest articol:

"Tradiţionala pomenire a eroilor la cimitirul militar român din Soultzmatt-Alsacia, inţiată de mai bine de un deceniu de către Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici Români şi de alte asociaţii cu conotaţii politice, în Sâmbăta de după înălţarea Domnului, a fost anul acesta, Duminică 26 Mai, dublată de participarea unui mare număr de Români din Germania şi Franţa. Iniţiată de această dată de către Asociaţia studenţilor şi doctoranzilor români din Strabourg, pomenirea eroilor s'a dorit a nu avea conotaţii politice şi acest fapt s'a împlinit."

"Slujba pomenirii eroilor, înscrisă în tradiţia noastră ortodoxă pentru praznicul Înălţării Domnului, aflată acest an sub patronajul spiritual al Mitropoliei (dela Berlin n.n.), a arătat că se pot comemora eroii noştri şi fără interese politice, singurele de altfel, care din păcate, mai divizează încă, şi din punct de vedere bisericesc, Românii răspândiţi în lume, obligându-i să accepte jurisdicţii străine neamului şi ţării."

Gabor mai citează cuvintele Domnului Iisus: *"Daţi Cezarului cele ce sunt ale Cezarului şi lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu"*.

Dar să vedem, acum, cum aplică Gabor cuvintele Mântuitorului.

La pelerinajul organizat la Soultzmatt în 1993, de către A.F.D.P.R. Filiala Franţa, preoţii români care oficiau serviciul religios m'au rugat să nu permit asocierea la slujbă a preotului Vasile Iorgulescu, din Strasbourg, acuzat de unul din preoţii prezenţi că l-ar fi denunţat Securităţii, pe vremea lui Ceauşescu. A început serviciul religios. De după monument, unde stătuse ascuns, preotul Iorgulescu a ţâşnit spre altar.

I-am comunicat că nu poate participa la slujbă, dar au sărit la mine mai mulţi *"băieţi"*, cei mai agresivi fiind studenţii la Teologie Adrian Gabor şi Eugen Murgoci. Preotul Iorgulescu a fost tolerat, pentru a se evita o încăierare în cimitir, de care erau pregătiţi *"băieţii"*.

În mulţime veghea consulul român din Strasbourg, Nicolae Micu, securistul de serviciu, în prezent demis, la intervenţia forurilor occidentale. El organizase un puternic centru de agenţi-securişti la Strasbourg, din care făceau parte şi Gabor şi Murgoci. Gabor a ameninţat cu moartea pe un Român din Strasbourg. Halal teolog!

Dar isprăvile lui Gabor nu s'au oprit aici. Duminică 25 Februarie 1996, Gabor, *"creştinul care nu face politică în Biserică"*, a venit cu un grup de agenţi să atace pe părintele Radu Apostolescu şi pe credincioşii români, în timpul Sfintei Liturghii, în Biserica Ortodoxă Română din Paris. Eugen Murgoci, prietenul lui Gabor, a fost înarmat cu un cuţit, cu ajutorul căruia a tăiat cordonul difuzoarelor Bisericii. Studentul teolog Radu Creangă, dela Paris, pe care Gabor l-a atacat în mai multe rânduri cu ură, a fost lovit în Sfânta Biserică. Au fost agresaţi şi alţi Români. Gabor şi Murgoci, care nu aparţin Bisericii din Paris, vor trebui să răspundă în toamna aceasta, în faţa justiţiei franceze, deoarece a fost intentat un proces şi există fotografii şi alte probe.

Printre agresori se afla şi preotul Gabriel Cernăuţeanu, din Offenburg (Germnaia), zelos servitor al Mitropolitului Serafim Joantă, fabricat de Patriararhul Teoctist şi insatalat de Ion Iliescu la Berlin, cu misiunea de a învălui şi distruge exilul românesc din Occident. Exil vinovat, în convingera lui Iliescu, de a se fi opus mereu comunismului şi a fi apărat onoarea poporului român, în faţa lumii libere.

Cicerone Ioniţoiu mi-a relatat cum între anii 1944-1947, regimul instalat de Sovietici în România a organizat un grup de studenţi-terorişti (era preludiul înfiorătoarelor crime din închisoarea pentru studenţi dela Piteşti), care răpeau, sechestrau şi torturau în mod bestial pe studenţii ostili comunismului.

Printre aceşti terorişti se aflau studenţi dela Facultatea de Litere (Mihai Gafiţa, Ion Biserică, Ion Coman, Gheorghe Cristea, Petru Vintilă, Petre Bărbulescu, Cătălinescu), dela Facultatea de Drept (Mircea Sântimbreanu, Grigore Filipescu, Bulz), dela Facultatea de Istorie (Barbu Câmpina, Gheorghe Matei), dela Medicina Veterinară (Ion Alexe, Igor Gorotcov, Moroianu). Tot aceştia au atacat la 15 Mai 1946, la Ateneul Român, pe participanţii, în frunte cu Iuliu Maniu şi Dinu Brătianu, la aniversarea a 98 de ani dela manifestaţia de pe Câmpia Libertăţii.

Ion Iliescu şi odioasa Securitate dau dovadă de curată nebunie când organizează grupuri agresive contra Românilor din Occident, în anul Domnului 1996 !

Românii din exil, care ştiu că urciorul nu merge de multe ori la apă, sunt convinşi că încercatul popor român va trage concluziile necesare la alegerile din toamna aceasta. De aceste alegeri depinde soarta generaţiilor viitoare.

LIPITORILE CARE "SÜG" DESTINUL ŞI NOBLEŢEA NAŢIUNII ROMÂNE

Urmare din pag. 2

Obrăznicia acestui pigmeu politic se extinde precum cancerul tipic comunist, confundând naţiunea română în mizerie, colaps economic şi existenţial. Prin gestica sa, pentru a trezi admiraţia în milioane de prozeliţi, visează reinstaurarea lagărului *"umanismului comunist"* gregar, şovin, fascist. *"Îşi dă în petic"* - obrăznicie tipică paranoiei comuniste - în faţa reprezentanţilor statelor unde Democraţia există, după care printr'un gest al mâinii, cere mijloacelor mass-mediei acreditate să *"bombardeze"* naţiunea română somnolentă cu marile lui *"faceri politice"*, cu *"tratatele semnate"* cu reprezentanţii naţiunii pe care o vizitează, pentru a deschide ochii celor *"hipnotizaţi"*, să vadă că el este cel mai, cel mai..., că fără el naţiunea română se duce pe *"apele tulburi ale istoriei"*, că el *"trebue"* să fie din nou la *"cârma"* destinului României, fiindcă el, este singura şansă ca naţiunea să scape de primejdia sărăciei, foamei, colapsului economic şi financiar...

Dar lucrurile acestea au devenit REALITATE de când se află *"tovarăşul"* Iliescu în fruntea naţiunii române şi tot el, este cel care a dat *"undă verde"* corupţiei, înconjurându-se la masa festinului *"bolşevic"* cu toate scursorile şi lichelele - unele naţionale, altele internaţionale din *"orizontul turco-arab"*. El este cel care doreşte, ca de atâtea ori, să dovedească, fără ruşine, că el a făcut o *"constituţie"* pe care oricând poate să o împieteze - prin a fi a treia oară preşedinte *"ales"* prin *"voinţa poporului"*!

Acest Iago care a aruncat naţiunea română, împreună cu *"bomboneii guvernamentali"*, cu marea *"gaşcă roşie"*, în cea mai cruntă mizerie, îşi PERMITE să sfideze milioane de Români, destinul a sute de mii de tineri ajunşi în culmea disperării, să fie înţărcuiţi din cauza unei etnii murdare şi ipocrite - ţiganii - care a speriat naţiunile civilizate cu actele ei barbare şi culmea ironiei are, cu acceptul cameleonului, un împărat şi un rege.

Această disperare care îi macină pe tinerii români, este dirijată cu atâta lipsă de pietate de către armata secretă a *"tovarăşului"*. Această dezorientare este tot mai evidentă şi el, cameleonul puternic eugenizat cu doctrina totalitarismului, îşi permite să apară prin mijloacele mass-media ca un *"brav creator de civilizaţie originală"* - dacă vreţi mai clar: batustanizarea, despiritualizarea, pauperizarea, aruncarea în genocid dirijat a naţiunii române.

Acest impostor, orbit de putere, marele fariseist îşi continuă *"goana"* după loja puterii, pentrucă urmăreşte un singur scop: reinstaurarea dictaturii totalitare, în care el să fie zeificat. În lipsa unei judecăţi lucide, acest cameleon împietează destinul universal al naţiunii române. Pe zi ce trece creatorul sindromului care bântuie naţiunea română şi îi poartă numele, este tot mai virulent, este decis să nu se retragă. Doreşte din toată *"conştiinţa lui de comunist"* să fie martir, ultimul martir pe bastionul-lagăr al criptocomunismului, să arunce în putrefacţia totalitarismului milioane de oameni, deja *"îndobitociţi"* de *"valorile umanismului comunist"*, să îi *"înroleze"* pe cei slabi de conştiinţă într'o veritabilă *"armată de executori"* în numele *"idealurilor comuniste"* care timp de decenii a transformat naţiunea română într'o groapă comună...

Alături de acest cameleon sunt şi îl doresc *"cap de acţiune"* toţi lacheii idealurilor comuniste. Cameleonul este înconjurat de o *"armată"* de profitori, cu chipurile tumefiate de viciile *"demenţei originale"*, cu conştiinţele pătate de escrocheriile economico-financiare şi tot aceştia au marele interes ca el, să fie *"alesul naţiunii"*, prin *"şantajul alegerilor"*, prin acordul tacit al Curţii Constituţionale, al armatei, al fostei Securităţi mai activă ca oricând.

Ce dovedeşte această *"mişcare"* a *"scursorilor totalitariste"*? Ce altceva, decât dispreţul pe faţă, dispreţul atroce pentru întreaga naţiune română care a ajuns *"mascota"* la masa de joc. Şi au dorinţa de a acapara totul, marginalizând tot mai mult spiritele valoroase ale naţiunii. Sunt dirijaţi de creatorul lozincii cubanizate fidelcastriste: *"Nu ne vindem ţara"*, de mentorul expres şi exorcizant al mineriadelor: *"Noi muncim, nu gândim"*, ca apoi tot acest cameleon să declame în repetate rânduri că *"nu se munceşte"* şi vina sărăciei galopante în care a intrat naţiunea română este vina ei şi nu din vina escrocilor pe care i-a validat şi înălţat la rangul de *"prieteni şi colaboratori"* pentru crearea celei mai *"originale democraţii"*. Continuă să îi apere pe aceşti escroci care au furat valorile naţiunii române şi au devenit posesorii averilor pe care nu le meritau.

Naţiunea română trăieşte din plin cea mai amară experinţă existenţială pe care nu a meritat-o. Cameleonul a încurajat aceste lichele roşii să dea *"contur"* unei dictaturi corupte şi inumane, care acum jonglează totul şi îi orbesc pe toţi emisarii naţiunilor civilizate. Sunt creatorii criptocomunismului lichelizat, mafiot şi corupt şi pericolul dezrădăcinării naţiunii române din matca sa universală este tot mai evident.

Naţiunea română trebue să pună capăt acestei *"ofensive roşii"* mascate, până nu e prea târziu, să riposteze pentru a nu accepta otrava somnului încă alte decenii.

Florea OLTEANU

ROMÂNIA ÎNTRE "TRECUT ŞI VIITOR"

Mihai GHEORGHIU

Vizita în Statele Unite, dela începutul lunii Iulie din acest an, efecutată de distinsul patriot şi om politic, Profesorul Emil Constantinescu, Preşedintele Convenţiei Democratice, a însemnat poate, dacă nu mă înşel, unul dintre cele mai notabile evenimente din activitatea post decembristă, iar prezenţa respectivului candidat la Preşedinţia României, printre noi cei din diaspora, a fost de bun augur.

Domnul Profesor a avut amabilitatea să dea curs invitaţiei comunităţii româneşti din Statele Unite, respectiv din Los Angeles, Chicago şi New York iar prezenţa dumnealui printre noi cei de aici, a avut darul să ne reaprindă în spirit acel sentiment de speranţă, referitor la o eventuală restaurare a mult vehiculatei democraţii, în Patrie.

Într'adevăr, sobrietatea şi proeminenţa sa politică, expuse cu atâta clarviziune şi gândire ideologică democratică, au impresionat pozitiv grupurile numeroase de Români, în faţa cărora Profesorul Emil Constantinescu şi-a expus pe larg, punctele de vedere, înglobate în *"programul electoral"*, care deşi aparent poate apare ca fiind un fel de *"fata morgana"*, este extrem de interesant şi demn de încredere.

Distinsa personalitate a avut amabilitatea de a întreţine un dialog deschis cu grupurile de Români din America, iar răspunsurile sale au fost prompte şi la obiect, dovadă a cunoştinţei de cauză asupra prezentului şi planurilor de viitor, asta în eventualitatea numirii sale în poziţia cheie de Preşedinte al României, al unei Românii democrate şi libere.

Perspectiva României de a avea un preşedinte democrat, în adevăratul înţeles al cuvântului, în persoana distinsului patriot şi politician contemporan, nu este altceva decât o imensă şansă pentru ţară şi chinuitul nostru popor, şansa spre o reală democraţie. Consider că noi, cei de aici, din diaspora vom face un front comun în vederea propulsării elementelor fertile de democraţie în Patria mamă şi desigur că vom susţine candidatura Domnului Emil Constantinescu, dar finalizarea, mai bine zis decizia, se află în mâinile celor ce vor merge la urne, în luna Noembrie şi asta în perspectiva unui climat de dezinformare şi mai ales îndoctrinare demagogică, ce desigur va fi exercitat asupra maselor de alegători.

Poporul român, un popor încercat şi maturizat în urma grelelor încercări prin care a trecut şi trece, va fi pus din nou în situaţia de a spune un *"NU"* hotărît sistemului actual sau un *"DA"* fantastic viitorului întregii Românii.

Sper şi eu, ca de altfel toţi cei ce gândim şi trăim româneşte, în izbânda neamului românesc şi triumful acestuia pe frontispiciul întregului mapamond.

LA SPARTUL TÂRGULUI

Urmare din pagina 1

un *"Guvern Oglindă"*, a luat în colimator şi funcţia de ***Ombudsman***. Nu ne putem reţine un mic rânjet maliţios cu gândul la reacţiile pe care publicarea eventualilor candidaţi ai Opoziţiei le vor fi produs la Cotroceni, la Palatul Victoria, în Dealul Mitropoliei, la Sala Omnia, precum şi la sediile PDSR. :

- Paul Mitroi, avocat de marcă, fost deţinut politic pentru *"agitaţie publică contra statului"* (vă mai amintiţi ce însemna asta?);
- Gheorghe Chelaru, avocat, membru PNŢCD, cunoscut pentru faptul de a fi refuzat funcţia de judecător la Curtea Supremă;
- Ovidiu Zărnescu, judecător la Curtea Supremă, adept declarat al Drepturilor Omului, în sensul de Drepturi ale Individului.

Acum, vorba ceea: mai e mult până departe. Vin alegerile. Dacă, totuşi, se vor ţine. Avem, aşa, nişte îndoieli în privinţa asta. Mai ales când e vorba de alegerile prezidenţiale. Care ar trebui să-l scoată, mort-copt, pe Iliescu. Sau, dacă altfel nu se poate, să fie păstrat în scaun prin alte mijloace, inclusiv cine ştie ce subterfugiu *"legal"*. Mai o mineriadă, acolo, mai un Târgu Mureş - şi gata *"starea excepţională"*! Cu anularea termenului alegerilor, cu prelungirea mandatului etc. Şi, dacă altfel nu se poate şi nu se poate, cu - de ce nu? - modificarea Constituţiei.

Dar dacă lucrurile s'ar petrece altfel? Dacă, să spunem, *"se întrunesc condiţiile"* pentru o schimbare? Adică, guvernanţii, din nebăgare de seamă ori de pe urma unor informaţii greşite, ţin, totuşi, alegerile, iar electoratului îi vine gândul cel bun şi dă cu ei de pământ?

Cine credeţi Dumneavoastră că va ţipa cel mai tare, atunci, după ***Avocatul Poporului***?

Dan-Liviu NICOLAE

PARALELE INEGALE ALE SUFERINŢEI

—Radu DUNĂREANU—

Am auzit şi mi s'a vorbit de Arhipelagul Gulag al lui Soljeniţân înainte de a vedea şi a citi cartea publicată aici, în engleză. Şi asta pentrucă în 1977 am cunoscut şi apoi am rămas prieten cu un Evreu din Rusia, emigrat în Canada, care s'a născut în Siberia, într'un lagăr de pe vremea lui Stalin, datorită faptului că atât mama cât şi tatăl lui fuseseră închişi în acea epocă socialistă în care lagărele erau deja un mod de viaţă aproape normal.

Acest prieten, Mark pe numele lui, venea dintr'o familie de intelectuali *social-democraţi - tovarăşi de drum*, majoritatea exterminaţi de Stalin. Dela tatăl său a moştenit cutii întregi cu documente, fotografii şi scrisori pe care el le-a pus la dispoziţia lui Soljeniţân, aşa cum au făcut şi mulţi alţi foşti deţinuţi din Rusia sovietică, profitând de destinderea temporară de pe vremea lui Hruşciov.

Bazat pe aceste colecţii de documente de tot felul, Soljeniţân a compilat cartea sa zguduitoare despre sistemul concentraţionar sovietic. În ea veţi găsi, când se va publica şi în ţară, în afară de nume şi fapte, o serie de fotografii, făcute pe ascuns şi ilegal, arătând câte ceva din viaţa lagărelor de deţinuţi politici.

Am citit de asemenea multe volume despre sistemul de lagăre din vremea lui Hitler, lagăre ce nu au fost întotdeauna organizate *exclusiv* împotriva Evreilor, comunişti sau necomunişti, şi unde au murit, în afară de Evrei care au constituit majoritatea, mai toate naţionalităţile europene ocupate de către maşina de război hitleristă.

În toate aceste cărţi se poate găsi un număr impresionant de fotografii şi documente *autentice* făcute în acel timp tragic, care au putut dovedi şi susţine declaraţiile supravieţuitorilor. Din nenorocire însă, deşi faptele în sine au fost mai mult decât dramatice, s'au găsit grupuri care au crezut că e bine să se exagereze, falsificând şi trucând documente şi fotografii pentru a exacerba sau inventa suferinţe în scopul unor câştiguri materiale.

Din istoria însângerată a ţării noastre din preajma războiului, există documente fotografice care atestă dezmăţul criminal regal carlist contra tineretului naţionalist şi patriotic din acea vreme, documente care, din nefericire, au fost folosite de către *istorici de import* ca Roller sau autohtoni trădători şi colaboratori ai ocupantului, pentru a le falsifica şi a pretinde că aceste documente se referă la fapte puse pe seama unei fanteziste *dictaturi fasciste.*

Însă nu s'au putut eluda fotografiile şi documentele de epocă ce atestă sălbătăcia distrugerilor şi crimelor horthiste contra Românilor în timpul ocupării temporare a părţii de Nord a Transilvaniei. Aşa s'a putut demonstra demolarea a nenumărate biserici româneşti cum au fost cele dela Covasna, Poian, Ghelniţa, Borsec, Căpeni, ca să enumerăm doar câteva, precum şi existenţa gropilor comune ale Românilor masacraţi la Trăsnea, Ianculeşti sau cel mai infam loc, satul Ip, combinate cu fotografiile Românilor torturaţi şi expulzaţi din teritoriul ocupat, preludiul acelei curăţenii pentru puritate etnică ce a avut loc recent în fosta Iugoslavie, ca urmare a şovinismului implantant de ideologia comunistă.

Aceste exemple de mai sus au constituit baza proceselor dela Nurenberg sau din alte părţi şi vor constitui dovezi în viitoarele procese dela Haga contra celor ce au comis crime împotriva umanităţii în Bosnia.

Cum au putut supravieţui aceste dovezi?

Răspunsul e foarte simplu. Au supravieţuit datorită aroganţei celor ce au făcut aceste crime.

Hitler a proclamat că Reichul său va trăi o mie de ani, iar fasciştii maghiari de ieri cz şi revanşarzii de azi, proclamau o aşa zisă *Ungarie Milenară.*

Cu sistemul comunist, problema documentării crimelor făcute de acest sistem e foarte complicată. Deşi aroganţa lor întrece orice limită, proclamând sistemul lor aberant ca fiind *istoric şi veşnic*, totuşi s'au temut evident de viitor şi toată activitatea lor criminală a fost acoperită într'un văl dens de secretomanie. Aşa se face că documentele referitoare la teroarea comunistă sunt, oficial, extrem de puţine, iar cele fotografice total inexistente.

Dacă până şi pe vremea lui Stalin s'au mai putut face fotografii din lagăre, ca să nu mai vorbim de cele făcute în vremea nazismului care sunt abundente, în sistemul concentraţionar al comunismului românesc, acest tip de documente este total inexistent. Comuniştii au tăiat orice posibilitate de a se demonstra *vizual* mai târziu crimele făcute de ei contra poporului român.

Dacă, spre exemplu, volumele lui Cicerone Ioniţoiu numite *Morminte fără cruce* sunt o reală contribuţie la cronica rezistenţei româneşti împotriva dictaturii comuniste, autorul dovedind o uluitoare capacitate memorială de fapte şi nume, la fel ca şi cartea lui Bacu despre Piteşti sau alte volume de memorii despre închisori şi lagăre fiecare cu meritele sale incontestabile, toate au un numitor comun: nu pot produce fotografii ale crimelor văzute şi trăite, ci numai amintiri personale. Nu avem documente fotografice despre lagărele dela Canal, Bălţi, Deltă, Bicaz, mine, închisori, nu avem imagini vizuale cu rănile de pe urma torturilor inimaginabile din timpul anchetelor Securităţii sau din timpul executării pedepselor date ilegal de o justiţie vândută, din lagăre şi închisori, nu avem nici un fel de rapoarte de medicină legală care să ateste existenţa cadavrelor din jurul lagărelor şi închisorilor, aşa cum se face acum în Bosnia cu gropile comune, practic nu avem nimic din această categorie.

Până şi numele celor ce au făcut crimele, de multe ori sunt în dubiu, deoarece Securitatea avea obiceiul să creeze pentru servanţii săi multiple personalităţi legale, cu nume şi date biografice greu de urmărit şi demascat. În plus, mulţi dintre securiştii mai vechi, dar încă în viaţă, au emigrat spre zone mai calde, mediteraniene.

Nu spun că aceste documente nu ar exista. Este posibil ca un serviciu special din fosta Securitate să fi avut această *sarcină* de a fotografia şi filma activitatea lor nefastă pentru a dovedi eficienţa lor împotriva *duşmanilor clasei minoritare.* Dacă aceste documente au fost cândva făcute, acum însă pot apărea două soluţii:

a) - documentele respective să fi fost distruse pentru a nu compromite fosta Securitate acum înglobată şi democratizată în variate servicii de informaţii;

b) - aceste documente să existe total sau parţial, păstrate ca o pârghie de manipulare şi şantaj politic din partea acestei securităţi democratizate. Aşa se explică apariţia unor note şi rapoarte informative din recenta carte albă a Securităţii.

Ar mai fi o şansă, foarte redusă, extrem de îndepărtată de realitate, ca cineva din fostul sistem de opresiune, rămas cu o urmă de umanitate în sufletul său bântuit de stafiile crimelor la care a fost martor, să păstreze pe cont propriu ceva documente de acest fel şi să le scoată mai târziu la iveală. Au fost cazuri în istoria fostului nazism.

Întrucât toată arhiva fostului sistem nu este la îndemâna cercetătorilor ci este tot aşa de secretă ca şi pe vremea pecereului pe care noua putere l-a moştenit integral cu documente şi fonduri financiare cu tot, şansa de a avea acces la aceste arhive este minimală atâta timp cât în România persistă lejer neocomunismul.

De aceea am numit acest articol *Paralele inegale ale suferinţei.*

Nu putem afirma că numai noi Românii am suferit, aşa după cum nici Evreii, Polonezii, Cehii sau alţii nu au monopolul suferinţei. Numai că noi Românii avem cumplitul dezavantaj de a trăi încă în umbra unui comunism care împiedică scoaterea adevărului complet la iveală, oricât de dureros ar fi acesta. Într'un proces legal al comunismului, apărarea ar putea spune: şi unde sunt dovezile?

În felul acesta un număr imens de criminali ai naţiunii vor scăpa, aşa cum poate să se disculpe un întreg sistem condus de o minoritate partinică în slujba unei puteri străine.

Cele scrise mai sus nu implică o totală resemnare, atât de des folosită în istoria noastră.

De aceea, aşa cum am menţionat în câteva rânduri în paginile acestui ziar şi am reluat ideea în cartea mea ce va apărea, *Din Ţara lui Cain*, rămân ferventul susţinător al ideii de creare a unui *centru de documentare al activităţii contra României*, aşa cum a făcut Wiesenthal la Viena, centru care să colecteze sistematic orice document referitor la teroarea comunistă, incluzând activitatea ilegală de trădare a fostei filiale comintern din România. Aici aş include chiar şi cărţile memorialistice despre acest subiect, autorii încă în viaţă legiferând un exemplar în faţa unui tribunal, prin declaraţie sub jurământ, aşa încât cartea respectivă să rămână material juridic pentru un viitor proces, chiar şi moral, al comunismului *sub toate aspectele lui.*

Nu de literatură şi imagini artistice, chiar impresionante, avem nevoie ci de documente irefutabile. Numai aşa vom putea dovedi, noi sau generaţia de după noi, că suferinţele noastre nu au fost mai prejos decât ale altora care continuă să falsifice istoria. Numai aşa vom ajuta poporul român, încă dureros de pasiv, să se trezească şi să măture din istoria sa orice formă cât de diluată sau mascată de comunism, care se poate întinde din nou ca o cangrenă socială.

Timpul care trece îi favorizează pe foştii comunişti vopsiţi acum în neocomunişti.

Viitoarele alegeri vor trebui să fie o demonstraţie de mare amploare de o renaştere a conştiinţei naţionale, aşa încât existenţa pseudodemocraţiei să fie eliminată iar o adevărată democraţie naţională şi română să vină la putere cu mandatul de a face public tot trecutul dureros şi plin de teroare, trecut acum îngropat în conspiraţia tăcerii.

Atunci vom putea elimina *inegalitatea* de care suferim acum în demascarea atrocităţilor comuniste.

Albert Camus, la finele cărţii sale, *Ciuma*, trage un semnal de alarmă pentru umanitate, acela că microbul ciumei nu dispare pentru totdeauna, ci aşteaptă momentul când şobolanii se pot reîntoarce în cetate, aducând cu ei din nou dezastrul molimei fatale.

Ca să nu se mai repete ceea ce am trăit noi, generaţia mea şi altele înaintea ei, trebue să demascăm detaliat fenomenul ciumei comunismului, prin acel centru de documentare propus mai sus, sau prin alte metode legale, de aşa manieră încât nimeni să nu poată aduce scuza neştiinţei sau a ignoranţei, iar cei vinovaţi să nu poată spune: dar unde sunt probele?

ÎN PREAJMA ALEGERILOR

Urmare din pag.1

scriem aceste rânduri dacă Justiţia s'a pronunţat asupra ilegalităţii sale la candidatură, aşa cum au argumentat ziariştii. Încrâncenarea cu care se agaţă de tronul dela Cotroceni este determinată şi de teama dosarului de kaghebist, care poate fi activat odată cu căderea sa.

Cât despre Emil Constantinescu - de departe cel mai avansat candidat - va trebui să lupte atât pe planul campaniei directe cât şi pe cel al insinuărilor, calomniilor, neadevărurilor şi răstălmăcirilor duşmanilor din umbră, speriaţi de venirea dânsului la conducerea ţării. O declaraţie de bun simţ făcută la o întrebare cu tâlc în America, i-a atras toate fulgerele mafioţilor din jurul Cotrocenilor.

Românii sunt chemaţi la examenul de maturitate politică după aproape şapte ani de minciuni, corupţie, şantaj şi sărăcie. Le urăm să-l treacă cu succes.

George AUGUSTIN

"EXECUTORUL DE PRAHOVA"

Florin OPREA-SĂLCEANU

Puţini dintre simpatizanţii CDR şi-au dat seama ce trădări ţese "executorul de Prahova", duplicitarul "om politic", strecurat în cadrul organizaţiei PNŢCD-Prahova de către SRI, imediat după anihilarea protestatarilor din Piaţa Universităţii din 1990, de către mineriada organizată de vampirul criptocomunist Iliescu. După ce a jucat rolul cel blând al lui Iuda, pentrucă avea obiceiul să îi sărute pe obraji pe foştii deţinuţi politici prahoveni, a început atacul în forţă asupra lor dezbinându-i şi în numele unor principii abuziv aplicate de acesta, a început să "curețe" organizaţia de "elemente compromise" şi care nu "respectă" statutul de partid.

Acest impostor a pus mâna pe conducerea organizaţiei PNŢCD-Prahova şi pe aceea a municipiului Ploieşti şi s'a înconjurat de rude şi oameni de încredere care au lucrat în Securitate. Ajuns "jude" în "ţara" lui, a lovit dur în toţi deţinuţii politici şi i-a redus la tăcere.

În urma acestei lovituri, a început să facă presiuni asupra organizaţiilor judeţene pentru a se "supune" fără obiecţii conducerii sale dictatoriale, dar cum foarte mulţi membri ţărănişti au înţeles ce doreşte "omul care în timpul dictaturii ceauşiste se plimba în libertate în ţări democratice", chipurile ca "mare specialist în proiecte de construcţii şi instalaţii petrolifere", au avertizat conducerea centrală a PNŢCD, inclusiv pe Corneliu Coposu, şi cum măsurile întârziau şi continuă să întârzie şi astăzi să fie luate împotriva "executorului de Prahova", supranumit de membrii PNŢCD-Prahova astfel, atunci au început demisiile în masă, în final foarte mulţi dintre contestatari s'au înscris în PNŢ-Lambru-Filiala Prahova, preşedinte fiind Ionescu TEODOR, cel care l-a înfruntat cu diferite ocazii pe "executorul de Prahova" şi exasperat că nu se ia nici o măsură pentru demiterea impostorului, demisionează în bloc cu organizaţia PNŢCD-Podenii Noi.

NOTĂ: acum să dăm în lumină adevărul despre cum se numeşte "executorul de Prahova": MIHAI MIRCEA MUNTEANU - deputat de Prahova, "omul" care a fost în AGA - singurul din Opoziţie, dar sprijinit din plin de către PDSR Prahova, de pedeseriştii Ilie Nica (membru în Comisia SRI), şi Alexandru Apostolache etc.

Deşi circulau zvonuri că PNŢCD va face o alianţă secretă cu PDSR, Ioan Diaconescu - preşedintele PNŢCD - a dezminţit public că nu există aşa ceva, iar la Ploieşti fiind întrebat de un cetăţean aflat în sală despre această alianţă şi dacă poate să confirme cine sunt acele persoane care "mijloceşte" acest act - domnia sa nu a vrut să răspundă, mai bine zis a trecut totul sub tăcere lăsând impresia că "este adevărat". I s'a cerut insistent apoi să dea în vileag persoanele care fac legătura - "trădătorii" - cu PDSR, nu a dat nici un răspuns, nu a schiţat nici un gest. Şi în Prahova această trădare a ieşit la lumina zilei, precum şi persoana care a "girat" trădarea: Mihai Mircea Munteanu, personaj a cărui activitate de trădare a fost stigmatizată cu metafora, deloc gratuită: "executorul de Prahova".

Această lichea "politică", prin grija lui Iliescu, a distrus încrederea politică în PNŢCD-Prahova. În toate demisiile scrise de contestatari există invective la obiect asupra acestui individ fără scrupule. Un dosar voluminos despre actele fariseice înfăptuite de acest impostor politic zace nerezolvat la conducerea centrală PNŢCD, exasperându-i cu lipsa de fair play. Mulţi dintre contestatari cred că motivul pentru care acest impostor politic nu a fost eliminat din PNŢCD este că s'au făcut presiuni din cadrul SRI ca "executorul de Prahova" să fie "păstrat" în cadrul partidului...

Deşi se ştie foarte bine ce manevre "oculte" face soţia sa Diana, fostă activistă în cadrul SECURITĂŢII-Prahova, în PNŢCD, maltratarea violentă a unei tinere familii ploieştene de către el şi ea, caz apărut şi în presă, despre faptele huliganice ale fiului lor Mihai Munteanu, exmatriculat din toate liceele prahovene, actele de tâlhărie, bătaia violentă a unei ziariste, toate având dosare penale pe rol, inclusiv chemarea mea în judecată pentrucă am publicat în presă despre scandalurile acestei "onorabile familii" etc., etc. Îndrăzneala acestui "om politic" a mers până departe. Recent, la alegerile locale, conducerea CDR-Prahova a avut surpriza să constate că sforile au fost trase prin aranjamentul "executorului de Prahova", aranjament cu PDSR-Prahova. Nu există nici un reprezentant CDR-Prahova în fruntea conducerii unor comisii de importanţă economică sau social-politică din Prahova. Toate aceste funcţii importante au fost "ocupate" de către comuniştii din PDSR-Prahova, iar primarul ales şi viceprimarii sunt doar "marionete" pe eşichierul activităţii politico-economice.

CDR-Prahova a fost lovită direct de către "executorul de Prahova", această lichea politică cu "sporul ideologiei pedeseriste-comuniste în conştiinţă", care a ocupat timp de patru ani scaunul de deputat în "BARLAMENTUL" României, fără să facă politica PNŢCD. Acest impostor luptă acum cu disperare să-şi menţină "poziţia politică" pentru a mai fi încă patru ani "impotenţa raţională şi eminenţa cenuşie" a pedeserismului.

Ceea ce este de neînţeles, pentru conducerea centrală a PNŢCD acest "figurist" rămâne în continuare agreat. Bine există foarte multe date concrete ce îl demască pe acest impostor şi trădător, la centrul PNŢCD nu se face nici o mişcare pentru a fi eliminat. Poate în ultimul ceas, într'un moment de luciditate, conducerea PNŢCD va da votul de excludere din rândurile partidului pe care de atâtea ori l-a trădat. Şi atunci "executorul de Prahova" - alias Mihai Mircea Munteanu - deputat impostor şi trădător, care a umplut cu exasperarea CDR-Prahova - va pieri în propria sa umbră. Impostorii nu au dreptul în istoria unei naţiuni şi nici a lumii.

ATENŢIE LA IAURT!

Dan Emilian ROŞCA

În aparenta acalmie dintre 18 şi 20 Decembrie 1989, când Timişoara era împânzită de zăvozii M.Ap.N. şi M.I., Ceauşeştii şi "hailaiful" PCR, simţind că nu li se subţiază "morcovii", au aprovizionat magazinele alimentare cu pui congelaţi, ficat de porc, maieuri şi ulei fără soia, în cantităţi cât de cât îndestulătoare. A reapărut şi pâinea albă. Proaspătă.

Zadarnic. În 20 Decembrie, "zurbaua" a izbucnit din nou. Una din multele lozinci a fost: "Nu vrem pomana comuniştilor! Vrem respectarea dreptului omului! Vrem un stat de drept!"

Sper că nici acum, în toamna acestui an, cetăţenii României nu se vor lăsa hipnotizaţi de ochii PDSR-ului. Ochi tăvăliţi prin zahăr şi arsenic. Să nu fim muşte!

Deocamdată, pedeseri(h)oţii fac ochi dulci tineretului: locuri de muncă pentru proaspeţii absolvenţi, posibilitatea de a cumpăra, în rate, locuinţe şi obiecte de uz casnic - de folosinţă îndelungată - pentru tinerii căsătoriţi. Vor urma şi alte promisiuni, pentru alte categorii defavorizate. Majoritatea vor fi neonorate. Iar ce va da acum PDSR-ul cu o mână, va lua înapoi cu două, în cazul (90% improbabil) că va mai rămâne, după "generalele" din toamnă, la cârma ţării.

Cetăţene, suflă şi'n iaurt!

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

"OMUL NOU" ŞI ALEGERILE

Urmare din pag. 4

20 Aprilie, la Tribunalul municipiului Bucureşti nu se înregistrase nici o organizaţie politică sau apolitică cu titulatura "Liga antimonarhistă Pro-Republica România".

(Liga antimonarhică, Expres 26 Aprilie 1991).

• • •

Petre Roman este tipul "omului nou" mai şcolit, fiul nomenclaturistului Walter Neulander fiind un intelectual cu studii în Occident.

Împreună cu ceilalţi şefi ai CFSN (I. Iliescu, N. Militaru, S. Brucan, C. Mănescu, V.A. Stănculescu) Petre Roman nu a ieşit din umbră decât în seara de 22 Decembrie, după ce s'a asigurat că Ceauşescu a fost arestat şi că nu va putea scăpa de moarte în urma unui proces aranjat după cea mai pură metodă stalinistă.

Întru totul de acord cu mineriadele anterioare, P. Roman este totuşi demis cu ajutorul celei din urmă dintre ele, regizată de I. Iliescu, care începuse să vadă în fostul "tovarăş de drum", un concurent potenţial la scaunul preşedinţial din Cotroceni.

"Demiterea Domnului Petre Roman din funcţia de prim-ministru l-a acoperit de glorie. După ce şi-a bătut joc de o întreagă naţiune, credulă şi lipsită de orice intuiţie politică, acest aventurier, altfel deloc prost, ci doar iezuit, vorba lui Caragiale, a lăsat ţara în grija D-lui Stolojan, cu mâinile căruia speră să scoată castanele din foc...

Cine e de vină de această catastrofală gestionare a ţării? Vadim Tudor spune că e de vină presa de opoziţie, Petre Roman zice că e de vină Dl. Măgureanu, Preşedintele Iliescu dă vina pe Alianţa Civică, iar Parlamentul e de părere că toate necazurile ne vin dela Unguri... Ei ne păcălesc, însă, fiindcă suntem uşor de păcălit. Cât timp electoratul nostru are mentalitatea fetelor dela APACA, a acelor fete vânjoase şi inculte care nu voiau nici bani, nici valută în campania electorală, ori a femeilor în vârstă cu broboadă şi şoşoni, care-l încurajează pe Dl. Roman cu îndemnuri de felul acesta: "Să nu te laşi, maică!", este inutil să ne mai plângem că am ajuns să dârdâim sub plapumă. Merităm să murim de frig." (Radu G. Ţeposu, *Merităm să murim de frig*, Cuvântul Oct/Nov. 1991).

Personaj politic fără o gândire şi analiză profundă a situaţiei, P. Roman continuă, contrar aparenţelor, să rămână o marionetă pe eşichierul politic românesc.

Puţin scrupulos, (promite Opoziţiei voturile partidului său în 1992, pentru a o "întoarce" apoi printr'o şmecherie, nici măcar abilă, spre a nu-l supăra pe Iliescu), Petre Roman cel Frumos a stârnit fel de fel de reacţii în sânul Românilor, dela cea a fetelor dela APACA, la cea a scriitorului Theodor Cazaban din Paris:

"Cred că nu m'am mai simţit Român dela 29 Ianuarie 1990, când am văzut o manifestaţie împotriva partidelor istorice, când am văzut pancarte pe care scria "Jos reacţiunea!", când am văzut că Petre Roman îl salvează pe Domnul Corneliu Coposu. O situaţie inversă mi-ar fi părut mai rezonabilă... Atunci mi-a fost într'adevăr ruşine că sunt Român şi am spus: 'Îmi crapă obrazul de ruşine că sunt Român şi sunt Români numai aceia cărora le crapă obrazul de ruşine că sunt Români'".

(Theodor Cazaban, Mi-a fost ruşine că sunt Român, Acum 23.06.1991).

• • •

Uşurinţa cu care comuniştii vorbesc în numele poporului nu datează de azi. De parcă cei din Opoziţie n'ar fi fiii tot ai aceluiaşi popor. Este ştiut însă că, dintotdeauna, comuniştii nu au acceptat critica, atunci când ea nu venea pe linie de partid. Iar toate eşecurile din practică erau transformate în victorii şi realizări pe hârtie şi în vorbe. Şi totuşi, se pare că "omul nou" refuză astăzi să i se spună adevărul în faţă, preferând în continuare minciuna cu care a fost obişnuit.

"Spun unii, în genere aceia care şi-au văzut sacii în căruţa politico-parlamentară, că poporul (de muncitori şi ţărani, după cum ne învăţă C.V. Tudor) n'a greşit şi nu greşeşte niciodată. Poporul e sfânt, pe el să nu-l atingi nici cu o floare, căci el a edificat uriaşele fabrici şi uzine, cel de-al doilea Canal (al doilea, întrucât primul...), gospodăriile agricole colective etc., ş.a.m.d.

Cum să zici, cum să te fereşti de frazele acestea care declanşează avalanşe şi spulberă tot ce întâlnesc în cale? Să afirmi că repetatul vot trandafiriu al minunatului şi comunizatului nostru popor ţine timpul în loc...?

Şi totuşi, de ce refuză oamenii să afle că au trăit în minciună, într'un simulacru al muncii (nu în cultul muncii cum crede prezidentul), în somnolenţă şi ateism social?

De ce? Simplu şi brutal spus, pentrucă nu doresc să-şi schimbe condiţia. Vor să trăiască în continuare cum au trăit şi de aceea şi votează cum votează.

...trădătorii instalaţi la puterea de Ruşi i-au furat ţărănimii române tocmai demnitatea şi pământul sau că nu sutele, ci miile de uzine, apărute ca ciupercile după ploaie pe locurile unde înainte vreme erau holde de grâu (România, grânarul Europei), livezi şi grădini de zarzavat, îşi dau acum obştescul sfârşit şi-i livrează pe foştii ţărani, care n'au devenit nici muncitori, nici citadini - şomajului?"

(Virgil Ardeleanu, Adevăruri inconfortabile, România Liberă, 13 Iunie 1995).

• • •

Dacă între comuniştii de ieri şi cei de azi nu sunt mari divergenţe de opinii, (între vechea şi tânăra gardă, cum se spune), aceasta se datoreşte faptului că ei sunt, de fapt, aceiaşi. Părinţii de ieri, au pasat puterea şi relaţiile copiilor de azi care, la rândul lor... În funcţie însă de goluri să-şi rivalitătile dintre familiile nomenclaturiste, uneori se mai fac declaraţii revelatoare chiar între foştii tovarăşi de drum, atunci când Presa liberă solicită interviuri.

"Interviu cu Doamna Maria Manolescu-Chivu, soţia fostului proeminent comunist decedat în condiţii misterioase, Chivu Stoica... - Ce vă supără mai mult la ora actuală? - Falşii disidenţi. Să vă dau câteva exemple: Alexandru Bârlădeanu... Ianoş Fazekaş... Silviu Brucan... Şi ar mai fi o problemă care mă supără. În economie când lucrăm cu parteneri străini trebue să o facem de cap. Să vă dau un singur exemplu: se spune că în Industria Uşoară scoatem un miliard prin exporturi. Bun, dar noi o facem prin INTERMEDIARI care câştigă dublu de pe urma muncii noastre!... Mulţi dintre copiii fostei nomenclaturi, cei ai lui Leonte Răutu, Gaston Marin, Mihai Florescu (am adăuga noi şi cei ai lui Petre Borilă) din ce trăiesc oare în străinătate dacă nu din câştigurile acestor firme intermediare?"

(Dinu Barbu, Falşii disidenţi şi intermediarii lor, Contrast, Noembrie 1991).

• • •

Dacă astăzi Patriarhul Teoctist, PDSR-ist angajat, dă dispoziţii clerului să voteze cu Iliescu şi în loc să facă religie la sate, aceasta nu trebue să ne mire peste poate. Acelaşi Teoctist, era după Revoluţie FSN-ist declarat, aşa cum înainte era tot soldat credincios, dar nu al Domnului, ci al partidului.

"Către cler, mânăstiri şi toţi credincioşii:

6. Să se constituie în fiecare parohie comitete de sprijin ale Frontului Salvării Naţionale, conduse de preoţi care vor rosti predici, cuvântări şi îndemnuri la susţinerea noului program.

7. Să se constituie un fond de solidaritate creştină al B.O.R. în vederea sprijinirii acţiunilor Frontului Salvării Naţionale.

8. Binecuvântăm şi felicităm clerul şi credincioşii care sunt deja angajaţi în astfel de acţiuni.

s.s. Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române."

Pe lângă faptul că devenise un personaj cel puţin controversat (ca să nu spunem compromis de-a binelea prin faimoasa telegramă de felicitare publicată în zilele sângeroase din Decembrie 1989), *Prea Fericitul Părinte Patriarh Teoctist a continuat seria compromisurilor care îl dezonorează ca persoană oficială şi îl descalifică, în mod evident, ca preot. La câtva timp după aşa-zisa revoluţie, în perioada cepeunistă, Patriarhul a difuzat un apel "către cler, mânăstiri şi toţi credincioşii", în care cerea sprijin pentru F.S.N.... Conform "principiului ascultării", acest apel este încă şi astăzi valabil, din punct de vedere canonic!"*

(Marius Petrescu, Biserica nu face politică?, Contrast)

"Dela Partidul Liberal-Aripa Tânără aflăm că în Decembrie 1989 ar fi fost descoperită în fostul sediu al C.C., o scrisoare adresată de Î.P.S. Plămădeală lui Nicolae Ceauşescu, în care acesta protesta împotriva faptului că nu fusese (la vremea aceea) avansat la rangul de general de Securitate, vizavi de avansarea la gradul de colonel de Securitate a Prea Fericitului Teoctist. Ulterior, scrisoarea a dispărut. Fără comentarii..."

(Liviu Vălenaş, Despre Colonelul Teoctist, Baricada 6 August 1991).

• • •

Beneficiind de experienţa acumulată de-a lungul a cinci decenii, Iliescu a reuşit să instaleze în scurt timp în ţară o stare de confuzie generală, în care nimeni nu mai înţelege nimic, şi cu atât mai puţin în afara ţării. Această degradare morală, adăugată celei fizice are ca scop de a distrage atenţia "omului nou" dela adevăratele probleme pe care il le-ar putea rezolva prin vot. Dezinformarea şi manipularea fac însă ca această confuzie să se prelungească, prin alertarea omului nou în faţa unui pericol inexistent (vezi Ungurii care se înarmează de zor), sau punerea omului nou în faţa unei alegeri imposibile (Basarabia contra Ardealului), sau defăimarea liderilor politici integri (ştim noi că şi Coposu, şi Ticu Dumitrescu şi Emil Constantinescu au fost cu toţii securişti...) Omul nou rămâne astfel fără nici un reper, în afară de persoana mult surâzătoare a actualului preşedinte ales prin fraudă morală şi electorală. Să-i reparcurgem însă împreună

Continuare în pag.8

"OMUL NOU" ŞI ALEGERILE

Urmare din pag. 7

biografia, spre o cât mai profundă cunoaştere:

"Tatăl, Alexandru Iliescu, membru PCR în ilegalitate. A militat pentru cedarea Basarabiei şi Bucovinei către URSS... Mama, Maria, născută Cioabă, casnică. A divorţat de soţ după fuga acestuia în URSS, drept care este renegată de fiu, trăind într'o mahala din Bucureşti. ION ILIESCU, născut în 1930 la Olteniţa, din 1944 membru UTC, iar din 1953 - membru PCR. Studii: inginer şi propagandist la Universitatea V.I. Lenin din Moscova. Funcţii: 1956 - secretar CC al UTM, 1957 - deputat MAN, 1957 - şef al studenţilor comunişti, 1968 - prim secretar al UTC pe România, 1969-1972 - membru CPEx şi secretar CC al PCR cu propaganda, 1972-1974 - secretar al CJ al PCR Timiş, 1974-1979 - prim secretar PCR Iaşi, 1979-1985 - ministrul Apelor, 1985-1989 - director la Editura Tehnică. Realizări: înainte de revoluţie a organizat şi favorizat arestările şi condamnările studenţilor români, după revoluţia din Ungaria. Pe tot timpul activităţii sale politice a fost un activist comunist ascultător. În timpul revoluţiei din 1989 a luat legătura cu Ruşii şi a chemat trupe ruseşti în ţară. I-a "evaporat" pe terorişti, după ce au fost 1.300 de morţi şi mii de răniţi. După revoluţie se opune împroprietăririi ţăranilor, făcându-i "paraziţi" şi vrea restituirea CAP-urilor conduse tot de nomenclaturişti şi comunişti. 1990-1991 - aducerea minerilor la Bucureşti (cu zeci de morţi şi răniţi) şi izolarea ţării de lumea civilizată. 1991 - a semnat tratatul cu URSS... A protejat nomenclatura comunistă şi Securitatea. Împreună cu Petre Roman, Virgil Măgureanu, Alexandru Bârlădeanu, Dan Marţian, Victor Stănculescu, Silviu Brucan şi mulţi alţi "patrioţi" au adus ţara în dezastrul economic, întreprinderile dau faliment, pentru a le cumpăra acum, pe nimic, foştii nomenclaturişti PCR".

(Dan Gheorghe, Biografia lui Ion Iliescu, Flacăra).

Şi cu toate acestea, Iliescu este iubit. Oamenii de bine din Focşani şi din toată ţara pot depune oricând mărturie, ceea ce ne face totuşi să ne întrebăm:

"Oare ce nevoi iraţionale ne îndeamnă, după ce-am rupt lanţul (sau, mă rog, ni l-au rupt alţii), să cerem altul, mai rezistent? Oare nu putem trăi fără lanţ? Fără bici? Fără o ţeavă de puşcă'n ceafă, fără stăpân, fără gratii, fără nesiguranţa zilei de mâine? Ce dor ne-a împins să-i strigăm "să fii tare cum a fost Ştefan cel Mare"?...

Oare ce afinităţi ancestrale ni-i fac antipatici pe cei cinstiţi şi demni, care au trăit din munca lor şi pe picioarele lor, iar pe cei care ne-au minţit, ne-au batjocorit şi ne-au jecmănit o viaţă întreagă ni-i apropie într'atâta încât să ni-i dorim în veci stăpâni?" (Laris Bobog, Anul acesta, la Focşani, Caţavencu)

Mare Maestru, Iliescu a reuşit să transforme invidia care exista deja din partea muncitorilor faţă de intelectuali, în ură. Aceasta s'a văzut clar cu ocazia manifestaţiei muncitorilor dela IMGB, cu ocazia Mineriadei sau din nenumărate scrisori anonime semnate: *"muncitorii dela fabrica de seminţe din Slobozia", "oamenii muncii din Moldova"*, Emanuel Valeriu din Slatina, sau chiar soldatul I. Popa din Bucureşti):

"Pe adresa Ligii Studenţilor a sosit recent o scrisoare de ameninţare din partea unui soldat din dispozitivul USPP. Scrisoarea îi este adresată personal D-lui Gabriel Zbârcea, preşedintele Ligii Studenţilor: <Scrie aceste rânduri soldat I. Popa din U.M. Cotroceni. ...Dumneata, Domnule Zbârcea, ştim ce carte joci. Ştim ce jocuri politice faci.

NOI, MUNCITORII CARE VĂ ÎNTREŢINEM, VĂ URÎM!> Aţi învăţat bine lecţia, Domnule soldat. Apărătorii Preşedintelui Iliescu nu au opinii prea diferite de cele ale minerilor care au "vizitat" Universitatea în 14 Iunie 1990!"

(Corina Caramete, Cu orice consecinţe, România Liberă, 26 Decembrie 1993).

• • •

Culmea absurdului este însă pelerinajul din 26 Ianuarie al fiecărui an, la mormântul lui Ceauşescu, pelerinaj întreţinut şi încurajat de Putere pentru menţinerea stării de confuzie generală din mintea *"omului nou"*. Cu cât el va înţelege mai puţin din ce se întâmplă în ţară şi în jurul său, cu atât şansele Puterii în a nu se schimba nimic, cresc.

"Pe 28 Ianuarie, în jurul prânzului, mormântul lui Ceauşescu este deja acoperit de flori şi lumânări aprinse... Vreo 20 de persoane ascultă cu gura căscată discursul unui individ rău îmbrăcat, cu faţă de nebun. Aflu că-l cheamă tov. Rădulescu şi că e profesor.

<El a pus azi crucea nouă, pentrucă el aşa înţelege să aducă cinstire în veci Eroului Martir care a fost Ceauşescu! Care a făcut România bogată, care acum îşi râde toţi de noi şi-o să ia ţara toţi străinii etc.>

Sunt oameni - femei şi bărbaţi - care vin, aprind lumânările, depun florile şi pleacă. Printre ei, un tată cu un puşti de vreo 12 ani. Copilul ascultă răbdător şoaptele tatălui. El e adus aici să vadă şi să nu uite. Poţi bănui cine e tatăl. Cine va fi copilul?"

(Rodica Palade, Ziua lui Ceauşescu, Revista 22, 2-8 Februarie 1994).

"...trei membri ai Fundaţiei Ceauşescu au depus jerbe de flori pe ale căror panglici roşii era scris: <În memoria lui Nicolae Ceauşescu, Preşedintele R.S.R.> Fundaţia respectivă îşi propune printre altele, conservarea şi stimularea valorilor umane şi ale civilizaţiei româneşti din perioada 1945-1989. Pe unul din braţele crucii a fost atârnată o poezie, iar pe celălalt braţ o pagină din revista Europa, pe care scria: <Doi lideri politici de care depinde demnitatea Românilor în continuare>. Este vorba de Adrian Năstase şi Gheorghe Funar."

(A.G., A. Năstase şi Gh. Funar pe crucea lui Ceauşescu, România Liberă 1-5 Febr. 1994).

• • •

Domnul Virgil Tănase, intelectual român stabilit sub Ceauşescu la Paris, este tipul *"omului nou"* oportunist, precum M. Botez, E. Mihăescu, V. Ogăşanu, M. Sorescu, S. Stănciulescu etc. (lista este mult mai lungă, din păcate), care au înţeles din primul moment sau după o matură şi îndelungată chibzuinţă, unde este ciolanul gras de ros şi de lins, cu toate avantajele care pot decurge din această îndeletnicire, în prezent şi în viitor.

"În realitate, singura problemă politică adevărată care se poate pune în România este de a şti dacă poate fi lăsată conducerea unei ţări pe mâna unor oameni care n'au condus nimic niciodată, nici măcar o echipă de gunoieri."

(Virgil Tănase, Redresarea României, Le Figaro 10 Februarie 1991).

"...Cred că mai important este să ne întrebăm prin ce actuala Putere dela Bucureşti îşi merită locul?... A face afirmaţia că acest grup este singurul legitim şi în măsură să conducă destinele ţării noastre, este cel puţin dovada că dela disidenţa curajoasă a lui Virgil Tănase de pe vremea lui Ceauşescu au trecut foarte mulţi ani."

(Paul Virgil Ştefănescu, Un fesenist la Paris, Baricada 3 Decembrie 1991).

• • •

Memorialul Durerii, documentarul atât de sabotat de Putere al curajoasei Doamne Lucia Hossu-Longin, a stârnit protestele şi indignarea Românilor de pretutindeni la descoperirea ororilor universului carceral comunist dela noi.

Cum a fost posibil? Cum a fost posibil ca elevii să-şi depăşească maeştrii dela Răsărit (vezi experimentul Piteşti), cum de s'au putut găsi Români (să nu ne minţim, căci erau şi Români printre ei!) în stare de a comite acte de bestialitate de o asemenea amploare?

Înţelegem că documentarul distinsei Doamne Hossu-Longin deranjează pe cei implicaţi, însă descoperim că-l deranjează şi pe *"omul nou"*, nedornic să-şi contemple laşitatea pe micul ecran. Şi atunci fricosul devine curajos, agresiv şi trece la ameninţări.

"Cum de au ajuns să-şi permită cei care vor un trecut măsluit, un trecut în care crima să fie considerată "datorie patriotică", să ceară public, interzicerea Memorialului durerii?... Acest memorial e un omagiu adus suferinţei îndurate de cei mai curajoşi dintre noi, o lecţie de demnitate românească, o dovadă că n'au existat numai torţionari în istoria postbelică, au existat şi martiri. Iar dacă torţionarii sunt ruşinea noastră, martirii sunt onoarea noastră. Pe cine deranjează acest adevăr? Şi de ce?... Un june dela Televiziune i-a reproşat, într'o dezbatere, Luciei Hossu-Longin că aduce mărturii "dintr'o singură parte". Adică, din partea victimelor. Nu e "echidistanţă" între victimă şi călăi... La ultima conferinţă de presă a PSM, un individ a strigat că o va împuşca pe Lucia Hossu-Longin, iar Televiziunea s'a repezit să-i facă publicitate la "Actualităţi"... Ea şi-a angajat, astfel, o răspundere penală, de instigare la crimă."

(Octavian Paler, Reconciliere, dar cu cine?, România Liberă, Octombrie 1994).

Iată şi alt punct de vedere (juridic):

"Virgiliu Zbăganu, preşedintele comitetului de reorganizare al P.C.R.: ...Noi, comuniştii, vom face, când vom avea resursele necesare, procesul comunismului. Vom judeca ororile trecutului de pe poziţiile umanismului european."

(Sorin Faur, Memorialul durerii, Revista 22, 1 Noembrie 1991)

sau altul (umanitar):

"În zguduitorul film documentar "Memorialul Durerii", tov. Cioplan (Director la Închisoarea Sighet) arăta că deţinuţii aveau mâncare multă şi consistentă, dar erau bătrâni şi nu puteau mânca. N'au fost lipsiţi nici de asistenţa medicală, existând în magazie destule medicamente... Minţea fără să-i apară o cât de mică umbră sau cută pe faţă."

(Aristide Ionescu, Doi Directori gemeni, Românul liber, Martie 1992).

Doamna Lucia Hossu-Longin a binevoit totuşi să-şi sacrifice timpul şi cerneala stiloului răspunzând Senatorului PRM Adrian Păunescu, nu atât pentru lămurirea domniei sale, cât a *"omului nou"* care savurează discursurile domnului senator, de adevărata sa profesie poet de curte, fost poet de talent în tinereţe.

"Domnule Adrian Păunescu,... Ceea ce ne-a speriat nu este apelativul de "căţea", rostit la fiecare frază din cele şapte coloane de ziar pe care ni le dedicaţi (de altfel, "căţea" este un cuvânt obişnuit în limbajul penitenciar), ci incitarea la violenţă, tonul vindicativ, ameninţarea cu represalii cuprinsă în "ultimatum"-ul: <o să trebuiască să ne ocupăm de această căţea tută.> Vă deplâng, Domnule Senator! Pentru mulţi dintre noi rămâneţi cel pe care tinerii revoluţiei române l-au stropit (ca să mă exprim academic) peste obraz cu şfichiul lor în Decembrie 1989... Vă invit, Domnule Senator, în 6 Mai, să vizionaţi împreună cu milioanele de conştiinţe ataşate ideii de adevăr, Memorialul durerii pe care îl numiţi "această jalnică subproducţie oligofrenă".

(Lucia Hossu-Longin, Scrisoare deschisă unui Senator român, România liberă, 27.04.1993).

• • •

Ce gândeşte însă *"omul nou"* despre tezaurul demnităţii noastre naţionale, pe care l-a descoperit după Revoluţie? Adică despre deţinuţii politici, martirii închisorilor comuniste, supliciaţii inimaginabilelor torturi fizice şi morale inventate de stăpânii roşii.

Am auzit cutremurătorul răspuns: *"Păi dacă au fost proşti şi n'au ştiut să se descurce!"*, care m'a făcut să-mi dau seama că, într'adevăr, nu există oameni mai diabolici decât comuniştii, pentru a putea strica sufletul unui popor în aşa hal, încât să nu mai aibă nici un alt reper al valorilor, în afară de şmechereală.

Nu omul nou este însă de condamnat, ci Pygmalionul său.

Îl citeşte oare omul nou pe Domnul Constantin Ticu Dumitrescu, preşedintele AFDPR? Articolele Domniei sale sunt revelatoare în acest sens, şi orice om nelămurit încă, în contact cu acest bărbat cinstit şi curajos, s'ar lămuri imediat de ce parte este adevărul.

"Petre Roman, la fel ca şi Alexandru Sergheevici Nicolski, afirmă că totalul deţinuţilor politici din închisorile şi lagărele comuniste din România nu depăşeşte câteva mii, cel mult zece mii. Dar numărul supravieţuitorilor cunoscuţi al acestor închisori depăşeşte 120.000 de persoane. Minciuna este evidentă... Fostul prim-ministru cântă aceeaşi partitură ca Nicolski: câteva mii. Supravieţuitorii închisorilor vorbesc de circa 2 milioane". (C-tin Ticu Dumitrescu, Cine şi de ce sfidează istoria, România Liberă, Februarie 1992).

"Compensaţia materială, acceptată în Parlament datorită faptului că era oferită printr'o iniţiativă guvernamentală, este mai mică la noi decât în toate ţările din jur. Ne egalează doar Ucraina: 2 dolari pe an de detenţie!"

(C-tin Ticu Dumitrescu, Război şi pace, Evenimentul zilei, 6 Octombrie 1995).

Sau poate îl citeşte pe C. Nistorescu, în zguduitoarea sa evocare a acestor martiri:

"Tuturor deţinuţilor politici

... România vă redescoperă cu durere, uimire şi neputinţă, exact în zilele în care sărăcia varsă lacrimi de crocodil în rădăcinile încă verzi ale socialismului. Este atât de stupefiată de suferinţa indurată de voi, încât nu are puterea nici măcar să-şi ceară iertare. Într'o bună zi trebue să o facă şi dacă nu este în stare să vă sărute mâna, atunci măcar să privească în pământ cu ruşine... Când aţi ieşit din puşcării, subnutriţi, aproape orbi, nişte arătări mai înspăimântătoare decât turnurile de oase, v'aţi purtat pasul cu îngăduinţă şi înţelegere, aţi lucrat prin grajduri, aţi încărcat gunoaie, aţi săpat şanţuri, aţi îndurat toate muncile chinuitoare şi marginalizarea şi tot nu ne-aţi urît pentrucă v'am lăsat acolo, pentrucă am aplaudat ca să nu vi se audă urletele şi gemetele. Nu numai că n'am venit să dărâmăm zidurile închisorilor şi să aprindem lumina în întunericul în care orbecăiaţi, dar am mai ridicat şi mâna şi am vorbit cu elan spunând despre voi că sunteţi ticăloşi, duşmani ai poporului care muşcă mai otrăvitor decât vipera şi apoi am privit în jur şi pe toţi cei care nu erau de acord cu asta le dădeam brânci spre subsolurile societăţii... Cum mă gândesc adeseori că mulţi compatrioţi n'au învăţat nimic din toată tragedia voastră, nu-mi rămâne decât să mă gândesc la cei tineri.

Sunt prea curaţi ca să nu înveţe din ce-aţi suferit mai mult decât dintr'o carte de istorie. Povestiţi-le mereu ce infern unic am pus la cale chiar noi, Români şi neromâni, spre a înţelege mai repede ce s'ar putea ascunde în mintea unor oameni care vorbesc de naţiune, patrie, popor şi libertate şi se bat cu pumnul în piept."

(Cornel Nistorescu, Chinuiţi şi învingători, Expres, 28 August, 1991).

• • •

Ce gândeşte, în fine, *"omul nou"* despre faptul că România are astăzi doi preşedinţi (Iliescu şi Snegur), doi regi (MS Regele Mihai şi Cioabă - fie-mi iertată asocierea!) şi un *"Împărat"* (I. Rădulescu)? Îl amuză toate acestea sau caută să vadă mai departe? Se pare, de altfel, că *"Regele Templier"* este în excelente relaţii cu Preşedintele Iliescu:

"Ion Cioabă, ca regele romilor, recunoscut de Curtea Supremă de Justiţie, Guvern şi Preşedinţie, cu aspiraţii de candidat la Senat, a fost felicitat telefonic de Sf. Ion la domiciliu de Octav Cosmâncă şi de însuşi premierul Văcăroiu.

La rândul său, sărbătoritul l-a felicitat pe Dl. Iliescu, căruia i-a promis voturile romilor, fiindcă aşa cum a explicat curioşilor: eu am fost şi cu Gheorghiu Dej, şi cu Ceauşescu, acum sunt şi cu Iliescu." (Lupta, 22 Ianuarie 1996).

Se pare că fastul Casei Regale rrromâne ascunde multe afaceri şi combinaţii veroase. Ce gândeşte *"omul nou"* despre toate acestea?

"Pentru coroana sa de "rege", Iliescu emite un ordin prin care Cioabă este autorizat să introducă în ţară 3 kg. aur, fără taxe vamale. O ilegalitate şi un abuz cras, demn de Preşedintele României. Orice om cu mintea la cap se poate întreba ce rost a avut această diversiune? "Ungerea" ca "rege" a numitului Cioabă din Sibiu s'a petrecut după extraordinara vizită pe care o efectuase în România, de Sf. Paşte din 1992, M.S. Regele Mihai al României. Ca atare, în lipsă de altceva, Preşedinţia s'a gândit la o diversiune care în ochii lui Ion Iliescu ar fi compromis ideea monarhică la Români (cu alte cuvinte, dacă şi ultimul ţigan, pe deasupra şi analfabet, devine "rege", atunci ce valoare mai au regii în general?...

Helmuth Kohl... a dat, totuşi, comunităţii ţiganilor din România suma de 32 milioane de mărci. Gustav Kolompar ne-a declarat că din cele 32 de milioane de mărci, ţiganii au primit cam un milion, restul a fost împărţit de Cioabă în felul următor: 50% pentru el (pardon, pentru "Casa Regală Cioabă") şi restul a fost dat guvernului şi Preşedinţiei, sub forma de "cadouri" (a se citi mită), chiar "umilul Văcăroiu primind o mică atenţie de un milion de mărci germane. "Cadouri" au primit şi cei din Ministerul de Interne, cei dela Poliţie şi SRI,..." (Liviu Vălenaş, Cazul Cioabă)

• • •

Sper din tot sufletul meu de Român, ca *"oamenii noi"* care citesc aceste rânduri, să fie cât mai puţini a se recunoaşte ca destinatari ale lor.

"Omul nou" este inovaţia care a costat omenirea cel mai mult... "Omul nou", ieşit din comunism, este asemeni celui eliberat după ani de detenţie. El rătăceşte în căutarea acelui adăpost care între timp a dispărut şi ale cărui contururi s'au şters din mintea lui. Descumpănit, neştiind încotro s'o apuce, el este tentat să se întoarcă la locul detenţiei sale.

Aceste rânduri au fost scrise cu speranţa că, citindu-le, cel eliberat va găsi puterea ca pe ruinele închisorii sale să-şi piardă adăpostul libertăţii redobândite." (Gabriel Liiceanu, "Omul nou" va vota, Revista 22, Ianuarie 1992).

Dar iată ce spune şi Domnul Constantin Mareş, reflectând pe marginea subiectului:

"M'am întrebat deseori dacă acţiunile dela Piteşti, Gherla, Canal, aveau un caracter izolat sau erau doar menite să constituie un început... spre a se crea acel "om nou" atât de dorit de comunişti" - spunea C. Mareş (Dorul, Ianuarie 1996), pentru a continua:

"Când un ţăran căruia regimul i-a luat pământul, i-a deportat părinţii, continuă să-l voteze pe Iliescu şi-i alege pe deputaţii şi senatorii care susţin guvernul Văcăroiu, nu este într'un fel şi măcar în parte un om de tip nou?"

Dz, Domnule Mareş, *"lipsa de discernământ, servilismul, imoralitatea, frica de mâna ce poate întinde osul, dar şi strânge ciomagul"* sunt, precum spuneţi, trăsăturile *"omului nou"*. Şi care nu poate fi condamnat irevocabil, adaug eu, ci trebue lămurit, ajutat să se lămurească şi ajutat să vrea să se lămurească.

Căci *"omul nou"* trebue să voteze în cunoştinţă de cauză, chiar dacă deseori preferă din comoditate, laşitate, ignoranţă sau interes, minciuna adevărului.

Eu îi doresc să voteze în deplin acord cu conştiinţa sa, însă mai presus de orice, să voteze. Nevotând din laşitate, ignoranţă sau dezgust politic, actul său nu poate fi decât util duşmanilor democraţiei române. Celor care doresc ca omul nou să nu voteze, să nu gândească şi să nu facă politică. Iar a nu face politică este şi aceasta o politică şi ştim bine cu toţii a cui este şi cui foloseşte.

Putem, prin votul nostru, să le dovedim comuniştilor că *"omul nou"* nu a fost decât un coşmar trecător şi că adevăratele valori morale nu pot fi distruse definitiv.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Radu NEGRESCU-SUŢU

Sergiu Celibidache

Roman, 28 Iunie 1912 - Paris, 15 August 1996

E.C.FIANU

Amatorii de muzică hărăziţi soartei de a-l cunoaşte pe Sergiu Celibidache şi de a-l frecventa, din tinereţe, acum o jumătate de veac, timp de peste 3 ani de zile, pot afirma fără greş că au avut marele noroc de a cunoaşte pe unul dintre puţinii mari maeştri ai muzicii clasice simfonice, de după ultimul război mondial.

Celibidache, după ce absolvise Conservatorul în Ţară, făcând în paralel studii de matematică şi filosofie, a ajuns în preajma războiului la Academia de Muzică dela Berlin pentru a susţine o teză de doctorat cu tema: *"Principii de dezvoltare şi elemente formale în tehnica de compoziţie a lui Josquin des Prés"* (1).

La vremea aceea se afla în capitala Germaniei şi un grup de tineri români care-şi făceau studiile la Politehnica din Berlin-Charlottenburg.

Pe lângă studiile şi cercetările în domeniul compoziţiei, al orchestraţiei, al contrapunctului şi al artei dirijorale Celibidache şi-a consacrat o parte din puţinul său timp liber formării unui cor compus din studenţii dela Politehnică. Acesta trebuia să facă cunoscute, publicului german, muzica populară şi cea religioasă ortodoxă română; în fiecare Duminică, corul cânta şi la slujbele dela Biserica ortodoxă română din Berlin. La diverse spectacole internaţionale la care a participat, corul a obţinut succese apreciabile, menţionate de presa timpului.

Cei care au avut privilegiul de a face parte din această formaţie corală şi-au putut da seama, nu după mult timp, de calităţile excepţionale ale dirijorului lor: printre altele, Sergiu (cum îi spuneau toţi) îşi distra *"elevii"*, în pauzele repetiţiilor, cântându-le - la pian - compoziţii de jazz ale lui Duke Elington, pe care îl admira!

Creştin ortodox, profund religios, Celibidache a găsit o completare a metafizicei sale prin apropierea de spiritualitatea indiană, aidoma premergătorilor săi Eminescu, Brâncuşi şi Mircea Eliade. În viaţă, precum şi în muzică - pasiunea lui cea mai mare -, el a căutat continuu firescul, autenticul şi adevărul. Afirma, printre altele, că muzica nu-i frumoasă, ci numai adevărată. Era un adept al fenomenologiei muzicale pe care o propovăduia elevilor săi, descriind-o ca *"un studiu al sunetului în el însuşi"*.

Gestul şi atitudinea lui faţă de orchestră au exprimat întotdeauna căutarea absolutului, fără concesii de nici un fel. Pentru el muzica era un sacerdoţiu permanent, nicidecum o meserie. În activitatea lui de dirijor de orchestre - majoritatea celebre dar şi unele de mâna a doua pe care le metamorfoza total pe durata unui concert - nu a acceptat niciodată, sub nici un motiv, un contract care nu-i permitea să facă cel puţin 12 până la 14, dacă nu chiar 18 repetiţii înainte de concert. Îi trebuia atât de mult timp fiindcă nu concepea că o orchestră pe care o dirija - indiferent de celebritatea ei - să nu fi adoptat, în prealabil, filosofia lui în ce priveşte sunetul şi muzica. Se întâmpla chiar să corecteze, în timpul repetiţiilor, pe un prim concert-maistru dela vioara I-a dacă respectivul nu ţinea corect vioara sau arcuşul!

Astfel, în cursul carierei lui de peste 50 de ani, a dirijat - cu ani în urmă - cu ocazia primului concert dat în Statele Unite orchestra *studenţilor* dela Institutul Curtis din Philadelphia!!! După ce a lucrat cu studenţii timp de mai multe săptămâni de-a rândul, a dat cu ei un concert la Carnegie Hall, cea mai celebră sală de concerte din U.S.A. Sala era plină cu cele mai celebre personalităţi din lumea muzicii din New York care l-au ovaţionat îndelung. Toată lumea venise nu pentru orchestră, nici pentru program, ci pentru dirijor, considerat de mulţi ca un vrăjitor! Toţi au înţeles că Celibidache era un *"pur"* de ce avea un dispreţ suveran pentru ceea ce numea el *"industria"* muzicală.

De aceea, din nefericire, dela el nu ne-au rămas decât infim de puţine înregistrări, majoritatea *"piratate"* în timpul unor concerte publice. Considera că spiritul şi sunetul muzicii lui nu pot fi transmise decât direct, nu prin intermediul vreunui sistem electro-mecanic.

În faţa lui Celibidache se găsea numai orchestra, fără nici un fel de pupitru pentru el. Toate repetiţiile şi concertele se făceau fără cea mai mică urmă de partitură: maestrul conducea numai după ce învăţase pe dinafară toate partiturile. Considera că în execuţia unei opere muzicale nu trebue să se dedice decât spiritului ei şi a interpretării ei orchestrale.

S'a întâmplat ca la una din repetiţiile pentru un concert la Philadelphia (U.S.A.) orchestra să repete timp de o jumătate de oră numai 6 măsuri. Altă dată, pentru o operă a lui Webern care durează 6 minute, Celibidache a cerut 6 repetiţii. De ce atâta timp? Numai pentru a obţine din partea orchestrei tonalitatea şi interpretarea gândită, simţită şi voită de el.

Pe cei care din interes material sau din lipsă de talent căutau să transforme muzica în *"spectacol"* îi critica fără reţinere fapt care i-a provocat multe neplăceri. Cu multă credinţă, el nu slujea decât pe Euterpe!

In 1945 Celibidache a fost numit şef interimar al Filarmonicei din Berlin (una din cele mai renumite orchestre din lume) până în 1952 când Furtwängler - şeful ei titular - care fusese îndepărtat dela conducerea ei pentru *"atitudine nazistă"* şi-a reluat postul.

Ulterior, a fost şeful orchestrelor din Stuttgart, Stockholm, Paris iar în 1980 a fost numit şeful şi directorul orchestrei filarmonice din München, post pe care l-a deţinut până decurând. În tot acest răstimp, cunoscând 11 limbi, a fost invitat în permanenţă să dea concerte cu toate orchestrele mari din Europa şi America. Nu pentru nimic, conştient de talentul şi menirea lui, a declarat în 1984 unui jurnalist: *"Dirijez unde vreau, ce vreau şi când vreau"*.

După G. Enescu şi Perlea, Sergiu Celibidache a purtat - conştient şi mândru - timp de cinci decenii, în toată lumea, făclia geniului muzical românesc. Pentru tinerii de astăzi el va rămâne, pentru veci, un exemplu de urmat.

Răpus de eforturile făcute şi de boală, s'a stins la Paris pe 15 August.

Să-ţi fie ţărâna uşoară, Sergiule dragă!

Note:

(1) Compozitor franco-flamand (1440-1521) în special maestru al contrapunctului şcolii flamande; unul dintre cei mai mari polifonişti francezi. Opera sa voluminoasă cuprinde unele dintre cele mai mari capodopere ale muzicii religioase.

DESPRE SENSUL ORIGINAR AL ANTROPONIMULUI DINASTIC BASARAB

Andrei PANDREA

Concomitent cu ivirea Ţării Româneşti ca stat închegat şi entitate politică nouă pe scena Continentului - reprezentând, în fapt, o definitivă *"intrare în Europa"* -, Întemeietorul şi Începătorul de Ţară Ioan (Iancu sau Ivanco) Basarab a iscat, prin succesiunea la tron a fiilor şi nepoţilor născuţi din *"osul domnesc"* al făpturii sale, geneza celei dintâi dinastii româneşti. Fiu al voievodului Tihomir (sau Tohomer), - domnind între aproximativ 1290 şi aproximativ 1310 -, urca el însuşi pe tron la 1310, Basarab a reuşit, graţie însuşirilor lui, de iscusit organizator, fin strateg şi războinic ingenios, dublat de un abil politician, să se impună drept primul domnitor neatârnat al Ţării, deplin stăpânitor al Olteniei, al Munteniei, al Basarabiei, al Gurilor Dunării cu Dobrogea de Nord, ca şi al Banatului de Severin (până în 1342).

Pierderea, la 28 Iulie 1330, după două-zeci de ani de rodnică domnie, a bătăliei dela la Velbujd (astăzi Kjustendil, în Serbia) - când şi unde Ţarul bulgar Mihail Şişmanian (rudă cu voievodul nostru) aflat în fruntea luptătorilor săi şi în alianţă cu o mică oaste muntenească, suferă înfrângerea, biruit fiind de oştirea sârbească de sub comanda lui Ştefan al III-lea Uroş -, a fost interpretată ca un semn de slăbiciune de către regele angevin al Ungurilor.

In consecinţă, acesta hotărăşte în pripă ocuparea ţării vecine, cu pretenţia de a-l *"scoate de barbă, din bârlogul său"* pe Basarab. Aşa se făcu: la *"o strâmtoare în munţi"*, cu nume omis în documente - dar botezată după şase veacuri *"Posada"*, chiar de marele nostru istoric, N. Iorga -, s'a dat bătălia *"botezului de sânge al independenţei româneşti"* (I. Lupaş).

Aici *"oastea cea mică"* şi *"oastea cea mare"*, întrunite, au dobândit *"o biruinţă mare şi întreagă, rodnică în urmări, fiindcă lupta se dădea în direcţia naturală a dezvoltării noastre şi pe pământul nostru, ocrotitor pentru ai săi"* (N. Iorga).

Înfumuratul Carol Robert de Anjou, regele, şi-a condus personal la înfrângere oştirea, între 9 şi 12 Noembrie 1330, în zilele aurii, insorite, ale *"verii sfântului Martin"*...

Dezastrul avu loc sub muntele Nucetul (Cozia), în Pripoarele strâmtei văi a pârâului Băiaşu - mic afluent al Oltului, în care se rostogolesc grăunţe de aur -, aşa după cum am aflat în studiul meu din anul 1972, republicat în broşură (1994), intitulat *"Unde s'a dat bătălia dela Posada"*.

Faima înfrângerii Ungurilor s'a răspândit în toată Europa medievală. Vestea biruinţei valahe a călătorit, în goana cailor la poştă, departe, jur împrejur: din albia pârâului clipocitor înspre Kiev, Vladimir şi Novgorod; către Minsk, Jitomir, Bar şi Reval; dela Târnovo, Skopje şi Constantinopol, spre Curtea papilor din Avignon, ajungând până în infloritoarele oraşe ale cavalerilor Ordinului teutonic (*"Hansa Theutonicorum"*, numită în germana medievală *"Dudesche Hanse"*): la Marienburg, reşedinţa magistrului lor şi la Lübeck, sediul întrunirii reprezentanţilor oraşelor hanseatice în *"Hansetag"*, precum şi la Kulm, Bremen, Hamburg, Brugge şi Londra...

Însemnând durabil timpul istoric, urmaşii direcţi ai Întemeietorului Basarab - cel care le-a lăsat moştenire Ţara -, şi-au revendicat cu îndreptăţită mândrie prenumele Ctitorului, preschimbat în nume dinastic, pecete de faimă a casei şi curţii neamului voievozilor: Nicolae Alexandru, Vladislav I (Vlaicu Vodă), Radu I, Mircea cel Bătrân, Dan II, Vlad Dracul (zis Basarab cel Mare), Basarab II, Vlad Ţepeş, Basarab cel Bătrân (Laiotă), Basarab cel Tânăr (Ţepeluş), Vlad Călugărul, Radu cel Mare, Neagoe Basarab, Radu dela Afumaţi - adică cei mai însemnaţi dintre Basarabi. Dar numele Basarab a fost însuşit, cu fală, şi de alţi domnitori, neînrudiţi prin sânge cu ctitorul: Matei Basarab (descendent al Craioveştilor), Constantin Şerban Basarab (Cârnul), Şerban Cantacuzino, şi nepotul său de soră, Constantin Brâncoveanu, martir creştin al neamului nostru.

Basarab a supravieţuit şi ca nume personal (prenume) în: Ţara Loviştei (unde s'a stins, după constatarea lui Ion Conea, abia în anul 1934), Ţara Haţegului şi jud. Caraş-Severin; pe când în Transilvania de Sud-Vest numele este atestat din sec. al XIII-lea, iar în Ţara Oltului din secolul următor.

"Basarabă este cuvântul cel mai important din intreaga limbă istorică a Românilor" şi *"cel mai celebru dintre numele domnitorilor din Ţara Românească"*, afirmă B.P. Haşdeu în *"Etymologicum Magnum Romaniae"* (monumentala operă, neterminată, publicată în patru volume, între 1886-1898).

Mai mult: nepreţuitul savant susţine chiar că: *"Basarabii n'au fost o familie ci o castă"*... Atestat în forma primară - ***Basaraba*** - la 1320, acest nume (prenume), face parte din cele preferate, atribuite coconilor lor de către domnii munteni, alături de ***Bogdan*** (nume teoforic : *"dat de Dumnezeu"*, din sl. ***Bog*** *"Dumnezeu"* şi sl. ***dan*** *"dăruit"*. Ca semnificaţie, acesta este identic cu: ebr. ***Ionathan***, gr. ***Theodoros, Theodotos***; lat. ***Deodatus***, franc. ***Dieudonné***); Dan (hipocristic din ***Daniel***, ***Bogdan***, sau, pur şi simplu: *"cel dăruit"* <subînţeles - *"de Domnul"*>), atestat la 1385; ***Mircea*** (nume slav frecvent la Bulgari, Sârbi, Croaţi, Ucraineni şi Ruşi. El provine din radicalul ***mir***, *"pace, lume"*, sau ***mer*** *"mare, ilustru, celebru"* şi din sufixul ***ce***. Începând cu Mircea cel Bătrân (1386-1418) şi sfârşind cu Mircea Ciobanul (1545-1559), patru domnitori, ca şi 11 boieri, până la 1500, poartă acest nume, înveşnicit în intitulaţia (titulatura) acelui vestit, *"Io Mircea mare voievod şi domn singur stăpânitor a toată ţara Ungrovlahiei şi al părţilor de peste munţi, încă şi spre părţile tătărăşti şi herţeg al Amlaşului şi Făgăraşului şi domn al Banatului, Severinului şi de amândouă părţile peste toată Podunavia, încă până la Marea cea Mare şi singur stăpânitor al cetăţii Dârstor"*); ***Vlad*** (însemnând ***stăpân, conducător, căpetenie, domn***, din vb. sl. ***"vladati"***. Atestat *("Vladul")* la 1388, numele a fost purtat până la 1500, în documete, de 30 persoane. Printre ele, domnii Ţării Româneşti: Vladislav I (Vlaicu Vodă: 1364-1377), Vlad I, Vlad Dracul, Vladislav II, Vlad Ţepeş, Vlad Călugărul, Vlad cel Tânăr, Vlad (Dragomir Călugărul), Vladislav III, Vlad Înnecatul, Vlad Vintilă (1532-1535)...

Antroponimul ***Basaraba*** (***Băsărabă*** sau ***Basarab***) este format din mai multe elemente lexicale, înzestrate cu sensuri definite: el este, deci, un ***nume compus***, bimembru (sau chiar trimembru), spre deosebire, de pildă, de antroponimul ***Dan***, format dintr'un singur radical - element unic -, care este, deci, un nume ***simplu***. Compunerea acestui nume - din mai multe elemente presupuse, toate cu sens -, include, desigur, şi posibilitatea descompunerii lor. Astfel, Basarabă a fost segmentat: • Basa-rabă; • Ba-Sarabă; • ban-Sarabă; • Bas-ar aba; • Basar-aba; • baş-araba.

Aceste variante şi-au aflat izvoare etimologice probabile în mai multe limbi: tracodacică (***Basa-rabă*** şi mixtul pecenego-cuman (zendic) - tr. dac: **Ban-Sarabă**), după B.P. Haşdeu: persană (Ba-Sarabă); veche

Continuare în pag.11

DUMITRU STĂNILOAE

(16 Noembrie 1903, Vlădeni, Braşov - 5 Octombrie 1993, Bucureşti)

"OPERA LUI IISUS HRISTOS - ÎNTREITA DEMNITATE A MÂNTUITORULUI"

- IV -

Gheorghe RĂDULESCU

Urmare din numărul trecut

Iar Sfânta Scriptură, ne arată Părintele Stăniloae, spune despre Iisus, că: *"Domnul L-a împovărat cu fărădelegile noastre, ale tuturor"* (Is.53,6). Cu toate că, nu săvârşise nici o fărădelege si nici o înşelăciune n'a fost în gura Lui (v.9) Proorocul prevesteşte că, *"va îndrepta pe mulţi şi fărădelegile lor le va lua asupra-şi" (v.11)* şi la urmă va fi preamărit pentrucă *"a purtat fărădelegile multora şi pentru cei păcătoşi şi-a dat viaţă" (v.12)*. Ioan Botezătorul, cu darul Său de profet, descoperă caracterul şi misiunea lui Iisus în definiţia scurtă: *"Iată Mielul lui Dumnezeu, cel ce ridică păcatul lumii" (Io. 1,29).*

Iar Apostolul Pavel declară: *"Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-se pentru noi blestem"* (pentrucă scris este: *"Blestemat este oricine care este spânzurat pe lemn") (Gal.3,13)*. Iar în alt loc rosteşte şi mai categoric: *"Pe El, care n'a cunoscut păcatul, pentru noi l-a făcut păcat" (Cor.5,21)*. Adevărul este că prin Întruparea lui Iisus Hristos şi ivirea Lui printre oameni s'au deschis larg porţile cunoaşterii, ale apropierii şi îndumnezeirii omului, ale credinţei între Dumnezeul cel adevărat a unicului ADEVĂR fără tăgadă, căci: *"Fiul Lui Dumnezeu, ca şi centrul adânc şi dinamic al omenităţii adevărate, întrupându-Se a trezit în om conştiinţa despre apropierea Sa, a demonstrat rudenia Sa cu omul.*

De unde înainte era un centru insesizabil, abstract, neştiut de om, prin întrupare s'a concretizat şi l-a făcut pe acesta să-şi dea seama despre această apropiere, ca să poată trage toate foloasele din ea.

Înainte, omul îşi dădea numai vag seama despre fiinţa sa. Modelul deşi se afla în centrul omenităţii, era ascuns. Lumina era ascunsă în întuneric. Era între ai Săi, dar ai Săi nu-L cunoaşte (Io. 1,10). Şi întrucât omul nu-L cunoştea pe El, modelul adevăratei sale fiinţe, nu se cunoştea nici pe sine". 4. *"Moartea pe cruce"*. După o expunere pe larg profesorală ştiinţific-biologică şi în special teologică de suprapunere a celor două planuri ale vieţii şi morţii, pe care le are sau poate le suportă omul cu voia sau fără voia lui, moartea fiind rezultatul pedepsei în urma păcatului. Pedeapsă ce face să încheie prin exterminarea sistemului biologic existenţa materială a fizicului şi continuarea pe un plan superior al spiritului, căci *"Orice om natural intră în istorie prin poarta păcatului şi iese pe poarta morţii"*, spune Părintele Stăniloae. Prin urmare reiese clar că şi Iisus Hristos, ca om a intrat şi a cunoscut istoria, cu toate că era un om fără de păcat, demonstrând în acelaşi timp că numai prin harul dumnezeiesc, El a putut să existe în istorie fără păcat şi totodată El a trebuit să moară în istorie ca orice om, cu toate că era Iisus Hristos fără de păcat, căci altfel ca om nu putea rămâne în istorie. Dar, iată ce spune Părintele Stăniloae despre moartea lui Iisus, în raport cu moartea oamenilor: *"În cazul lui Iisus Hristos e drept că moartea a fost benevolă, pe când la ceilalţi oameni e inevitabilă, chiar dacă au fost eliberaţi de păcat. S'ar putea spune că, întrucât moartea nu era necesară pentru persoana Lui, aceasta nu făcea parte din structura istoriei. Dar la Iisus toată identificarea cu istoria are un caracter benevol. El şi-a însuşit toate actele şi patimile care ţin necesar de trăirea istoriei. Dar a fost o identificare benevolă, de supremă nobleţe"* şi autorul arată că El putea să nu moară, dar atunci *"cum s'ar mai fi îndeplinit misiunea Lui, cum ar mai fi jucat rolul ce l-a jucat în istorie, cum ar mai fi coborît în matca istoriei, identificându-Se cu ea?"* Prin urmare moartea este pedeapsa supremă pentru săvârşirea păcatului, moartea lui Iisus Hristos înseamnă suprema condamnare a păcatului şi contopirea Lui cu Dumnezeu: *"Pe cruce El a oferit, astfel lui Dumneseu, ca om, nu numai un sacrificiu de ultra obedienţă, ci şi sacrificiul penitenţei supreme, adică a perfectei identităţi cu Dumnezeu în condamnarea păcatului, El însuşi fiind atât de identificat cu păcătoşii, încât aceasta să poată constitui condiţia pentru a se oferi pe Sine pentru păcat"*. Deci *"Sacrificiul penitenţial perfect al lui Hristos cel fără de păcat este adevăratul sacrificiu mântuitor pentru păcat"*. Căci de data aceasta Iisus care poruncea neantului ca Dumnezeu, El este strivit de neant ca o dreptate a lui Dumnezeu împotriva păcatului.

"Satana împinge întreg neantul spre El suflând în pânzele lui cu toată adversitatea câtă o are împotriva lui Dumnezeu, prin concentrarea ei în inimile înăbuşite de ură ale Arhiereilor şi Fariseilor evrei". Şi numai Iisus a putut vedea şi simţi moartea în toată plinătatea ei abisală, numai El a putut descifra pe deplin lumina de întuneric, numai El prin iubirea Lui deplină a putut îndeplini cea mai cumplită suferinţă omenească şi să lupte pentru a înfrânge neantul şi a instaura viaţa eternă întru spirit şi glorie: *"Hristos, însă, a trăit până la capăt această grozăvie a morţii"*.

Strigătul Lui: *"Dumnezeule, Dumnezeule de ce m'ai părăsit?" Nu e numai o reacţiune fizică, ci expresia vederii depline a acestui abis al morţii, cum numai de Hristos a putut fi experiat şi suportat. Numai El a suportat moartea până la ultima limită, moartea prin excelenţă. (Bauhofer, p.108-109). A suportat-o până la capătul ei, până la expirare. Numai aşa şi-a arătat toată puterea de-a o suporta. Dar în ce-a constat puterea Lui asupra morţii, dacă a sfârşit în expirarea mortală? În siguranţa abisală că neantul şi părăsirea de către Dumnezeu, adică moartea nu are cuvântul ultim."* Căci, *"MOARTEA Lui Iisus a însemnat, astfel, victoria asupra morţii". "Demnitatea Împărăţească a Lui Iisus Hristos" + "Coborîrea la iad"*. Că Iisus Hristos, prin Demnitatea Sa Împărătească, nu s'a dus în iad cu spiritul pentru a-şi continua suferinţele, este mai mult decât sigur, deoarece El era fără de păcat, fiind împovărat doar de păcatele oamenilor, în acelaşi timp coborîrea Sa la iad a făcut-o doar cu spiritul despărţit de trup care rămăsese în mormânt trei zile după moarte. Deci prin aceasta Iisus dovedea că poate fi o viaţă fericită spirituală fără trup. Dar, Părintele Stăniloae vrea să ne dovedească prin *"Sfânta Scriptură"* şi prin *"cântările bisericeşti"* că *"Iisus n'a stat în răstimpul dela moarte până la înviere numai în iad, ci şi în Rai". "Astăzi vei fi cu mine în rai", asigura Iisus pe tâlharul pocăit." (Lc.23,43)*. Iar la Sf. Liturghie, după intrarea cu darurile, preotul rosteşte: *"În mormânt cu trupul şi în iad cu sufletul ca un Dumnezeu, în rai cu tâlharul şi pe scaun ai fost Hristoase cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, toate umplându-le Cela ce eşti necuprins"*. Prin urmare, intrarea Sa în iad a fost ca biruitor asupra morţii, El s'a ridicat deasupra tuturor ca Dumnezeul adevărat şi nu ca un înfrânt de păcate şi de silnicie. 2. *"Învierea Domnului"*. Prin Învierea Lui Hristos se poate demonstra continuarea vieţii după moarte, căci aşa cum ne arată Părintele Stăniloae că, spune Apostolul Pavel (1 Cor.15,17) *"Dacă Hristos n'a înviat, zadarnică este credinţa noastră"*, pentrucă învierea reprezintă cel mai mare şi desăvârşit eveniment în faţa întregii umanităţi, că Hristos este Dumnezeul cel Adevărat. Învierea însă a morţilor, după cum explică autorul cărţii, nu se poate face decât după sfârşitul acestei lumi, când trupurile care încarcerează sufletele vor fi curăţate de păcat, ivindu-se omul purificat şi înviat spre o nouă viaţă, căci spune autorul: *"Acest lucru ni-l dovedeşte Învierea lui Hristos, care este deci şi pentru El o nouă înălţare ca Om. Ea este deplina Lui biruinţă asupra morţii şi nu numai o dovadă pentru oamenii de pe pământ că moartea nu înseamnă sfârşitul total al fiinţei. Ea este anticiparea unei asemenea biruinţe şi pentru noi, deoarece, chiar dacă sufletele celor drepţi se bucură de o fericire după despărţirea de trup, cum s'a bucurat şi al Lui Iisus Hristos, starea lor de separaţie arată totuşi o ştirbire, o descompletare a omului prin moarte în urma păcatului ereditar"*. Deci, spune mai departe autorul: *"Fericirea, la care se duc unele suflete după moarte, n'ar fi posibilă dacă ele n'ar fi destinate învierii, dacă acea stare n'ar fi o anticipare a învierii, cum a fost şi pentru Iisus coborîrea Sa întru strălucire în regiunea sufletelor de după moarte"*. 3. *"Înălţarea la cer"*. Ce poate să fie Înălţarea la cer Lui Iisus? După 40 de zile dela Înviere, Iisus s'a Înălţat acolo unde era locul Lui, de-a dreapta Tatălui, împlinind Sfânta Treime. Iisus a împlinit în Sf. Treime Spiritul Trinităţii, dar şi al omenităţii, căci aşa cum ne aminteşte de dogmă Părintele Stăniloae: *"Dumnezeu-Omul s'a aşezat la dreapta Tatălui nu numai cu natura dumnezeeească a Sa, ci şi cu natura omenească, constatatoare din suflet si trup, din corporalitate însufleţită şi înduhovnicită"*. Înălţarea Lui Iisus Hristos, înseamnă în acelaşi timp şi ridicarea omenirii întru Hristos spre spiritualizarea divină. Dar Iisus Hristos după înălţare prin forţă dumnezeească a coborît peste Apostoli şi prin ei peste credincioşii Lui pe Duhul Sfânt întemeind biserica creştină, aşa precum dovedeşte Părintele Stăniloae: *"Tocmai pentrucă Iisus şi-a ridicat, prin înălţare, omenitatea în ultima intimitate a Sf. Treimi, păstrând şi adâncind, în proporţia înălţării apropierea de toată omenirea, coboară la scurt timp după înălţare Duhul Sfânt peste cei ce sunt ai Lui Hristos, realizând Biserica"*. 4. *"Legătura lui Iisus cel înălţat cu omenirea istorică"*. Odată cu Întruparea, cu Învierea şi Înălţarea Lui Iisus Hristos s'a făcut legătura directă şi indestructibilă între om şi Dumnezeu, între Dumnezeu-Omul şi Istorie. Istoria omului sub supravegherea lui Dumnezeu, având drept esenţă Biserica Lui Hristos, strâns legată deci de Dumnezeu, de capul bisericii care este Iisus Hristos, căci aşa cum relatează autorul: *"Prin înălţare s'a instaurat la cârma Universului, deodată cu Dumnezeu-OMUL O INIMĂ OMENEASCĂ"*. Dar aceasta numai pentrucă în credinţa aceluia se concentrează credinţa întregii Biserici şi puterea Lui Hristos care este în BISERICĂ. 5. *"Conducerea operei de mântuire."* Analizând în profunzime stadiile prin care a trecut Iisus Hristos printre oameni, aşa cum le-a prezentat Părintele Stăniloae, prin Demnităţile pe care le avea Mântuitorul ca: *"Demnitatea de Învăţător", "Demnitatea Profetică", "Demintatea ARHIEREASACĂ"* şi *"Deminatea Împărătească"*, Iisus Hristos prin Înviere a demonstrat forţa Sa de a supune moartea prin viaţa eternă, iar prin înălţare aşezarea de-a dreapta Tatălui, ca forţa Dumnezeească, ducând în El nu numai pe Dumnezeu, dar în acelaşi timp reprezentând OMUL RESTAURAT ÎN ISTORIE, căci prin jertfa Sa, omul a fost iertat şi readus în apropierea lui Dumnezeu, fiind restaurat în drepturile lui fireşti ca fiinţă creată de Dumnezeu, după chipul şi asemănarea Sa, căci prin toate actele Sale s'a ajuns la mântuirea omenirii, opera de căpătâi a lui Iisus Hristos, desăvârşită după Înălţarea Sa la Cer. Cartea Părintelui Stăniloae *"Iisus Hristos sau restaurarea omului"* reprezintă o strălucire a Dogmei Creştine Ortodoxe, în acelaşi timp ea reprezintă o creaţie despre Dumnezeu şi Om, despre Mântuire, despre Jertfă şi Înviere, despre înălţare nu numai a Lui Iisus Hristos, dar şi a omului, aşezat şi Restaurat în drepturile lui legitime omeneşti şi dumnezeeşti, după cum Dumnezeu prin Iisus Hristos a ridicat şi a sfinţit locul şi omul creat de Dumnezeu.

DESPRE SENSUL ORIGINAR AL ANTROPONIMULUI DINASTIC BASARAB

Urmare din pag.10

germană (Bas-ar-aba) şi pecenego-cumană (Basar-aba, *"tată cuceritor, tată conducător"*) Raportându-l la rom. ***năsărâmbă*** (însemnând: *"fără cap, neghiob, nărod"*), Haşdeu atribue antroponimului din substrat, ***Sarabă,*** înţelesul de *"cap", "căpetenie"*.

Ipoteza pe care o susţinem - precizată în *"Vatra"* nr.189, Iunie 1991, p.13-18, publicaţia din Freiburg-i-Breisgau, Germania, a regretatului nostru prieten Dr. Petre Vălimăreanu, reluată şi amplificată în broşura editată - la Aalborg, Danemarca, în 1994 -, privilegiază originea turanică, prototurcică, pecenego-cumană a numelui datorat unor populaţii altaice, ***continuum uman***, vorbind *"limbi care nu erau nici europene nici semite"* (de fapt G.L.M.: *"grupuri de limbă maternă"*), dar care, de multe ori, erau *"mutual inteligibile"*. (Se aflau în aceste circumstanţe, şi îndeplineau aceste condiţii: ***Hunii*** (aflaţi în aria dacică între 375-454 e.n.), ***Avarii*** (566-796), ***Bulgarii*** (sec IX-XI), ***Ungurii*** (896), ***Pecenegii*** (890-950-1122, cu ultima atestare în 1260), ***Cumanii*** (1067-1385), ***Tătarii*** (1241-1758) şi ***Turcii*** (1261-1369).

Diverşi contemporani (***greco-bizantini, perşi, germani, francezi, islandezi*** etc.) au notat informaţii privindu-i pe aceşti ***prototurci***. Printre ei: **Katakalon Kekavménos** (cca. 1040 e.n.), **Constantinos Porphirogenetus** (948-951 e.n. în < *De administrando imperii*>), **Ana Comnena, G. Kedrenos** şi **Ioan Skylitzes** (sec. X), Gardizi, **Hartwig** (în <*Viaţa Sfântului Ştefan*>), **Otto von Freising** (sec. XII, în <*Gesta Friderici Imperatoris*>), precum şi **Snuuri Sturleson**, rabinul **Petahia** din Regensburg, **Joinville, Ansbertus, Robert de Clari** (1185), **Philippe Mouskés** (sec. XIII), **Géoffroi de Villehardouin, Henri de Valenciennes, Fazel-Ullah-Raşid-ed-Din,** ca şi <*Analele din Pölde*> şi <*Niebelungen Not*>.

Monumentul limbii pecenego-cumane, al cărui ***manuscris din 1301*** s'a aflat în posesia lui Petrarca, este <***Codex cumanicus***>.

Publicat în 1880, la Budapesta, de **Géza Kuun**, *"Codexul"* cuprinde o culegere de texte religioase creştine, un dicţionar cumano-german şi un glosar cumano-latino-persan, conţinând aproape 3.000 de cuvinte, dintre care unele s'au păstrat şi în limba, toponimia, antroponimia Românilor, inclusiv în Ţara Loviştei, de unde le-am cules eu însumi. În <***Codex cumanicus***> întâlnim şi lexiile (cuvintele: ***baş*** - *"cap"* şi ***arabu*** - *"haraba", "car mare"*.

Pecenegii, Uzii, Berindeii şi Cumanii stăpâneau turme, herghelii şi cirezi cu şeptel numeros. ***Păstoritul*** lor ***pendular*** şi ***păşunatul itinerant***, au determinat un ***nomandism ecvestru***.

Deplasările lor erau fie locale şi scurte, fie transhumante; se mutau odată cu turmele din loc în loc şi ocupau arii limitate de păşune, timp de zile şi săptămâni, până ce se termina iarba.

Iarna se apropiau de ţărmul mării şi vara cutreierau stepa.

Nu prcaticau nici agricultura, nici pescuitul. Mari amatori de lapte şi fiertură de mei - p.c. ***käläsim***, rom. *"coleaşă"*, fr. *"gruau de millet"* -, turanicii sacrificau des cai (*"care nici nu se vând, nici nu se cumpără între Pecenegi"*) şi beau ***kâmâs=kumâs*** *"lapte de iapă fermentat"*; pentru iarnă uscau carne: de oaie, cal şi vacă. Locuiau în colibe şi corturi de pâslă - p.c. ***orda, ürgä, yurdu*** *"iurtă"* -, fixe sau transformabile cu atelaje de boi, şi în căruţe şi care (cu 2 şi/sau 4 roţi, pline sau cu spiţe). Carele şi căruţele se aşezau în cerc şi se legau între ele, alcătuind ocoale: în ele păşteau vitele. Cel care mâna căruţa (carul) - p.c. ***araba***, *"haraba": "car mare pentru transportul poverilor; căruţă de transport"* -, bărbat călăuzind şi un pâlc de căruţe dintr'un convoi, ***era investit cu o funcţie - demnitate*** concomitent civilă şi militară, însemnând şi desemnând pe cel aşezat pe capră (în fapt ***baş-araba***: *"capul căruţei"*), prin cuvântul ***başaraba***.

De altfel, în pecenego-cumană (una şi aceeaşi limbă), ca şi în turcă, poziţia ierarhică superioară, demnităţile, funcţiile, titlurile, se alcătuiesc cu ajutorul substantivului ***baş*** *"cap"*: ***başcuhadar, başcavuş, başkan, başkonsolos, başvekil.*** (De notat şi *"numele şefului gărzii domneşti: căpetenia bulucbaşilor"*: **baş-bulukbaş**, etimon al ţiagănescului *"bulibaşă"*). Acest mecanism lingvistic turanic, astăzi învechit, a funcţionat odinioară şi în româneşte.

"Element de compunere intrat în limbă prin cuvintele turceşti care denumesc funcţii sau ranguri ca: ***baş-aga, başcaimacan*** etc. şi folosit în româneşte cu sensul de *"cel mai înalt", "cel mai de frunte"*, la formarea unor cuvinte ca ***baş-boier, başrăzeş*** etc. - tc. ***baş***, în *"Dicţionarul Limbii Române Moderne" - Editura Academiei R.P.R, Bucureşti, 1958, pag. 69.*

Devenit dintr'un substantiv comun, ***başaraba***, un nume propriu: **Başaraba**, cuvântul a intrat în sistemul antroponomastic pecenego-cuman în calitate de antroponim: mai întâi supranume (poreclă), apopi prenume. Sensul lui de *"căruţaş", "cărăuş"* a rămas recognoscibil în pecenegă. Dar nu în româneşte şi nici cel de ***sürücii*** (*"surugiu"*: vizitiu călare) şi cu atât mai puţin *"vizitiu"* şi *"birjar"* - meserii mult mai recente, ca şi vehiculele pe care le conduc (sau conduceau) aceştia: caleaşca, docarul, droşca, birja, rădvanul, trăsura, trăsurica...

Numele de **Başaraba** a fost adoptat în româneşte, ***ca fiind la modă*** - dar fără a i se mai desluşi înţelesul - în calitate de prenume, nume de familie, nume dinastic, antropotoponim (un ***munte*** din dreapta văii Oltului, privind către Loviştea, se numeşte ***Basarab!***): **Băsărabă, Basaraba, Basarab**. El nu se suprapune nicidecum - subliniem - cu *"harabagiu"*, provenind din tc. ***arabaci***: *"căruţaş care transportă, uneori cu plată, poveri sau persoane cu harabaua"* (învechit).

Aşadar, etimologia antroponimului dinastic BASARAB, pe care o propunem, provine din lexiile p.c. ***baş*** *"cap"* şi ***araba*** *"căruţă"*.

Iar Întemeietorul şi Începătorul de Ţară şi Dinastie Basarab, fiul lui Tihomir, ***şi-a impus numele***, preschimbându-i înţelesul vechi de *"cap de ceată* (pecenegă şi cumană) *călătorind în căruţe"*, în cel nou şi veşnic, de ***ctitor al neamului românesc.***

Întru nemurirea Ţării şi a Românilor.

Andrei PANDREA

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

Ştefan Theodoru

ÎNTÂLNIRE ÎN AMURG

Editura HAIKU 1994

Cred că sunt mai bine de două decenii de când mi-au apărut primele grupaje de poeme haiku. În 1977, vedeau lumina tiparului în Kitchener, Ontario, Canada două plachete de haikuri intitulate *"Valea nisipului de aur"* şi *"Urmele"*, colecţia literară *"Vestitorul Român Canadian"*.

Tot de atunci am început să plugăresc şi la genul de poem japonez tanka, revistele româneşti din străinătate oferindu-mi cu generozitate spaţiul. Printre altele, *"Cuvântul Românesc"* din Hamilton mă onora cu câte o pagină întreagă, iar *"Revista Scriitorilor Români"* din München a publicat în mai multe numere grupaje de poeme haiku sau tanka, în cel puţin zece pagini.

Descoperind haiku şi tanka, în care Japonezii au excelat sute de ani, visam că va veni o vreme când aceste genuri se vor împământeni şi la noi. Eram atât de singur pe atunci, dar speram!

Cine o fi adus prima dată în limba română haiku şi tanka nu ştiu. Presupun că între cele două războaie s'a publicat ceva în acest gen. Florin Vasiliu scrie că, acum şase decenii, Al.T. Stamatiad cultiva poemul tanka. Plecat din ţară la studii în 1970, prima mea întâlnire în străinătate după 1977 cu un haiku, în limba română, mi-a fost oferită de *"România Literară"*, dacă nu mă înşeală memoria, în care o poetesă avea o poezie intitulată *"Poem haiku"*. Am tresărit de bucuria cincişaptecinciului, ca sămi dau seama apoi că respectiva confunda haiku cu un poem nu prea lung; auzise clopotul, dar nu ştia la care biserică bate.

Vă puteţi închipui ce binecuvântată surpriză a fost pentru mine să primesc cartea lui Ştefan Theodoru de poeme haiku *"Întâlnire în amurg"*, apărută în 1994, în Bucureşti. Am rămas pur şi simplu uimit că există o editură *"Haiku"* în Bucureşti, că această carte este a treisprezecea cu poeme haiku, că există o *"Societate Română de Haiku"* şi o *"Fundaţie Niponică"*, având filiaţii internaţionale, Ştefan Theodoru fiind reprezentantul ei pentru Statele Unite. Şi mai mult chiar. Au început să apară şi antologiile haikului românesc, ceea ce înseamnă că haiku s'a înrădăcinat în spiritul românesc, prima antologie *"Umbra libelulei"* fiind îngrijită de Florin Vasiliu.

Un inspirat cuvânt înainte la *"Întâlnire în amurg"* e semnat de Florin Vasiliu care, pe lângă prezentarea biografică şi bibliografică a lui Ştefan Theodoru, se apleacă, într'un mod competent, asupra haikurilor lui Theodoru, făcând o amplă analiză a lor cu răbdare, delicateţe şi profunzime.

Poemul haiku este un poem de iniţiere în mare taină a onticului. Deosebit de alte forme fixe de poezie, haiku cere o artă a scrierii lui, precum şi o artă a citirii lui. Prin poezia obişnuită cititorul *"vede"*, prin haiku *"observă"*. Descriptivul cu care se obişnuise cititorul leneş, ca *"relaxare"*, dispare.

Dacă mergem la Japonezii care cultivă acest gen literar de prin secolul XVII, observăm că haiku nu era o *"relaxare"*, lectura ce o faci ca să poţi adormi, ci dimpotrivă o înspiritualizare a lumii înconjurătoare, o re-creaţie în care să ne regăsim în Pnevma. Această precizare e firul de foc spiritual ce-l găsim în cei patru *"evanghelişti"* ai haikului: Basho (1644-1694), Buson (1715-1783), Issa (1763-1827) şi Shiki (1866-1902).

De fapt, nu există o definiţie a haikului. Un poet român îl considera ca o cunoaştere a Logosului întrupat, care trece prin cuvintele noastre înveşnicindu-ne: *"Cinci-şapte-cinci... / Două mâini - rugăciune... / Trece Iisus."*

Ştefan Theodoru îşi împarte volumul, conform tradiţiei japoneze de haiku, pe anotimpuri.

Iată cât de subtil e prinsă primăvara prin măestria cincişaptecinciului:

"Un porumbel alb
vine zilnic în balcon.
Ne privim tăcuţi."

Pentru un neiniţiat în domeniul haikului, poemul nu spune nimic: *"Un porumbel alb / vine zilnic în balcon"*. Ei, şi? *"Ne privim tăcuţi."* Ce mare brânză? conclude Madame Frăsâna şi pune cartea pe oala cu chişleag, împăcată că i-a găsit o întrebuinţare.

Ca într'o piesă de teatru, în acest haiku avem trei acte jucate caleidoscopic după cele trei cuvinte cheie:

1. porumbelul
2. balconul
3. privirile

Condiţia umană este o iarnă cu viscole şi zăpadă murdară. Cum poate fi zăpada altfel la începutul primăverii? Stress-ul social te izolează ca o iarnă ce te închide luni şi luni de zile într'un *"apartament"*. La profunda filosofie a lui Gabriel Marcel în teoria despre *"avec"*, printre exemplele date, putem adăuga cel al blocului prin care ne *"blocalizăm"*.

Din actul al doilea *"balconul"*, deducem că e vorba de o familie de emigranţi care locuiesc într'un apartament. Şi după toate suferinţele *"iernii"* îndurate de emigrant începe să se dezgheţe a primăvară. Se neagă blocul, se evidenţiază apartamentul, se neagă apartamentul şi singura deschidere spre lume este descoperirea *"balconului"*. În timpul iernii nu exista. Era parte din *"apartament"*. Continuare a lui. Ce nu aveam nevoie în casă, scoteam pe balcon. Iar ca o semnătură a *"blocalizării"* - cele două frânghii cu rufele puse la uscat.

Poemul de mai sus fiind situat sub anotimpul primăverii *"balconul"* a fost mântuit din chenoticul de magazie, în sensul în care Horia Stamatu scria despre *"Camera mobilată"*.

Balconul devine perspectivă revelaţională a cerului. Omul se *"dezblochează"* într'un mod metanoic. Balconul, ca depozit de lucruri materiale, se goleşte în sensul în care Tarisianul vorbeşte de taina lui *"kenosis"*. Metaforic *"balconul"* devine pragul de rai şi contemplaţie a Spiritului Pnevma. Primăvara este biruirea lui Thanatos celebrată athanasiatic ca biruire a Spiritului. Ştefan Theodoru nu vorbeşte de o pasăre oarecare ci de un *"porumbel alb"*. Simbolul lui de împăcare a lui Dumnezeu cu omul îl găsim la porumbelul care s'a reîntors la Noe cu ramura de măslin şi este augmentat în potenţă prin Porumbelul-Pnevma. Dumnezeu-Duhul, la botezul lui Iisus Hristos, ia forma de porumbel. Acest Spirit Sacru, ca persoană treimică, este cel ce împrimăvărează spiritul omenesc prin Cuvântul lui Dumnezeu, întrupat ca Logos în persoana lui Iisus Hristos.

Să recitim acum poemul:*"Un porumbel alb / vine zilnic în balcon. / Ne privim tăcuţi."* Ce înseamnă *"ne privim tăcuţi"*? A explica, înseamnă a diseca. Poetul nu spune că *"ne uităm unul la altul"*, sau *"ne uităm la porumbel"* ci *"ne privim tăcuţi"*. Iubirea întotdeauna este un abis de tăcere. Cel al extazului. A sta în faţa unei minuni. Este tăcerea lui Toma după exclamaţia: *"Domnul meu şi Dumnezeul meu!"*. Mă feresc a explica cititorului actul al treilea *"Ne privim tăcuţi"*, lăsându-l ca *"temă pentru acasă"*, în găsirea interpretării.

Delicateţea haikului constă în folosirea cuvântului în sensul lui genuin de cuvânt spre Cuvânt. Pentru Basho, care era Zen-Budist, haiku era o căutare a prezenţei şi tăririi mistice pe care o găsea ascunsă în cuvânt.

Ştefan Theodoru se apropie de cuvânt, prin haikurile lui, cu respectul şi fiorul de a împărtăşi cu el, ca dintr'un potir, pe cititor. Înaintarea în vârstă o vede ca o înflorire interioară: *"Floare de cireş, / te-ai pierdut în părul meu / alb ca şi tine"* întrebându-se pe un picior de plai:*"Caut să adun / toate depărtările. / Voi fi în stare?"*

Lumea poemelor lui Theodoru e aşa cum ar fi trebuit să fie lumea noastră - paradisiatică. Dumnezeu s'a întrupat în om ca să-l îndumnezeiască, omul se regăseşte în natura înconjurătoare şi o înalţă umanizând-o, nu privind-o de sus, cum fac deopotrivă şi comunismul şi capitalismul, ci înălţându-o în sus, când preotul, în numele întregului univers, înalţă *"darurile"* naturii, de pâine şi vin, Creatorului rostind: *"Ale Tale dintru ale Tale Ţie aducem de **toate** şi pentru **toate**."*

Slova poetului devine o privire edenică de *"acasă"* în grădina lui Dumnezeu. Privind lacul, poetul observă: *"Mătasea broaştei. / Covor care ascunde / misterul apei"*. Urâtul e o excepţie pentrucă chiar: *"Pe un loc viran / cu grămezi de gunoaie / o margaretă"*, o floare, o biruinţă a lui Thanatos, o liturghie de Paşte.

Un gest neobservat devine poezie: *"Fetiţa plânge. / În ochi i se oglindeşte / păpuşa spartă."* Aceeaşi tristeţe la nivelul cosmic: *"Norii se oglindesc / - la un surâs de soare - / în roua florii"*. Până când şi la banala legumă, poetul caută caracterizarea ei dia+logică: *"Sfecla roşie/ şi-a scos capul din pământ. / Bună ziua, Doamnă!"*. Poetul intrând în oraş sesizează că *"Kogălniceanu / cu mâna întinsă / numai zăpadă"*. Şi întorcându-se observă o *"Casă pustie / Scârţâit lung de uşă. / pe cine cheamă?"*. Şi, în final, o splendidă caracterizare a poemului haiku: *"În gând cu'n haiku / simt că nu mai sunt singur. / Frământări în doi"*.

Nu putem încheia fără anumite precizări pe care scriitorul Florin Vasiliu le anunţă în prefaţă: *"Întâlnire în amurg" este al doilea volum de haiku al unui poet al diasporei româneşti, apărut în colecţia Haiku - după "Clopotul tăcerii" al lui Florentin Smarandache, - şi al treilea, dacă luăm în seamă şi "Fântâna Luminii" a "Canadianului" Dumitru Ichim - care vine şi cu un prim volum de tanka în spaţiul literaturii româneşti, "Pasărea cu şapte aripi" (ambele la editura "Apollo", Bucureşti, ceea ce denotă că poeţii români din diaspora nu lipsesc dela ora haiku-lui, iar unii dintre aceştia - mai demult şi mai "aproape" de sursă - sunt şi promotori ai mişcării de retrezire a poemului tanka, cultivat de şase decenii în urmă de Al. T. Stamatiad".*

"Dacă Dumitru Ichim vine "cu un prim volum de tanka în spaţiul literaturii româneşti" înseamnă că este primul ca promotor al mişcării de "retrezire a poemului tanka". Nu mai este vorba de "unii", ci de unul care a venit "cu un prim volum de tanka în spaţiul literaturii româneşti".

Cât despre istoria haikului în literatura română ca *"retrezire"* refuz milostenia de a fi *"luat în seamă"*, folosind expresia lui Florin Vasiliu, că mi s'a publicat în România în 1993 groaznica, din punct de vedere grafic, plachetă *"Fântâna luminii"*.

Dacă problema retrezirii poemului tanka e rezolvată de Florin Vasiliu, sper că a doua e mult mai uşor de socotit.

Florin Vasiliu, vorbind de *"retrezire"* a haikului românesc îmi face un imens deserviciu menţionându-mă prezent la *"ora haikului"* numai prin placheta din 1993 *"Fântâna luminii"*. Prin aceasta mi se neagă un întreg trecut literar în domeniul luptei de a aduce acasă, în literatura română, genul de poem japonez. În 1977 apăreau în Kitchener, Ontario, două plachete ale subsemnatului: *"Valea nisipului de aur"* şi *"Urmele"*. Erau o selecţie din haikurile publicate, cu mult înainte, prin revistele din afara României.

Nu blamez pe fratele meu întru logos că nu le-a cunoscut şi nici nu vreau să mă împăunez cu pene de cioară vopsită, dar mi se pare de prisos milostenia de a fi şi eu menţionat în istoria haikului românesc, ca a cincea roată la căruţă, abia începând cu placheta din 1993.

Dacă Florin Vasiliu mi-a făcut dreptate elucidând că în privinţa poemului fix tanka *"Canadianul"* a venit *"şi cu un prim volum de tanka în spatiul literaturii româneşti"* cred că domnia sa este singurul, în afară de istoria literaturii româneşti, să stabilească şi cel de-al doilea adevăr că înainte de *"ora haikului"*, stabilită pentru cei din exil în 1993, *"Canadianul"* bătea *"ora haikului"* cu mult înainte de 1977. Şi cu insistenţă.

Dumitru ICHIM

ARC PESTE TIMP

Gh. Gorunescu- PENCIU

Era către sfârşitul anului 1959, când uşa grea a celulei fu dată în lături şi în pragul ei îşi făcu apariţia figura impunătoare a doctorului Gheorghiu, medic deţinut, care odată pe săptămână era obligat să ne asigure o aşa zisă asistenţă medicală. Medicamente nu avea la el, decât câteva aspirine care, cine ştie de când, erau şi ele purtate din celulă în celulă ca nişte moaşte. Se ştia că la Aiud nu fusesem aduşi pentru reîmprospătarea forţelor, ci pentru *"a da în primire"* - un fel de capăt al liniei. Acest medic îşi avea şi el istoria lui. Fusese cândva profesor universitar la Facultatea de Medicină din Iaşi dar, în urma unui denunţ misterios, fusese arestat şi condamnat pentru *"delict de uneltire împotriva ordinei sociale"* şi aruncat în penitenciarul Aiud. Era un medic bun. Avea însă o hibă: să nu-i fi pomenit de poezii, că făcea alergie. Chiar în ziua intrării lui în celulă, pictorul Victor Stoica se căznea din greu să încropească un crochiu al poeziei contemporane.

- Eu nu ştiu dom'le, ce găsiţi dumneavoastră la poezia aceasta, că mie nu-mi place deloc. N'are dom'le, vlagă nici de leac, eheiii... altfel se făceau poeziile la vremea mea, meşteşugite... Dar să vă spun una bună: mă găseam pe front în Primul Război Mondial, ca medic şef al unui spital de campanie, când îmi pică, dom'le, un doctor poet cu numele de Vasile Voiculescu. Nu-mi venea să cred ochilor. În unitatea mea, un medic poet. Era impregnat în poezie de sus până jos, dar ce era mai scandalos era faptul că majoritatea rănitilor îl ascultau cu gura căscată, iar asistentele mureau după el. Dimineaţa le spunea poezii, la prânz poezii, şi sunt convins că şi pansamentele le făcea tot cu poezii, că-mi venea dom'le să-l iau de guler şi să-i trag două palme...

Când doctorul Gheorghiu ajunse aici cu povestirea, dintr'un cotlon al unui pat se ivi figura jilavă a unui bătrânel aplecat bine către suta de ani, care zise:

- Domnule profesor, nu e târziu nici acuma. Eu sunt poetul Vasile Voiculescu.

BISERICA CREȘTINĂ

MORALA CREŞTINĂ ŞI DARWINISMUL SOCIAL

Dr.Ing. Nicolae BRĂDEANU

Încă din vechi timpuri, omul a admirat ordinea şi armonia pe care raţiunea le cunoaşte în aşezările universului şi el s'a străduit să le realizeze şi în propria sa alcătuire sufletească, pentru ca în contact cu realităţile vieţii şi mai ales cu semenii săi, să poată fi realizată o armonie care să tindă spre cea din univers.

Aşa a apărut un ansamblu de norme de convieţuire umană care reglementează comportamentul dintre oameni, cât şi dintre oameni şi colectivitate. Desigur, aceste norme erau şi sunt respectate de fiecare în funcţie de imboldul conştiinţei sale, deoarece încălcarea lor nu era şi nu este sancţionată de lege, ci doar de opinia publică. În acest fel este înţeleasă de majoritatea oamenilor noţiunea de morală în ceea ce priveşte manifestarea comportamentului lor, deoarece cuvântul morală poate avea şi alte înţelesuri derivate, ca de exemplu, s'a făcut morală cuiva, adică i s'au arătat anumite greşeli de comportament care nu sunt în concordanţă cu preceptele morale admise de societate. Poate că dintre toate definiţiile date noţiunii de morală, cea mai scurtă şi cuprinzătoare este cea dată de Nouveau Petit Larousse (1969) pag.670: *"Ştiinţa care cuprinde regulile ce trebuesc urmate pentru a face binele şi a evita răul."*

Modul cum se poate face binele poate fi conceput în mai multe forme în funcţie de curentele filosofice, politice, religioase etc. În acest sens s'au scris foarte multe cărţi, de aceea în cele ce urmează se vor aborda numai probleme ale moralei creştine care s'a dovedit că a influenţat în bine viaţa omului şi a condus la progresul întregii omeniri din toate punctele de vedere, delimitându-o de darwinismul social.

Acţionând moral, omul acţionează din datorie, îndeplinind o formă a raţiunii sau a voinţei *"pure"* spune Kant, fără să ţină seama de o altă normă sau lege, decât aceea a imperativului categoric, iar uneori admite că omul acţionează moral din respectul pentru legea morală. Acest respect, spune acest filosiof, nu declanşează în om nici plăcere nici durere, ci el reprezintă mai mult o acţiune impulsionată de sublimitatea legii morale fiind astfel admisă intervenţia afectivităţii în exerciţiul conştiinţei morale. Sentimentul acesta este lipsit de acea căldură umană care este caracteristică vieţii noastre afective şi conţine o răceală şi acea trăsătură de impersonalitate prin care Kant defineşte activitatea raţiunii transcendentale.

Acţiunile moralei creştine sunt cu totul altfel, au însă şi ele caracter de universalitate, dar au şi acea căldură sufletească ce crează o coeziune psihică emanată dela sentimentul de iubire care este prezent în tot ceea ce facem şi ne înconjoară. Până atunci însă trebue să recunoaştem că o lovitură puternică a fost dată moralei omului bazată pe iubire de către teoria descendenţei speciilor datorită lui Lamarck şi Darwin în anii 1809 şi 1859. După această teorie, fiinţa omenească încetează de a mai fi o făptură aparte, de o esenţă deosebită, fiind introdusă în lumea animalităţii din care a purces prin aceleaşi procese de evoluţie ca şi oricare specie animală; fără să mai aibă o viaţă sufletească formată din totalitatea elementelor conştiente şi inconştiente.

Conform acestei teorii evoluţioniste, omul ca şi oricare animal, a pornit dela cele mai de jos forme ale vieţii, deci fără sistem nervos de care este legată viaţa sufletească. Corpul protistelor (organisme unicelulare animale sau vegetale) nu are un centru în care să existe sediul vieţii sufleteşti mai dezvoltat decât în oricare alt punct al sistemului. Întregul corp apare ca o aglomerare de substanţă organică uniformă şi funcţionând peste tot în acelaşi chip. Dacă se divide, fiecare parte este capabilă să trăiască şi exercită tot aceleaşi funcţiuni ca şi întregul corp, reacţionează la excitaţii, se nutreşte, îşi poate secreta o cochilie etc. Dacă însufleţirea este o proprietate specifică a materiei organice dela început în fiecare punct, nu este explicabil, cum a fost posibil ca ea în decursul vremii (milioane sau miliarde de ani) să se piardă cu desăvârşire. Centralizarea procesului vital fizic pe trepte mai înalte de evoluţie este însoţită de transformarea vieţii părţilor, dar nu de nimicirea ei, cum de altfel rezultă din legile biologice.

În cartea editată de Dr. Henry M. Morris prin Societatea Misionară Română din 1992 *"Creaţionismul Ştiinţific"* şi la întocmirea căreia au lucrat cecetători şi consultanţi dela Institutul pentru cercetări creaţioniste din SUA, se arată că nu s'a descoperit nici în lumea vie, nici în cea fosilă *"un organism incipient sau o altă structură incipientă, care să fi dus mai târziu la deplina sa dezvoltare a unei noi trăsături utile"* adică nu există evoluţie ci numai variaţie.

Tot conform acestor studii din cartea amintită, dacă modelul evoluţionist (cunoscut sub numele de Darwinism) ar fi existat în realitate, atunci el ar trebui să poată prezice principiile fundamentale pe baza cărora funcţionează natura, ar trebui să existe principii detailate cunoscute după care sistemele sunt împinse spre nivele de complexitate tot mai înalte, ba chiar un plan cunoscut după care particulele haotice se organizează să devină oameni (în stadiul iniţial fiinţe mai simple), sau cum aglomeraţiile de viermi au trecut de-a lungul unor vaste perioade geologice în populaţiile de oameni. În procesul evoluţionist cel mai dificil stadiu care pune mari probleme şi susţinătorilor lui, este trecerea dela nonviaţă la viaţă, dela substanţe chimice care nu se pot reproduce la sisteme care se autoreproduc.

Oamenii de ştiinţă cei mai mulţi ca de exemplu: James Waston şi Francis Crick, care au descoperit structura ADN-ului (acidul dezoxiribonucleic) au ajuns la concluzia că viaţa poate veni numai prin viaţă, aşa după cum este şi concepţia creştină. Trebue menţionat că C. Darwin, cel mai important reprezentant al modelului evoluţionist nu a fost ateu, el a crezut în existenţa lui Dumnezeu.

Darwinismul însă nu a rămas o problemă a ştiinţelor naturale sau mai bine zis a biologiei, fiindcă el a creat şi probleme sociale legate de morală. Doctrina lui Darwin porneşte dela concepţia luptei pentru existenţă ca o lege generală a naturii şi astfel cel mai tare are dreptul la izbândă. Această doctrină cere înlăturarea tuturor măsurilor care ar împiedica selecţia naturală ca de exemplu asistenţa infirmilor din naştere, a bolnavilor, a bătrânilor etc., care, trebue lăsaţi să moară. Concepţia filosofului Nietzsche propovăduia de asemenea realizarea supraomului cu orice preţ, fără milă şi fără nici o consideraţie morală, urmând ca toţi cei slabi să fie înlăturaţi. În materie internaţională această concepţie susţine războiul, ca singur mijloc de victorie a celui mai tare. Prin susţinerea originii comune a omului cu restul animalităţii şi descendenţa speciei noastre din alte specii mai inferioare, s'a încercat şi se încearcă încă, dar cu o intensitate mult mai redusă, să se şteargă omului titlul de nobleţe pe care l-a primit dela Creatorul lumii, el fiind singura fiinţă care se bucură de acest privilegiu.

Originea comună a omului cu restul animalelor îi estompează aspiraţiile nobile, îi împrăştie şi năzuinţele sale spre o valoare mai înaltă. În urma acestei concepţii, începând cu ultimele decade ale secolului al XIX-lea, a apărut un produs al darwinismului, care este cultul egoismului şi al forţei, aducând omul în starea de a desconsidera tot ceea ce reprezintă fapte generoase, gesturi de caritate sau de milă, dirijând comportamentul său spre unul similar cu cel animalic.

Biologii de după Darwin au arătat însă că principiul luptei pentru existenţă nu se aplică întotdeauna în natură şi cu atât mai puţin în societăţile omeneşti. S'a constatat că animalele se ajută de multe ori între ele, că în multe situaţii mai ales când sunt în pericol, sunt strâns unite. Exemple se pot da multe, dela muşuroaiele de furnici, familiile de albine, turme de elefanţi etc., unde îşi uşurează unul altuia traiul. Lupta se duce de obicei între specii diferite.

Cu atât mai puţin poate fi lupta pentru existenţă un principiu dominant în societatea omenească unde în multe împrejurări oamenii sunt strâns uniţi unii de alţii, în diferite profesii, aşa cum se poate constata în industria minieră din toată lumea sau când oamenii sunt gata să-şi dea viaţa pentru neam sau religia lor aşa cum se poate constata şi în prezent.

Chiar dacă omul nu ar fi de o esenţă deosebită, aşa cum susţin adepţii teoriei evoluţioniste (darwinişti), totuşi prin faptele sale prin ceea ce a creat şi devenit, a dovedit că el îşi păstrează vechea distincţie şi are o menire aparte. Acest lucru este foarte elocvent exprimat de filosoful francez Jules Lachelier (după Ioan Petrovici, *Valoarea omului*, pag.24, Ed. Alcalay, Bucureşti 1923) în cartea sa *"Du fondament de l'induction"*, unde spune că natura care a creat atâtea forme şi atâtea varietăţi pe suprafaţa pământului, a dat dovadă de mai multă fantezie până în momentul apariţiei omului, decât dela acel moment încoace. S'ar putea spune că dând naştere omului, *"natura i-a trecut mâna, i-a dat lui sarcina creatoare, dânsa rămânând să se odihnească, şi în adevăr de atunci toate schimbările făcute pe întinsul globului sunt opera fanteziei şi acţiunii omeneşti"*. Că omul reprezintă o săritură în scara creaţiunii este un fapt recunoscut de adepţii filosofiei lui Hegel şi chiar de cei ce sunt darwinişti. Ei spun că prin zămislirea omului, natura n'a făcut numai un pas mai departe, ci s'a depăşit pe sine.

J. Lechelier cât şi hegelienii inclusiv cei darwinişti, chiar dacă vorbesc de natură care *"a creat"* în loc de Dumnezeu, recunosc că prin apariţia omului s'a creat o ruptură în procesul evoluţionist din lume care a existat până atunci şi că natura s'a depăşit pe sine. Indirect, este o recunoaştere a creaţiei omului de către Dumnezeu, deoarece calităţile sale n'au fost întâlnite la alte fiinţe şi deci omul le-a primit dela o inteligenţă şi putere infinit de mare.

Ţinând seama că ştiinţific este demonstrat că viaţa n'a putut apare întâmplător pe pământ, şi că în dezvoltarea ei apariţia omului a creat o ruptură printr'un salt calitativ instantaneu, teoria evoluţionistă şi-a pierdut mult din puterea de convingere în existenţa ei atât în trecut cât şi în prezent. Cu cât ştiinţa se dezvoltă şi avansează, se ajunge de către oamenii de ştiinţă la concluzia că, este imposibil să poată fi cunoscut de către om totul din univers. Aşa cum s'a mai spus înainte, cum s'ar putea explica după teoria evoluţionistă că din particule haotice fără viaţă din univers, acestea s'ar fi organizat şi ar fi devenit oameni? Celebrul naturalist L. Agassiz dela Universitatea Cambridge dă un răspuns neîndoielnic la această întrebare: *"Cât timp nu se va putea proba că materia sau forţele fizice pot să raţioneze, suntem obligaţi să considerăm orice legătură inteligentă şi inteligibilă între fenomene ca o probă directă a existenţei lui Dumnezeu care cugetă"*.

De aceea teoria evoluţionistă, respectiv Darwinismul, nu poate fi luat în serios de oameni bine informaţi din punct de vedere ştiinţific şi care dispun de un raţionament clar şi logic. Este suficient să se uite bine şi să observe tot ce se petrece în jurul lor şi tot eşafodajul Darwinismului se năruie. Nimeni nu a văzut o fiinţă de tranziţie dela o specie la alta şi nu s'au găsit nici urme fosile care să ateste existenţa lor. N'a existat şi nu există evoluţie ci numai variaţie, concepţie cu care sunt de acord biologii, şi existenţa acestei realităţi poate fi constatată de oricine.

Oamenii de ştiinţă sunt însă de acord că apariţia omului în lume a creat o *"ruptură"* în procesul evoluţionist din lume, iar biologii darwinişti numesc trecerea dela o specie inferioară la alta superioară din punct de vedere biologic şi care nu poate fi dovedită, ca o dezvoltare punctată sau mai bine zis bănuită sau presupusă: aşa de exemplu ar fi dezvoltarea unui animal de specie inferioară în maimuţă şi apoi din maimuţă în om. Aceste presupuneri şi-au pierdut foarte mult din credibilitate din punct de vedere ştiinţific în toate straturile sociale mai ales de când propaganda darwinistă nu mai este susţinută de stat, aşa cum a fost în ţările cu regimuri comuniste.

Continuare în numărul viitor

În duh şi adevăr

"OSTAŞII DOMNULUI" - O "DEVIAŢIE INTERNĂ" ÎN VIAŢA BISERICII ORTODOXE DIN ROMÂNIA?

Sergiu GROSSU

Preotul Iosif Trifa, fondatorul Oastei Domnului

Aflându-mă de curând, la Bucureşti, în vederea pregătirii parastasului la împlinirea celor şase luni dela trecerea în veşnicie a soţiei mele, mi-a fost dat să citesc în ziarul ***România liberă*** din 27 Iulie crt., la pagina religioasă, articolul D-lui Răzvan Codrescu, intitulat: ***"Lumea creştină la răscruce de milenii: Pentru o cruciadă spirituală"***. Acelaşi articol, cu titlul niţel schimbat ***("Sensul unităţii creştine: Către o nouă cruciadă")***, a apărut şi în periodicul sibian ***Puncte cardinale***, editat de neobositul gazetar creştin Gabriel Constantinescu.

Toate argumentele lui Răzvan Codrescu rămân valabile, atunci când analizează problema spinoasă a ***unităţii lumii creştine***, subliniind că *"astăzi, un creştinism pierdut în disensiuni interconfesionale, este un creştinism sinucigaş"*; că ***slăbiciunea creştinismului actual*** (noi am zice a creştinătăţii actuale) *"nu stă în existenţa mai multor Biserici sau confesiuni istorice, ci în neputinţa sau îndărătnicia acestora de a-şi realiza **unitatea esenţială** în marea Biserică nevăzută, al cărei cap este Hristos"*; că ***Biserica instituţională*** din ţara noastră, respectiv Biserica Ortodoxă Română, *"îşi pierde din acest credit pe zi ce trece, prin nevrednicia ierarhilor şi slujitorilor ei compromişi, prin insuficienţa ei catehetică şi misionară, prin jalnica ei cârdăşie cu puterea comunistă de ieri şi cu puterea neocomunistă de azi..."* etc., etc.

Pe Răzvan Codrescu l-am apreciat încă din anul 1991 (când Gabriel Constantinescu mi-a trimis în Franţa întreaga colecţie a revistei sale), citindu-i articolul consacrat lui Mircea Eliade - ***"credinciosul fără Dumnezeu"***. Şi-am fost în totul de aceeaşi părere, ca unul care am avut ocazia să întâlnesc pe celebrul savant român, de două ori la Paris, când D-na Cristinel Eliade ne-a invitat la ei acasă (în 1978 şi în 1979). Eram dornic să-l cunosc îndeaproape, pentru a-i vorbi de necesitatea unei comuniuni intime cu Iisus şi de perimetrele inalterabile ale adevăratei credinţe creştine; dar mai ales, să-l pun în faţa unui fenomen religios din România, pe care nu-l cunoştea, şi anume ***Oastea Domnului***, o apariţie unică în lumea ortodoxă şi mult mai importantă - ţineam să-i spun, în inocenta mea naivitate - decât miturile, simbolurile, explicaţiile istorice şi semnificaţiile fenomenologice de care era obsedat şi care i-au adus faima mondială. Însă nu mi-a fost cu putinţă să dialoghez cu marele *"credincios fără Dumnezeu"*, deoarece a intrat pe uşă, între timp, Paul Goma, cu care a început o discuţie înflăcărată, de-o jumătate de oră cel puţin, referitor la... ***rolul pipei*** în opera de creaţie literar-artistică. Mi-am dat seama că, pentru el, Evanghelia reprezintă o valoare minimă, în comparaţie cu textele pe care le-a studiat şi descifrat în nenumăratele sale cărţi de uriaşă erudiţie; şi că vorbindu-i de ***renaşterea sufletească***, preconizată de un preot fără doctorat din Transilvania, n'ar fi fost deloc impresionat de viziunea *"simplistă"* a acestui umil slujitor al altarului.

Dacă Mircea Eliade s'a arătat ignorant sau dezinteresat faţă de mişcarea misionară ortodoxă Oastea Domnului şi lupta spirituală a membrilor ei, numiţi *"Ostaşii Domnului"*, în schimb Răzvan Codrescu păcătuieşte, în calitatea sa de creştin autentic, obsedat de viitorul Bisericii căreia îi aparţine şi de detestabila orientare actuală a creştinătăţii, socotind pe ***"ostaşii Domnului"*** dacă nu drept *"duşmani generici"* ai Bisericii, cel puţin ca făcând parte din cohorta multelor *"deviaţii interne"*, la rând cu *"stiliştii"*, *"visarioniştii"*, *"fenomenul Vladimireşti"*, ş.a.

Ne surprinde optica greşită a confratelui Răzvan Codrescu, deoarece revista sibiană, deja amintită şi-al cărei redactor este, a reprodus articolul meu ***"Quo vadis miles Christi?"***, publicat în N-rul pe luna Noembrie 1994 al ***Cuvântului Românesc*** din Canada, articol în care mă adresam tocmai *"ostaşilor Domnului cei adevăraţi"* - ţinând seama că există, din păcate şi elemente scizioniste, dezbinătoare, care se pretind *"ostaşi"* -, punând accentul pe faptul că ei, bravi şi statornici voluntari ai Crucii, nu caută *"în altă parte"* păşunea duhovnicească despre care le vorbea părintele Iosif Trifa, ctitorul Oastei Domnului, ci arată, printr'o viaţă trăită în conformitate cu comandamentele Evangheliei, că şi în cadrul Bisericii Ortodoxe, omul se poate *"pocăi"* de păcatele şi năravurile sale.

Ce frumos scrie Răzvan Codrescu: *"A venit vremea adevăratei **Cruciade** moral-spirituale; creştinismul trebue să recucerească lumea, cu toate batalioanele lui mărturisitoare, devenite o **singură armată**, primindu-şi ordinele dela Cuvântul lui Dumnezeu"*.

Dacă ar fi luat contact cu *"ostaşii Domnului"* din Sibiu, dacă ar fi citit cartea fundamentală ***"Ce este Oastea Domnului?"***, a păr. Iosif Trifa, ar fi aflat că această cruciadă moral-spirituală a declanşat-o acum 73 de ani, acest preot transilvăneaan trimis de Dumnezeu în România, pentru salvarea ei. După ei, dat fiind întunericul acestei lumi, cu toate relele lui, *"în mijlocul acestor stricăciuni sufleteşti, ne trebue o mişcare de întoarcere la Dumnezeu, ne trebue **o ofensivă şi o luptă împotriva vrăjmaşului diavol** (...) Oastea Domnului este o declaraţie de război sufletesc contra întunericului şi contra răutăţilor. Oastea Domnului este o armată ce luptă sub steagul şi conducerea lui Iisus Biruitorul..."*

Zăbovind, o clipă, asupra situaţiei din România, Răzvan Codrescu pune degetul pe rana ortodoxiei române astfel: *"Ne lăudăm că peste 80% din populaţia ţării s'a declarat ortodoxă, dar ne întrebăm prea puţin în ce măsură aceşti aşa-zişi ortodocşi au o adevărată viaţă religioasă (...) Şi uităm să ne întrebam dacă (...) mai suntem creştini şi ortodocşi în adevăratul înţeles al acestor cuvinte..."* De teamă ca creştinii de astăzi şi de mâine - în special în România - să nu devină *"cioclii propriei lor istorii şi spiritualităţi, (...) "căldiceii" scuipaţi din gura lui Dumnezeu"*, el propune o *"rezistenţă creştină unitară în faţa feluritelor curente dizolvante"*.

Ori *"ostaşii Domnului"*, ignoraţi sau neînţeleşi de Răzvan Codrescu, reprezintă astăzi, ca şi ieri, în perioada totalitarismului comunist, o ***rezistenţă creştină*** indispensabilă renaşterii patriei noastre.

Ceea ce a reproşat păr. Iosif Trifa Bisericii, al cărei slujitor era, este superficialitatea apostolatului, starea de indiferenţă duhovnicească a preoţimii şi-a ierarhilor ei, vina că nu *"arde"*, că lipseşte *"focul"* vestirii Domnului şi Mântuitorului Iisus Hristos. *"Nu se poate tăgădui faptul că în Biserică s'a neglijat şi se neglijează "partea Mariei", latura misionară, trezirea sufletelor şi convertirea lor la o viaţă nouă în Iisus Hristos"* - scria el în revista ***Ostaşul Domnului***, Nr.1, anul 1937. *"Aproape toată activitatea Bisericii şi a preoţilor se apleacă spre "Marta", spre partea administrativă, gospodărească, formalistă. A slăbit partea cea adevărată: marea luptă pentru trezirea şi renaşterea păcătoşilor la o viaţă nouă"*. Să ne oprim şi la ceea ce scria părintele Iosif în cartea sa ***"Focul cel ceresc"***: *"Ne plângem mereu că se golesc bisericile, că nu mai merge lumea la biserică. Eu însă cutez să zic că nu vine lumea la biserică din pricina că nu "arde". Oriunde "arde" - bisericile sunt pline. Oriunde slujitorul Domnului - preotul arde şi aprinde, bisericile sunt pline"*.

Ca să înţelegem cât mai bine deficienţele de mai sus, vom face apel la gândurile luminoase şi înţelepte ale scriitorului Al. Lascarov-Moldovanu. După el, viaţa creştinilor ortodocşi se mărginea, înainte de întemeierea Oastei Domnului, la ascultarea sfintei slujbe şi la frecventarea periodică a bisericii, ocazionată de botezuri, cununii, înmormântări, sfeştanii şi acatiste. În felul acesta, viaţa în Biserica Domnului devine o simplă formalitate. Duminica, după liturghie, biserica se închide şi se deschide abia Duminica viitoare, sau la vreo sărbătoare oarecare. Se trăieşte prea departe şi prea mult despărţiţi de biserică, în loc ca biserica să constituie *"un cort larg să umbrească întreaga noastră viaţă"*; în loc ca între biserică şi viaţa credincioşilor să existe un *"şuvoi neîntrerupt de legătură duhovnicească, fără oprire, fără amestec, fără întunecare"*. De unde concluzia: *"Ei bine, rostul acesta şi l-a luat printre altele, sfânta tovărăşie Oastea Domnului, care vreme de atâţia ani a stat şi stă în slujba Bisericii, pentru ca lucrarea Bisericii în suflete să fie mai adâncită, cât mai vie şi cât mai neîntreruptă..."*

Pentru ca lumea creştină românească să nu mai tindă *"să se prăbuşească **din lăuntru**"*, se impune, iubite frate Răzvan Codrescu, ca să credem în lupta cea bună şi credinţa pe care o desfăşoară *"ostaşii Domnului"* de-a lungul şi de-a latul pământului dela gurile Dunării. Prin ei, Biserica noastră ortodoxă este chemată să ardă, să aprindă *"cunoştinţa"* de Dumnezeu în ţara descreştinată în cei 45 de ani de ateism marxist-leninist. *"Fără această **cunoştinţă*** - îi plăcea păr. Iosif Trifa să insiste -, *nici Biserica în care slujesc, nici Tainele pe care le administrez, n'au puterea pe care trebue să o aibă. (...) Falimentul creştinismului este o Biserică fără Hristos, iar culmea falimentului este o Taină fără Hristos. (...) Când fiii Bisericii Îl cunosc cu adevărat pe Iisus cel Răstignit, acolo e Biserica cea vie care lucrează şi face adevărate minuni"*.

O ***nouă Cruciadă Spirituală*** în România? Dar Cruciada Oastei Domnului, în plină luptă misionară de şapte decenii? Să vină noii cruciaţi şi să se alăture celor încercaţi în bătăliile credinţei, devenind şi ei *"ostaşii Domnului"*.

Adevărul despre situaţia Bisericii Greco-Catolice din România

"Ubi jus, ibi remedium"

(dacă se aplică legea, se reface dreptatea)

Av. George VASU

Statul român, după întronarea puterii sovietice în România, a devenit o slugă credincioasă noilor stăpâni şi prin Decretul 358 din 1 Decembrie 1948 a desfiinţat Biserica Greco-catolică din România, care exista de 250 de ani, din anul 1700. S'a procedat la fel ca în Uniunea Sovietică unde, la ordinul lui Stalin, s'a desfiinţat Biserica Greco-catolică din Ucraina.

Pentru ca să nu apară lumii occidentale că regimul comunist asupreşte Biserica, s'a apelat la stratagema *"juridică"*, la forma de aşa-zisă *"trecere"* adică *"revenirea voluntară"* a credincioşilor greco-catolici la Biserica Ortodoxă română. Aceasta este forma convenabilă regimului comunist, căci s'a utilizat şi de către URSS în 1946, pentru desfiinţarea Bisericii greco-catolice din Ucraina.

Comuniştii, ca să poată închide *"robinetul"* cu Papalitatea şi Occidentul, au desfiinţat Biserica Greco-catolică în 1946 în Ucraina şi în 1948 în România. Acesta a fost planul lui Stalin, care a fost deservit cu obedienţă şi de România în 1948.

Această *"revenire"* (trecere) a fost iniţiată, organizată şi pusă în executare după un scenariu al Puterii de stat, de organele de partid comuniste, de Securitate, de miliţie prin arestări, trimiteri în judecată şi condamnări ale credincioşilor care protestau, ale preoţilor, episcopilor, care au murit aproape toţi în închisori.

Îmi aduc aminte de episcopul Ioan Suciu, care era locţiitorul Mitropolitului Blajului, pe care l-am avut profesor de religie la Liceul *"Sf. Vasile cel Mare"* din Blaj, care era de o erudiţie excepţională şi un orator cum puţini a cunoscut Blajul în 250 de ani dela înfiinţarea cultului greco-catolic din Transilvania. Am aflat că a murit în închisoarea dela Sighet, în jurul vârstei de 40 de ani şi atunci când a fost evacuat dela etajul superior, temnicerii îi trăgeau cadavrul pe scări ca pe un pachet şi l-au aruncat în groapa comună, fără să se mai ştie unde se află!!!

Mulţi alţi preoţi şi episcopi s'au stins în închisorile comuniste, care erau făcute pentru *"exterminarea"* deţinuţilor.

Printre victimele comuniste aş aminti pe primul Cardinal român, Iuliu Hossu, care a avut un rol important la Adunarea dela Alba-Iulia din 1 Decembrie 1918, când s'a săvârşit UNIREA CEA MARE a României. El după ce a stat ani de zile în închisoare, s'a stins din viaţă la o mânăstire de lângă Bucureşti şi a fost înmormântat la Cimitirul Bellu-catolic din Bucureşti.

II. Prin Decretul 358/-1948, art.2 se prevedea că averea mobilă şi imobilă a Bisericii greco-catolice ***revine Statului român, care le ia în primire imediat.***

Din această dispoziţie rezultă că aceste bunuri, ***devenind proprietate de Stat, conform codului civil român, sunt: inalabile, indivizibile, imprescriptibile şi insesizabile***. Aceasta înseamnă:

inalabile - care nu se pot face obiectul unui act de înstrăinare;

indivizibile - care nu se pot împărţi;

imprescriptibile - care nu se pot prescrie;

insesizabile - care nu pot fi urmărite de creditori.

În consecinţă, ***Biserica Ortodoxă română, care deţine bunurile*** mobile şi imobile ale Bisericii Greco-catolice este un *"detentor precar"*, căci ***niciodată o Comisie, care să le predea, nu s'a întrunit. Deci Statul român este acela care trebue să restituie în întregime proprietatea*** Bisericii Greco-catolice luată prin Decretul 358/1948, care a confiscat bunurile Bisericii Greco-catolice şi care a fost abrogat prin Decretul 9/31 Decembrie 1989. Prin suscitatul Decret (9/1989) este *"recunoscută oficial"* Biserica Greco-catolică din România.

Se pare că există *"forţe oculte"* care împiedică executarea art.2 din Decretul 126/1990 care spune: *"În vederea identificării, inventarierii şi predării acestor bunuri, se instituie o comisie formată din reprezentanţii Statului şi ai Bisericii Greco-catolice, numiţi prin hotărîre de guvern"*.

Consider că dacă România se pretinde *"Stat de drept"*, înseamnă că dacă statul a produs paguba prin Decretul 358/1948, trebue să repare potrivit principiului răspunderii civile delictuale, pentru prejudiciul material şi moral printr'un act administrativ ilegal.

Când s'a pus în Senat pe ordinea de zi această problemă, senatorul C.V. Tudor a intervenit şi a fost scoasă de pe ordinea de zi a Senatului ceea ce reprezintă *"un motiv de zâzanie"* între Români. Iată cum conduce Senatul unul care este ameninţat să fie judecat penal.

FARA ARMÂNEASCĂ

ARTA ARGINTĂRIEI LA AROMÂNI

- VI -

MEŞTERII ARGINTARI, TEHNICILE ŞI PRODUSELE LOR

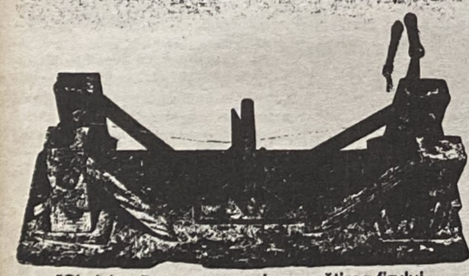
Vasile TEGA

Meşterii argintari şi bijutieri aromâni sunt cunoscuţi în mod curent sub numele de ***hrişti*** (sing. ***hriscu*** sau ***hrisihu***) şi mai rar sub numele acela de ***cuiumgeadzǎ*** (sing. **cuiumgi**). Ambii termeni îi întâlnim de altfel în opera lui Dina BOGA:

*"Iucreadză **hrisihlu** şi zbor nu greaşti / Iar mâna 'nă minută nu il'i şeadi"... / "Ştiu **cuiumgeadzl'i** malama s-tuchească / Minghiuşi ca s-adară ti fidani"*, dar trebue să menţionăm că, din păcate, ultimul nu figurează în Dicţionarul dialectului aromân al lui Tache PAPAHAGI.

Materia primă folosită de argintari - în afară de aur - era argintul, când era vorba de confecţionarea unor obiecte de calitate, precum şi argintul amestecat cu un aliaj, pentru obiecte mai ieftine. În unele cazuri, cantitatea de aliaj era aşa de mare încât proporţia argintului atingea abia 10%. Acest amestec, cunoscut sub numele de ***agari***, conţinea o oarecare cantitate de arsenic, cunoscut sub numele de ***argint otrăvitor***, destinat a face produsele fabricate mai lucioase.

Dintre tehnicile tradiţionale ale aringintarilor aromâni transmise din tată în fiu, cea mai uşoară şi în acelaşi timp cea mai simplă era ***gravura***, motivele ornamentale fiind gravate pe aversul suprafeţei cu ajutorul unui instrument ascuţit numit *caleme*. Desenele astfel gravate erau uneori umplute cu o substanţă numită ***savati***, o compoziţie aemănătoare cernelei şi care imita smalţul negru.

"Cicrichea" care servea la pregătirea firului pentru lucrările în filigran.

O tehnică foarte grea şi extrem de complicată în care Aromânii au excelat era aceea a ***filigranului***, cunoscută sub numele de ***sirmatiro***. Este vorba de o lucrătură artistică făcută din fire subţiri de aur şi de argint, asemănătoare ca aspect cu o dantelă. Multă argintărie bisericească, în special cruci şi pocale, erau lucrate în filigran, precum şi un număr de bijuterii.

Un alt procedeu, mai simplu şi mai uşor, consistă în a turna argintul topit în tipare de argilă, după care artizanul făcea ultimul retuş cu mâna sau cu ajutorul unei caleme. Această tehnică era în special folosită pentru a perfecta obiecte de argint, în general broşe sau coperte de evanghelii, suprafaţa căreia era acoperită cu catifea sau satin, produsul finit dând impresia unui ornament emailat.

Dar tehnica cea mai răspândită şi de pe urma căreia ne-au rămas unele dintre cele mai frumoase specimene de artă populară a fost aceea a ***ciocănitului***, obiectul în acest caz fiind lucrat *"au repoussé"*, conturul figurilor, al peisajului şi al motivelor decorative în general fiind realizate în linii mari pe dosul plăcii de argint.

În contrast cu acest procedeu, unii argintari - în special cei din Călaru - au folosit pe o largă scară ***cizelura***, pe lângă tehnica *"au repoussé"*. Ei s'au preocupat îndeosebi de conturele rotunjite, atenuând asperităţile liniilor. Desenul lor este analitic, dând importanţă detaliilor figurii şi îmbrăcămitei. Tratarea figurilor tinde să oglindească realitatea prin importanţa pe care meşterul a dat-o amănuntelor anatomice ale feţei sau trupurilor, ca şi peisajului şi arhitecturii.

•••

Ca şi în numeroase alte ramuri ale artei populare, argintăria se împarte în două categorii. Prima cuprinde tot felul de obiecte de aur şi argint destinate uzului casnic, ca ceşti, pahare etc., podoabele de argint ale costumelor bărbăteşti (arme, tabachere etc.) şi în mod special diversele accesorii ale îmbrăcămintei femeieşti.

Al doilea grup consistă din obiecte de argint destinate cultului religios: cădelniţe, căţui şi candele, chivote, anaforniţe, panaghiare şi în mod deosebit ferecăturile cărţilor religioase.

ARGINTĂRIA LAICĂ

Completând în mod armonios şi în chip fericit compoziţia pe care o reprezintă costumul tradiţional al Aromânilor, podoabele alcătuiesc un capitol aparte, deosebit de interesant, întrucât pe costumul aromânesc, compus din materiale în general rigide, grele, în culori sumbre, ele aduc multiple accente strălucitoare, conferind ansamblului un aspect de rafinată somptuozitate, (38).

Considerăm demn de atenţie elementul podoabă al portului aromânesc pentru faptul că, poate, în nici un alt costum popular accesoriile nu hotărăsc în asemenea măsură aspectul lui plastic. Acest lucru trebue înţeles în totalitatea efectelor artistice obţinute, ca şi în corelarea dintre ele, dacă ne gândim la sobrietatea liniei, calitatea şi culoarea elementelor de podoabă, dispoziţia lor şi, nu în ultimul rând muzicalitatea care le însoţeşte, totul realizând un ansamblu dacă nu chiar unic, în orice caz foarte specific, (39).

Există o considerabilă varietate de bijuterii folosite de Aromâni, în special acelea destinate împodobirii îmbrăcămitei femeieşti. Podoabele purtate de bărbaţi, mai puţine la număr dar mai stilizate, se limitează la o serie de ***chiustechi*** (lanţuri) şi la ***haimalie*** (talisman), precum şi la diverse alte accesorii, ca arme, cartuşiere, tabachere şi călimare, care, deşi nu sunt propriu zis podoabe, ci obiecte având o funcţie utilitară, asociate la înfrumuseţarea costumului bărbătesc.

Unul dintre accesoriile de bază ale îmbrăcămintei femeieşti şi în acelaşi timp una din creaţiile cele mai reprezentative ale argintarilor aromâni este fără îndoială ***cingătoarea cu paftale (ploci)***. Bogat ornamentate, aceste cingători din catifea ori din plăcuţe de argint fixate pe piele se încheie cu paftale de aramă argintată sau de argint şi, uneori, chiar aurite şi întotdeauna decorate. Decoraţia lor variază dela disc şi frunză stilizată, la un vultur bicefal ori două păsări stând faţă în faţă sau orice alte combinaţii de motive geometrice şi vegetale alăturate sau suprapuse; nu rareori, la partea inferioară a plocilor sunt agăţaţi bumbişori sau ciucuri metalici, care contribuie la îmbogăţirea efectului optic produs de aceste podoabe. Pe vremuri, în unele regiuni, aceste ploci erau considerate ca un cadou indispensabil din partea logodnicului pentru logodnica sa; numele logodnicului şi data logodnei erau gravate în partea interioară a paftalei.

Din categoria podoabelor legate de costumul femeiesc fac de asemenea parte ***broşele*** şi ***agrafele***, prezentând o foarte bogată şi variată gamă de produse şi unde, în unele cazuri, influenţa barocului occidental este evidentă prin excesul de ornamentare complicată şi înflorituri.

Tabacheră, lucrată în filigran, ieşită din mânile argintarilor nevescani

Între podoabele independente de costum, vom nota ***silivarul, chiustechea cu manochir di guşe, chiustechea cu cruţe, salba cu monezi de aur*** numită ***bair di flurii*** sau ***ghiurdane***, brăţara ***(biligiche)***, inelul ***(nel)*** şi cerceii ***(minghiuşi*** sau ***veri)***.

Câteva din instrumentele rudimentare ale argintarilor aromâni

Chiustechea cu monachir di guşe este un lanţ de care se atârnă un medalion sau o monedă decorativă, după cum la ***chiustechea cu cruţe*** se adaugă o cruce specifică costumului aromânesc. De obicei, moneda decorativă în acest caz este o ***dupcă***, mare monedă de aur turcească de cinci lire ***(pindoliră)***, sau un ***afstriacu***, monedă de aur austriacă având efigia Mariei Tereza sau a împăratului Frantz Joseph, ori un ***napoleon***, sau un ***vinitiţ***, monedă de aur din Veneţia.

Inelele se execută în general din argint şi mai ales din aur, iar brăţările ***(biligichili)*** cele mai rafinate sunt lucrate în filigran. Cerceii ***(minghiuşi*** sau ***veri)*** variază dela simpla monedă de argint cu un cârlig de prins în ureche, până la o suită gradată de mărime crescândă, a două sau trei monezi.

Gustav Weigand, vorbind despre podoabele Aromâncelor, insistă asupra faptului că elementul cel mai spectaculos al costumului acestora, este ***bairele de flurii*** care au aspect de salbă, dar cu deosebire că ele coboară mai mult pe piept, iar monezile, discret cizelate, sunt mai mari decât la salbele îndeobşte cunoscute, şi adaugă *"...cu cât clinchetul argintului este mai răsunător în timpul dansului sau mersului cu atât mai mândră este fericita care-l poartă"*. Sunetul uniform şi monoton pe care podoabele şi banii de aur sau argint al salbelor îl produc în timpul mersului sau dansului, când se asociază fericit cu sonoritatea muzicii populare aromâneşti, adaugă un plus de fast şi somptuozitate acestui costum, a cărui notă dominantă rămâne sobrietatea.

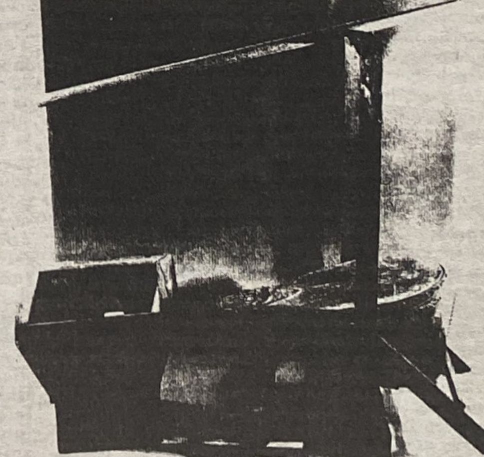
Într'o încercare de delimitare a criteriilor frumosului la Aromâni, acest element, să-i zicem *"sonor"*, îşi are locul său. Folclorul îl atestă, de altfel, când în basmul meglenit Vampirul - şi este doar unul din exemple - se spune că eroina *"alba Maru"*, apare *"învesmântată, împodobită cu bani care fac ciring, ciring", (40)*.

Printre podoabele de argint ale îmbrăcămintei bărbăteşti - şi mai rar ale celei femeieşti, un loc aparte îl ocupă ***talismanele*** sau ***amuletele*** - în aromâneşte ***haimalie***, pl. ***haimaladz*** - obiecte considerate de purtătorii acestora ca fiind înzestrate cu o forţă magică, supranaturală, având puterea de a da ajutor celor care-l poartă.

Haimalia constă, în general, dintr'o mică piesă de argint, rotundă, pătrată sau triunghiulară, decorată cu un subiect haghiografic, pe ambele feţe, fiind atârnată cu un lanţ de gât, sau trecută în diagonală sub subţioară.

Credinţa în farmece şi antidoturi împotriva deochiului erau foarte răspândite în toată Peninsula Balcanică şi persoanele care purtau o *"haimalie"* aveau obiceiul să-i ataşeze şi un *"talisman"*.

(Va urma)

"Cămin'e" de care se serveau argintarii aromâni pentru topirea metalelor preţioase

MARILE PUTERI ŞI ROMÂNIA

1856 - 1947

- XIX -

Prof. Nicolae CIACHIR

La 15 Martie 1940 murea subit filosoful Nae Ionescu, cu trei luni înainte ca să împlinească vârsta de 50 de ani. Iată ce nota regele despre fostul său amic: *"Fapt important, azi-dimineaţă a murit Nae Ionescu. Ca om, îmi pare rău, căci cu toate defectele lui, a fost o personalitate interesantă şi în zilele când ţinea la mine mi-a fost de mare folos. Devenise foarte interesant, iar în ultimii ani de când se legase de Garda de Fier, cu gândul tăcut de a fi singurul ei conducător, devenise din ce în ce mai rău şi mai duşmănos. Moartea lui aduce azi un mare serviciu ţării, căci era una din marile piedici la ralierea legionarilor" (Carol al II-lea, Note zilnice, f.544; vezi şi Dan Ciachir, Gânduri despre Nae Ionescu, Iaşi, 1994).*

O serie de legionari se înscriu în Frontul Renaşterii Naţionale, iar la 25 Aprilie 1940, se decretează o amnistie; toţi legionarii sunt eliberaţi din lagăre şi închisori, iar cei care emigraseră puteau reveni în ţară. Rex era viclean şi încerca diferite manevre de a-şi menţine tronul. Pe plan militar, pe frontul vestic, Germania ocupă Belgia, Danemarca, Norvegia şi se pregăteşte pentru asaltul frontal şi hotărîtor asupra Franţei. Să sintetizăm câteva idei ale istoricului american James Stokesbury, cuprinse în *"A short history of World War"*, apărută şi în româneşte în 1993. Campania decisivă împotriva Franţei a început *"pe data de 10 Mai 1940 şi a fost una din capodoperele artei militare pe plan mondial" (ed. română, p. 76).*

Generalul Maurice Gamelin, comandantul-şef al armatei franceze, a refuzat să înveţe ceva din campania poloneză. Campania era mai reuşită decât cea din anul 1870, când Franţa lui Napoleon al III-lea a fost strivită. Franţa lăsa pe câmpul de luptă 125.000 de morţi şi dispăruţi, 200.000 de răniţi şi mulţi prizonieri, duşi la muncă în Germania.

În memoriile sale, Nichita Hrusciov, evoca astfel reacţia lui Stalin la căderea Franţei: *"Când Hitler s'a îndreptat cu viteza fulgerului împotriva Franţei în 1940, a devenit limpede că războiul în Vest era o repetiţie generală a celui din Est. Stalin era extrem de nervos. Chiar în timpuri normale, el avea obiceiul de a merge de colo-colo, în timpul unei şedinţe. Cu această ocazie, alerga de jur împrejur, înjurând ca un birjar. Îi înjura pe Francezi şi pe Englezi. Cum i-au permis lui Hitler să-i dea astfel peste cap! Acum era rândul nostru. Stalin a înţeles asta" (N. Ciachir, Istoria relaţiilor internaţionale dela pacea westfalică (1648) până în contemporaneitate (1947), Bucureşti, 1996, p. 153).*

Vlad Georgescu concluzionează: *"rapida ofensivă germană din Mai 1940 şi căderea Franţei în Iunie au luat prin surprindere Bucureştiul, lăsându-l fără aliaţi şi la cheremul unei Germanii hitleriste şi al unei Rusii staliniste, înţelese încă din August 1939 asupra împărţirii sferelor de influenţă în Europa de Răsărit" (Vlad Georgescu, op. cit, p.254).* În timpul ofensivei germane în Vest au mai fost efectuate noi concentrări de trupe, încât ţara noastră avea la 15 Iunie 1940 sub arme: 15.383 ofiţeri activi, 16.611 ofiţeri de rezervă, 26.153 subofiţeri activi şi trupă în total: 1.195.366 soldaţi şi gradaţi *(Arh. MAN, fond. 948, dos. 1929, f.3).* Cu toate acestea, prăbuşirea Franţei a creat o adevărată derută în toate cercurile politice româneşti, ca şi în întreaga opinie publică. *"Nu voi încerca să descriu aici măsura influenţei înspăimântătoare pe care a avut-o prăbuşirea Franţei asupra noastră"* - conchidea diplomatul Al. Cretzianu *(The Lost Opportunity, London, 1957, p.24).*

Diplomatul român T. Cristureanu raporta o discuţie avută cu un colonel rus. Ruşii erau convinşi că războiul din Vest va fi de lungă durată, Francezii vor rezista mult, se vor epuiza reciproc, iar Rusia va deveni elementul decisiv. Pentru Sovietici, deşi aveau un pact cu Nemţii, victoria fulgerătoare a Germaniei a fost o lovitură cumplită. Victoria s'a datorat în primul rând, trupelor moto-mecanizate, iar Germania, fără petrolul românesc, trebue să-şi îndoaie genunchii faţă de petrolul rusesc. Concluzia, dacă URSS ar deţine zona românească de petrol, ar avea cheia succesului unui război modern *(Arh. MAE, fond 71/URSS, telegr. din 30 Iunie 1940).*

În timpul celei de-a doua guvernări, Gheorghe Tătărescu (11 Mai - 3 Iulie 1940), se încheie Pactul petrol-armament cu Germania (27 Mai 1940), iar la 29 Mai 1940, Grigore Gafencu este înlocuit la Ministerul de Externe cu Ion Gigurtu, om de afaceri cu orientare progermană. Istoricul german, Hillgruber scrie că România, în faţa ameninţării sovietice şi a prăbuşirii Franţei, avea o singură posibilitate: să se sprijine pe Germania. Dar oare nu era prea târziu?

La 29 Martie 1940, comisarul afacerilor externe, Molotov, într'un discurs, avea deja un ton rău-voitor şi agresiv la adresa României. Iată cum comenta Alexandru Cretzianu, secretar de stat la Ministerul de Externe discursul: *"După capitularea Franţei şi scoaterea Angliei din Europa, nici o forţă nu mai putea sta între noi şi formidabilul imperiu, iar destinul ne plasase la frontierele sale. Singura putere militară care mai părea capabilă încă să împiedice exapansiunea sovietică era cel de-al III-lea Reich. Dar în acest moment Germania era pentru toate intenţiile şi scopurile aliatul Uniunii Sovietice".* Iar regele nostru nota: *"Discurs care distruge toate iluziile şi este agresiv... îl găsesc pe Gafecncu îngrijorat, căci consideră acest discurs ca un avertisment serios" (Carol al II-lea, Note zilnice...f.582).*

Presa engleză comenta că intrăm într'o nouă fază a uneltirilor sovietice şi că Basarabia este acum obiectivul lor. La 30 Aprilie 1940, diplomatul român Davidescu raporta dela Moscova că ataşatul militar turc l-a informat că Sovieticii masează trupe şi material de război spre Nistru ***(N. Ciachir**, Basarabia sub stăpânire ţaristă (1812-1917), Bucureşti, 1992, p.100)*, iar consulul american M. Ward, transmitea Românilor, că Rusia face pregătiri intense şi probabil, că România va fi atacată din Nord, prin Bucovina. La 20 Mai 1940, Mascia, însărcinatul ad-interim al Italiei la Moscova, telegrafia lui Ciano: *"De câteva zile circulă zvonuri despre importante mişcări de trupe spre Basarabia. Ştirea, lansată de ataşatul militar turc şi confirmată de Oficiul militar al ambasadei Germaniei. Toţi miniştrii balcanici sunt alarmaţi. Ambasadorul Germaniei manifestă mult calm".*

La începutul lunii Iunie 1940, Miklós Horthy, regentul Ungariei trimite o scrisoare lui Hitler, prin Téléky. Referindu-se la înfrângerea spectaculoasă a Franţei, spune că a sosit momentul ca Ungurii, împreună cu Bulgarii, să-şi realizeze pretenţiile teritoriale faţă de România. O Ungarie puternică, cu graniţele la Carpaţi, constituie în Răsărit un avanpost sigur şi pentru Germania. Adaugă că Evreii din România, mai precis cei din Ardeal *"sunt mulţumiţi cu toţii de dominaţia română"*, pe când Ungurii ar aplica politica Reichului faţă de Evrei.

Ambasadorul Germaniei la Moscova, Schulenburg, raporta la Berlin, la 23 Iunie 1940, că Molotov i-a declarat că rezolvarea problemei Basarabiei nu suferă nici o amânare. Dar cererea sovietică se extinde şi asupra Bucovinei, cu motivaţia că are populaţie ucraineană. Nu s'a aşteptat la asemenea pretenţii şi cere în mod expres instrucţiuni. Se schimbă telegrame şi telefoane între Moscova şi Berlin, Hitler îi cere lui Ribbentrop, explicaţii, căci revendicarea Bucovinei era o noutate. Până la urmă, Nemţii sunt de acord ca Sovieticii să includă partea de Nord a Bucovinei, cu oraşul Cernăuţi. Schulenburg a venit cu sugestia, ca soluţionarea între Români şi Ruşi să fie rezolvată mai uşor pe cale paşnică, guvernul sovietic să înapoieze rezerva de aur a Băncii Naţionale Române, adăpostită la Moscova în cursul Primului Război Mondial. Molotov a răspuns că această problemă nu este actuală şi nici nu se mai pune, deoarece România a exploatat un timp destul de îndelungat Basarabia ***(Nicolae Ciachir**, Marele puteri şi România (1856-1947), Bucureşti, 1996, p.253).*

Prin două note ultimative, Ruşii cereau guvernului român, cedarea teritoriilor amintite, în plus Germania sfătuia ca Bucureştiul să cedeze. Regele, consemna pentru Joi, 27 Iunie 1940, în *"Note zilnice"*, că din această zi infernală a ieşit moralmente zdrobit şi îmbătrânit cu 10 ani. Trebuia să fie o zi de mare bucurie, căci fiul său, Mihai, Marele Voevod de Alba Iulia, îşi susţinea examenul de bacalaureat. Killinger, invitat în România, a fost primit de rege, iar acesta i-a cerut să intervină la Hitler şi Ribbentrop ca să fie ajutat. El fiind un Hohenzollern va lupta, dar cere armament, plus să fie ţinute în şah, Ungaria şi Bulgaria, căci el furnizează Germanilor petrol.

(Va urma)

"LIMBA NOASTRĂ-I LIMBĂ SFÂNTĂ"

PRONUMELE "CARE"

Mihai.S.DERDENA

Se ştie prea bine că gradul de instrucţie al unui om se oglindeşte în exprimare, în limbaj. Şi se poate afirma că felul cum vorbeşte sau scrie cineva (îi avem în vedere, îndeosebi, pe intelectuali) constituie cartea sa de vizită. Există însă, chiar şi printre cei mai şcoliţi români, nişte pietre de poticnire, în exprimare, care devin reale obstacole insurmontabile. Aceasta ca urmare a învăţăturii superficiale a gramaticii, în clasele gimnaziale. Unul dintre aceste obstacole este întrebuinţarea corectă a pronumelui relativ *"care"* la cazurile acuzativ, genitiv şi dativ. Începem cu acuzativul, în acest demers critic, deoarece în acest caz apar cele mai numeroase schingiuiri ale pronumelui *"care"*.

Cine a învăţat, ca lumea, gramatica (recte morfologia) până în clasa a VIII-a, ştie că acest pronume, în acuzativ, trebue să fie precedat de prepoziţia *"pe"*. Iar cel ce n'a reţinut încă din gimnaziu această regulă, ce nu permite nici o excepţie, nu va şti să vorbească şi să scrie corect, chiar dacă va deveni nu doar absolvent de liceu, ci şi posesor de diplomă universitară, stăpânind cu brio, specialitatea în care s'a calificat.

Credem că nu nexagerăm câtuşi de puţin dacă susţinem că mai bine de 95% dintre intelectualii români cu studii superioare spun şi scriu la acuzativ, doar *"care"*, în loc de *"pe care"*.

Despre Domnul preşedinte al României nimeni nu poate să declare că n'ar fi intelectual cu multă carte. Cu toate acestea, iată cum s'a exprimat dumnealui, pe aeroportul Otopeni, Sâmbătă 18 Mai 1996, la revenirea domniei sale din vizita întreprinsă în Iugoslavia nouă (Serbia şi Muntenegru): *"Acordul care l-am semnat la Belgrad..."*

Literatura română, chiar cea beletristică, abundă, din păcate, în astfel de mutilări. Voi ilustra această constatare cu doar un text, poate cel mai cunoscut, extras din excelenta fabulă *"Câinele şi căţelul"* de Grigore Alexandrescu:

"Noi, fraţii tăi, potaie!
O să-ţi dăm o bătaie
Care s'o pomeneşti."

Nu credem că, aici, poate fi invocată scuzabila licenţă poetică. Dimpotrivă, de-ar fi scris şi prepoziţia "pe", autorul ar fi satisfăcut atât exigenţa prozodică privind măsura versului (de 7 silabe), cât şi gramatica.

În schimb, în versul al treilea din strofa, pe care o vom cita din oda *"Limba noastră"* de Al. Mateevici, se admite licenţa poetică, autorul fiind nevoit, întru respectarea măsurii de 8 silabe, să elimine prepoziţia *"pe"* din forma de acuzativ a pronumelui *"care"*:

"Limba noastră-i limbă sfântă, / Limba vechilor cazanii, / Care-o plâng şi care-o cântă, / Pe la vatra lor, ţăranii".

Cazul nominativ al aceluiaşi pronume nu pune numănui probleme întrucât pronumele *"care"* rămâne neschimbat şi nu cere a fi însoţit de vreo prepoziţie. Însă frecventele greşeli care apar în acest caz provin din abuziva lui repetare în cuprinsul aceleiaşi fraze. Iată un exemplu tipic: *"Două convoiae se întrec în Orientul Mijlociu - unul fundamentalist, care doreşte să mobilizeze lumea musulmană pentru a distruge Israelul, care utilizează teroarea şi vrea să se doteze cu arme nonconvenţionale, şi celălat, al nostru, care înţelege că trebue creată o nouă strategie, o nouă coaliţie".* (Din interviul lui Shimon Peres, acordat postului de televiziune ABC, interviu apărut în ziarul *"România liberă"* de Miercuri 1 Mai 1996, pagina 8, sub titlul *"Shimon Peres/ Iranul ar putea avea arme nucleare în patru ani"*)

Ce observăm în acest citat? Că al doilea *"care"* ne îndeamnă să credem că nu *"convoiul fundamentalist"*, ci Israelul *"utilizează teroarea şi vrea să se doteze cu arme nonconvenţionale"*. Probabil că nu Peres s'a exprimat în acest mod echivoc, ci credem mai degrabă că nonsensul rezultat s'a datorat superficialităţii cu care a fost redactată versiunea românească. De-altminteri nici termenul *"convoaie"* nu ni se pare a fi adecvat.

Când pronumele realativ însoţeşte un substantiv el devine adjectiv pronominal relativ. În acest caz, declinarea lui constituie o problemă şi mai greu de rezolvat pentru cei ce ignorează gramatica. Puţinătatea spaţiului publicistic ne obligă să dăm doar un exemplu (spicuit din presa sportivă) în care cazul genitiv este defectuos construit:

"Această ţară reprezintă un adversar dificil, care până acum a dovedit că se află într'o formă foarte bună şi al cărui stil de joc diferă puţin faţă de cel al echipelor întâlnite până acum".

Precizăm, că acordul corect este *"al cărei stil de joc"*.

În sfârşit, să vedem, acum, cum apare pronumele *"care"* în dativ: *"Îi venim noi de hac celui căruia e împotriva noastră"* (Un lider de partid, citat de ziaristul Radu F. Alexandru în *"România liberă"* de Marţi 14 Mai 1996, pagina 3).

Ar fi fost bun acest dativ dacă a doua propoziţie din frază ar fi avut această alcătuire: *"celui căruia nu-i place de noi (de politica noastră)"*. Însă respectând construcţia autorului, aceeaşi propoziţie, formulată corect, s'ar prezenta astfel: *"celui care e împotriva noastră"*. Prin urmare, nu *"căruia"*, ci *"care"* trebuia să spună Domnul Adrian Năstase (că despre dumnealui este vorba în acest citat). Ţin minte că, pe când era ministru de externe, A. Năstase s'a exprimat, într'un interviu televizat, aşa: *"În prezent, din Conferinţa pentru Securitate şi Cooperare în Europa fac parte cincizeci şi una de state"*.

Sunt sigur ca orice elev de liceu teoretic ar fi zis *"cincizeci şi unu de state"* sau *"cincizeci şi una de ţări"*.

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihai Eminescu*

ROMÂNISMUL BUCOVINEI

- IX -

Nicolae LUPAN

Românism a cărui chezăşie au fost, dintotdeauna şi în toate colţurile ţării, şcolile. În primul rând, cele parohiale. Mici şi nu prea multe la număr, ele au îndeplinit un rol de frunte în luminarea minţilor copiilor şi părinţilor din mediul rural. În cazul Bucovinei însă, prin bunătatea şi ospitalitatea Românului, propăşirea naţională era adesea eclipsată de situaţii derizorii şi obrăznicii ale veneticilor.

Fugiţi de mizeria de prin locurile lor natale şi ajunşi prin sate bucovinene în căutarea unei vieţi mai bune, Rutenii şi Polonezii, începeau să ceară şcoli cu predare în limbile lor materne. Blânzi şi primitori, cum suntem, eu aş zice prostuţi, n'am prea ridicat obiecţii în faţa colonizatorilor austro-ungari. Mai mult, după împânzirea Arboroasei, Rutenii şi Polonezii obţinură decret împărătesc prin care Bucovina era ataşată Galiţiei.

Şi cum un rău nu vine singur, la 7 August 1786, cârma şcolilor bucovinene fu transmisă inspectoratului galiţian din Leov. Inspectorat, care după câtiva ani de ocârmuire şovină şi moliciune românească, obţine din partea guvernului dela Viena un alt decret, antinaţional, prin care *"părinţii autohtoni din Bucovina sunt scutiţi de a-şi da copiii la învăţătură şi de a lăsa satele în voia lor de a-şi face şcoale sau nu"*.

În scurt timp, din 32 de şcoli cu învăţători români, câte avea Arboroasa la 1775, rămăseseră doar 12: una la Cernăuţi, una la Siret, una la Suceava şi nouă - la sate. Apoi, printr'o lege specială dela 1812, aceste 12 şcoli fură transformate în şcoli catolico-pravoslavnice. Învăţaorii români, care nu vrură să-şi părăsească legea strămoşească, fură daţi afară din învăţământ, în locul lor aducându-se învăţători de peste Nistru.

Sălbăticia acestora n'avea margini. Drept care, Revista Politică din Suceava acria: *"Sunt încă unii bătrâni cari istorisesc că pe vremea directorului Theil dela şcoala capitală din Suceava şcolarilor români le era foarte aspru oprit de a vorbi între olaltă românesce. Şi dacă se întâmpla că oarecare şcolar român vorbea în limba sa, apoi îi anina de gât un măgar tăiat din hârtie ori zugrăvit pe o tablă de lemn, de care era legată o aţă, şi măgarul acela trebuia să-l poarte şcolarul român în decursul întregei săptămâni până Sâmbătă. Sâmbăta îi chema apoi pe şcolari din toate clasele la un loc, şi toţi aveau dreptul de a stupi asupra păcătoşilor români care aveau măgarii la gât"*.

În această ordine de idei, preotul cernăuţean Constantin Moraru scria: *"Rutenii şi Leşii ne-au fost mai mari duşmani decât Turcii şi Tătarii, pentrucă Turcii şi Tătarii nu s'au atins niciodată de legea şi de limba noastră"*. Influenţa dezastruoasă a şcolilor catolico-pravoslavnice, şcoli vădit antinaţionale, nu s'a lăsat prea mult aşteptată. De acum în anul 1848 Românii bucovineni aveau în dieta împărătească dela Viena deputaţi care, *"spre ruşinea lumii"*, cum zicea Eudoxiu Hurmuzachi, nu ştiau nici a scri nici a citi.

O situaţie care nu putea să dureze. De aceea, la îndemnul preoţimii şi învăţătorimii naţionale de pe tot cuprinsul Bucovinei, episcopatul din Cernăuţi începu *"o luptă pe viaţă şi pe moarte"* cu consistoriul catolic dela Leov. Luptă ce ţinu din 1816 până la 1850, când veni poruncă dela împărăţie ca *"şcoalele ortodoxe-orientale să treacă sub priveghera Episcopatului şi Consistoriului din Cernăuţi iar la şcoalele acelea au să se aşeze învăţători ortodocşi, în aşa fel ca copiii din şcoalele triviale sau poporale să înveţe în limba lor"*.

Acel decret împărătesc, după atâtea stricăciuni ruteneşti, prevedea la *"cererea expresă"* a Hurmuzăcheştilor, ca şcolile din Suceava şi Cernăuţi să treacă sub cârmuirea episcopului cernăuţean iar dela şcolile din Şirăuţi, Cincău, Zvineacea, Roşa, Broscăuţi, Tereblecea, Ciudei, Bucşoaia, Cuciurul Mare, Ivancăuţi şi Mologhia să fie scoşi de urgenţă învăţătorii ruteni iar în locul lor să fie numiţi învăţători români.

Era un fel de încununare a răsunetului zecilor şi sutelor de scrisori trimise de zeci şi sute de părinţi pe la dregătorii împărăteşti în care se cerea redeschiderea şcolilor româneşti desfiinţate în mod arbitrar, nu fără asentimentul tacit al Vienei, de către zişii *"părtaşi ai panslavismului"*. Acele scrisori au grăbit înălţarea de noi clădiri şcolare naţionale la Cernăuţi, Crasna, Suceava, Vicolul de Sus, Mologhia, Pojorâta, unde fuseseră de acum numiţi învăţători români. În acea grabă, fu deschisă şi o şcoală de dascăli la Cernăuţi.

Rutenii însă se făceau luntre şi punte în faţa dispoziţiilor împărăteşti, împărţind Bucovina, fără ştirea Vienei, în trei ţinuturi şcolare, punând în fruntea lor oameni de origine slavă care contestau necesitatea reorganizării învăţământul şcolar pe baze româneşti. Abia în 1850 sosi o dispoziţie definitivă dela Viena ce decreta: *"Consistoriul din Leov să nu mai aibă nici un drept a se amesteca în trebile şcoalelor bucovinene"*.

1 IUNIE 1946 - 1 IUNIE 1996

La 50 de ani dela asasinarea Mareşalului Ion Antonescu, ***"Pro Basarabia şi Bucovina Mondială"***, cu sediul la Paris, şi ***Comitetul pentru eternizarea Memoriei Mareşalului Ion Antonescu***, cu sediul la Bucureşti, anunţă următoarele

acţiuni:

Îndeplinirea dorinţei testamentare a Mareşalului de a fi înhumat la cimitirul *"Iancu Nou"* din Bucureşti; Înhumare simbolică prin îngroparea unei urne, din beton sau granit, cu o cantitate de pământ de pe locul asasinării; Alături de această urnă vor fi reînhumate rămăşiţele pământeşti ale Mariei Mareşal Antonescu; Editarea unui volum monografic care să-i cuprindă şi pe cei trei colaboratori martirizaţi împreună cu Mareşalul: Mihai Antonescu, Gheorghe Alexianu şi Constantin (Piki) Vasiliu; Realizarea unui serial de televiziune etc.

Drept care, Românii din străinătate sunt rugaţi să participe, după posibilităţi, la această operă de eternizare a Memoriei Mareşalului Ion Antonescu, prin transfer bancar la contul 3003 / 04090 / 00037277791/ 6I SG Garches, la Verboise, France sau prin cecuri poştale (pentru cei din Franţa - cecuri bancare) la adresa: CECILE BRAHY, 32 Avenue des Jockeys, 92380, France.

Numele donatorilor vor fi date publicităţii.

N.L.

La crucea Mareşalului

Nicolae LUPAN

Adesea, unii dintre noi, mai groşi de obraz, ne apucăm de piept cu acel care, în zorii zilei de 22 Iunie 1941, dădea ordin oştirilor române să treacă Prutul pentru a lua înapoi câmpia Basarabilor şi Nordul Bucovinei cu mânăstiri şi brazi.

Totuşi, destul de mulţi bucureşteni au venit, la 50 de ani dela asasinare, să i se încline memoriei nepieritoare. Mai întâi, la tedeumul dela biserica *"Constantin şi Elena"*, ctitorită de Maria şi Ion Antonescu, iar apoi, cu tot sabotajul autorităţilor prin a nu ne pune la dispoziţie autobuzele promise, şi la pelerinajul dela crucea-monument din Valea Piersicilor.

Aici, în cuvântul meu de evocare a martiriului lui Ion Antonescu, Mihai Antonescu, Gheorghe Alexianu şi Constantin (Piki) Vasiliu, mă întrebam şi îl întrebam pe Ministrul Apărării Gheorghe Tinca: *"Unde ne sunt generalii?... De ce nu-i avem cu noi, aici, în uniformă?"*

Mă întrebam şi îl întrebam pe generalul Dumitru Cioflină: *"Unde ne sunt fanfarele militare?... Unde este plutonul de onoare, care să dea Ceazarului ce e al Cezarului?"*

Mă întrebam şi îl întrebam pe Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române: *"Unde este soborul de preoţi care să facă, la Monument, slujba de pomenire pe care o merită Mareşalul?"*

Mă întrebam şi îi întrebam pe cei dela Palatul Victoria: *"Unde-i artera din Bucureşti care să poarte numele Mareşalului?"*

Mă întrebam şi îi întrebam pe cei prezenţi în faţa crucii-monument: *"Unde sunt şefii partidelor zis istorice, inclusiv ai partidului lui Iuliu Maniu care, la proces, s'ar fi apropiat de boxa Mareşalului să-i strângă mâna?"*

Nu ştiu în ce măsură îl bucurase acea strângere de mână pe Mareşal, după neplăcerile pe care i le făcuse Maniu: refuzul de a participa la constituirea unui guvern de coaliţie, nesprijinirea politică a acestuia, declinarea propunerii lui Antonescu de a lua conducerea ţării, implicarea în pregătirea acţiunii de trădare dela 23 August, în timp ce Mareşalul îl căuta trei zile şi trei nopţi ca să se sfătuiască cu el etc .

"Patru Mari" ai timpului au fost acei care au pregătit supliciul Mareşalului: Iuliu Maniu, Ion Mihalache, Dinu Brătianu şi Lucreţiu Pătrăşcanu!... Fără îndemnul lor Regele Mihai nu s'ar fi încumentat să facă ceea ce a făcut în acea blestemată zi de 23 August!...

Cum să dăm crezare spuselor că Regele Mihai ar fi aflat *"de intrarea noastră în război... la radio Londra?..."* Când, în realitate, la 22 Iunie, Regele Mihai îi adresa Generalului Ion Antonescu următoarea telegramă: *"În clipele când trupele noastre trec Prutul şi Codrii Bucovinei pentru a reîntregi sfânta ţară... gândul meu se îndreaptă către Domnia Voastră, Domnule General, pentrucă numai prin munca, tăria şi străduinţa Domniei Voastre neamul întreg şi cu mine trăim bucuria zilelor de glorie străbună..."*

Cum să credem pălăvrăgelilor a tot soiul de scribi, cu grade de generali şi titluri de ataşaţi militari în străinătate, că Mareşalul ar fi fost un dictator, când la 25 Iunie '41, îi trimitea tânărului suveran această telegramă: *"Mulţumesc respectuos Majestăţii Voastre pentru cuvintele de îmbărbătare şi apreciere cu care aţi cinstit ţara şi pe mine. Fiţi siguri, Majestate, de devotamentul nostru. Pentru ţară şi pentru Majestatea Voastră trebue să învingem"*.

În *"planul său revizuit din 27-28 Iunie '44"*, Iuliu Maniu zicea că *"lovitura trebue sincronizată cu acţiunea Aliaţilor: lansarea unei masive ofensive sovietice pe frontul românesc în decurs de 24 de ore după răsturnarea guvernului..."* etc!

Refuzul Moscovei, printr'un comisar, pe nume Simionov, a fost categoric: *"Noi, Ruşii, preferăm să negociem cu actualul guvern al României şi suntem gata să-l ajutăm să-şi elibereze ţara de Germani"*.

Iată de ce, probabil, cei *"Patru Mari"*, împreună cu Regele, au avansat data loviturii de stat, fixată pentru 26 August, la 23 August 1944. La 23, pentrucă, pe 24, Mareşalul trebuia să plece pe front şi nu se ştia când urma să revină la Bucureşti.

Nu e cazul să revin asupra detestabilului film al zilei de 23 August. Voi reproduce doar zguduitoarea întrebare a Mareşalului dela mişelescul său proces:

- Ce căutam eu în seiful Palatului, când aprobarea condiţiilor puse de mine pentru armistiţiu venea pe numele meu?!...

•••

Stăteam cu coliva în mână la poalele monumentului - cruce, din Valea Piersicilor dela Jilava, şi mă simţeam, omeneşte, fericit. Fericit şi cu conştiinţa împăcată că iniţiativa mea, susţinută de Gellu Caraza, Dimitrie Pardău, Petru Goloman, Marin Popescu, Nicolae Spânu şi Doina Petrescu a devenit realitate. Monumentul - realitate, iar pelerinajele anuale la el - o tradiţie!...

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

ȘTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

CASA FUNDAȚIEI CULTURALE MEMORIA

Printr'un gest de o mare generozitate, cum atât de rar mai aflăm în lumea noastră, de astăzi, Fundația Culturală Memoria din București, România, a primit din partea familiei **general Dumitru-Mitiță Todicescu** - familie mult vitregită in regimul comunist - o casă, spre a servi dezideratelor fundației, deziderate în esență culturale și umanitare.

În consecință, se preconizează să se organizeze în această clădire următoarele *obiective*: o *editură*, o *librărie-club cultural*, o *bibliotecă* deschisă tineretului, cu cărți privind universul concentraționar, un *centru de inițiere în informatică* pentru copii, *ateliere* pentru tinerii plasticieni, o *microtipografie* și o *cantină* ca să-i servească pe bătrânii neajutorați, foști deținuți politici.

În momentul de față însă, clădirea comportă reparații capitale, destul de costisitoare. Pentru a le putea efectua, ne adresăm tuturor membrilor fundației noastre din țară și străinătate, precum și altor simpatizanți ai noștri, să contribuie pe măsura posibilităților, astfel ca proiectul să prindă viață. Ei o pot face oferind bani fie direct la actualul sediu al fundației (str. Intrarea Nopții nr. 7, București 1 - 78159) sau la sediul (BCR) filiala Sect. 1 București in cont lei 4510101253 sau cont valutar 472131600160 cu mențiunea *"Pentru amenajarea Casei Fundației Memoria"*. Toți aceștia, socotiți *edili* ai acestui for de cultură vor fi nominalizați în *"Cartea de Onoare"* a Fundației Culturale Memoria, carte ce va constitui, alături de actul de donație, documentul de temelie al edificiului. Lista lor o vom publica număr de număr în revista Memoria.

Mulțumindu-le încă odată din tot sufletul Doamnelor Lucreția Carp-Todicescu și Maria Groșescu-Todicescu, moștenitoarele generalului Dumitru-Mitiță Todicescu, care ne-au făcut această prețioasă donație, le asigurăm că vom cinsti cum se cuvine gestul lor.

Dând curs proiectului nostru, deschidem de pe acum lista donatorilor, listă care va rămâne mereu deschisă. Vom menționa: numele donatorului, adresa, suma depusă (in lei - dar și echivalentul în dolari, tocmai pentrucă valoarea leului fluctuează în momentul de față), și data depunerii.

Președinte,
Banu Rădulescu

Ne-a părăsit ION PANTAZI

26 Iulie 1920, București - 9 August 1966, München

La începutul lunii August, în Germania, la München, s'a stins din viață un mare Român: Căpitanul de cavalerie Ion Pantazi, distins luptător anti-comunist al exilului românesc.

Născut în București la 26 Iulie 1920, a absolvit Liceul Militar *"Ștefan cel Mare"* din Cernăuți în 1940, iar în 1942 Școala Militară *"Ofițeri activi de Cavalerie"* din Târgoviște.

Pleacă voluntar pe front la 1 Iunie 1942: comandant de pluton, apoi comandant de escadron și de grup de cercetare în Regimentul 9 Roșiori din Div. 9 Cavalerie. Se distinge în luptele duse și este decorat cu: ***Coroana României cl.IV și V; Steaua României cl.IV și V; Crucea de Fier cl.II și I și Cavaler al Ordinului "Mihai Viteazul" cl. III.*** A fost trecut în rezervă cu gradul de Căpitan la 1 Martie 1946.

Arestat, execută 16 ani de închisoare sub comuniști, fiind eliberat la 1 Iulie 1964. După ce a lucrat pe la diferite mine și hidrocentrale de pe Argeș, reușește să ajungă în exil în 1978, stabilindu-se la München.

În exil, a fost deasupra partidelor politice, fiindcă înainte de orice, el a fost un Român adevărat, un naționalist în adevăratul sens al cuvântului.

Ducându-și lupta anticomunistă mai departe, deși bolnav, el a fost inițiatorul formării primului *"Congres Mondial Românesc"*. A luat parte la acest prim Congres, la 4 Iunie 1988, la Paris. Ca întotdeauna modest, nu a vrut să ocupe nici o funcție de conducere în cadrul acestui congres.

Fiind militar de carieră, boala nu l-a oprit ca imediat după Revoluția din 1989 să plece în România, cu ajutoare materiale și să inițieze formarea Partidului *Uniunea Creștin Democrată*.

În exil a desfășurat o bogată activitate publicistică, fiind directorul publicației *"Stindardul Românilor"*, începând din 1985. Autorul memorialului intitulat *"Am trecut prin iad"* vol.1 (1940-1964) și vol.II (1964-1988).

Și-a iubit țara mai mult decât orice pe această lume.

Dumnezeu să-l odihnească!

Cuvântul Românesc

Scrisoare din Chișinău

Către Dl Dr.Nicolae DIMA
Washington

Stimate domnule Nicolae Dima,

În numele familiilor noastre năpăstuite, în numele dragilor noștri soți intemnițați de atâta vreme, exprimăm cele mai sincere mulțumiri pentru tot ceea ce faceți în vederea eliberării soților noștri, precum și pentru ajutorul financiar, umanitar pe care ni l-ați acordat prin intermediul deputatului Vasile Nedelciuc. Nu vom uita niciodată această grijă permanentă, dezinteresată, venită dela frații noștri români de peste ocean.

Fiind informate despre relațiile Dvs. cu instituțiile de stat americane, de rolul pe care il joacă *Vocea Americii*, de prestigiul comunității române din S.U.A., vă rugăm să continuați, în numele nostru și al soților noștri, eforturile corespunzătoare, capabile să asigure eliberarea deținuților politici - soților noștri. Orice acțiune a Dvs., a fraților noștri sensibili la durerea neamului nostru, va fi apreciată foarte mult de noi.

Vă rugăm să transmiteți tuturor celor care ne-au sprijinit, intr'un fel sau altul, în acești ani grei, toată gratitudinea familiilor noastre.

Despre rezultatele eforturilor noastre vă rugăm să ne informați prin intermediul Domnului V. Nedelciuc sau contactându-ne direct la adresele:

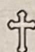
Nina Ilașcu
stradela II Florării nr.3, apt.24
Chișinău MD-2024

Tatiana Leșco
str. Petru Zadnipru nr. 16/1, apt.57
Chișinău

Eudochia Ivanțoc
str. P.Zadnipru nr. 16/1, apt.23
Chișinău

Nina Petrov-Popa
str. P.Zadnipru nr. 16/1, apt.56
Chișinău

A DECEDAT LIA CONSTANTINESCU

În dimineața zilei de 9 Iulie, inima Liei Constantinescu a încetat să mai bată.

În țară, după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, a lucrat pentru secția americană din Comisia pentru aplicarea Armistițiului, ocupându-se de problemele economice. După semnarea tratatului de pace, este angajată în continuare în cadrul Legației Statelor Unite ale Americii, în București.

Din cauza neplăcerilor la care au fost supuși membrii familiei și ea insăși de regimul comunist din România, a trebuit să părăsească țara în 1964. Ajunge în Franța și primește statutul de refugiat politic.

A fost o femeie dreaptă și curajoasă.

Departe de locurile natale, nu și-a uitat nici neamul și nici țara.

A făcut parte din Consiliul Național Român și aproximativ zece ani a fost secretara particulară a MS Regele Mihai I, aflat în exil.

Ultimii ani i-a trăit în Germania lângă familia fiului ei.

A fost înmormântată în ziua de 15 Iulie în cimitirul Linepp din Ratingen, cu duhovniceasca și creștineasca slujbă săvârșită de preotul protopop Radu Miron.

Să-i fie țărâna ușoară.

C.BRAD

CERCUL CULTURAL "MIHAI EMINESCU" CHICAGO, IL

În ziua de 5 Mai 1996, la ora 6 P.M. a avut loc în sala Bisericii *"Nașterea Domnului"* din Chicago, sărbătorirea a 115 ani dela nașterea lui George Bacovia și comemorarea a 39 de ani dela moartea poetului (4/17 Septembrie 1881, Bacău - 22 Mai 1957, București).

Programul a cuprins următoarele puncte:

1. Cuvântul de început despre George Bacovia a fost rostit de ing. John Pop, Director Cultural și Artistic al Cercului Cultural *"Mihai Eminescu"*.
2. S'au prezentat unele impresii despre George Bacovia *"Reflexii pe marginea liricii bacoviene"*, de Jean Bukiu, Secretarul Cercului Cultural.
3. S'a cântat cântecul religios *"Îngerul a strigat"* interpretat vocal de către Preotul Protopop, Simion Pavel.
4. S'au recitat poeziile lui George Bacovia: *"Pastel"*, *"Note de Primăvară"*, *"Amurg violet"*, *"Ecou de romanță"*, *"Fanfară"*, *"Decembrie"*, *"Furtună"*, *"Matinală"*, *"Marș funebru"*, *"Noapte de vară"*, *"Plumb"*, *"Liceu"*, *"Lacustră"*, *"Seară tristă"* etc. de către: Lidia Nicolau, Lucia Pop. Cornelia Tipescu, Iuliana Pop, Jean Bukiu și Gheorghe Rădulescu. S'au citit poeme din lirica universală: franceză și italiană, cu un cuvânt înainte de către Prof. Dr. Stella Rădulescu.
5. S'a prezentat conferința: *"Poezia lui George Bacovia în context european"* de către Prof. Dr. Gheorghe Rădulescu, Președintele Cercului Cultural *"Mihai Eminescu"*.
6. Filmarea spectacolului i-a revenit, ca de obicei, lui Corneliu Popescu.
7. Regia a fost executată de Prof. Dr. Gheorghe Rădulescu.

Seara culturală s'a bucurat de o reușită strălucitoare, fiind răsplătită cu puternice aplauze.

CORESPONDENT

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ȘI PĂȚITE

George DONEV

TEAMĂ DE MĂRTURIA "MARTORILOR"

În programul D-nei Hillary Clinton era inclusă și o vizită la biserica Kretulescu din București dar, spunea parohul bisericii, părintele Radu, că Doamna Clinton a refuzat în ultimul moment pe motivul că Biserica Ortodoxă s'a opus să găzduiască Congresul Mondial al Martorilor lui Iehova. Alții spun că D-na Clinton n'a venit la sfatul Ambasadorului American.

Sfidarea Bisericii Ortodoxe Române, care reprezintă 86% din populația țării, este o gafă de gradul 7 pe scara Richter.

Se amestecă D-na Clinton în treburile interne ale țării, ori crede că poate da ordin în România, cum dă celor dela Casa Albă?

Dacă n'a fost din inițiativa Doamnei Clinton, atunci sfatul a venit din partea Ambasadorului American, pe care pentru a clarifica situația, îl întrebăm:

Dacă erați ambasador în Iran, ați fi protestat dacă Iranul n'ar fi acceptat Congresul de Emancipare a Femeilor?

Dacă erați ambasador la Vatican or Ierusalim, ați fi jignit pe credincioșii catoloci ori evrei așa cum ați jignit pe credincioșii români ortodocși?

În România n'avem lupte religioase ca'n Anglia, Orientul apropiat, India, etc. n'avem secte a la Waco, Texas și nici căsătorii între persoane de același gen ca'n Hawai, USA.

Dar unde Dl. Ambasador sau D-na Clinton greșesc adresa cu 180 de grade, este că cel care s'a opus în surdină, a fost Președintele Iliescu, care nu de dragul Bisericii Ortodoxe s'a opus celor care citesc Biblia, ci cu totul din alte motive.

Găzduirea în Capitală a 40-50.000 de oaspeți ar fi dezorganizat, și așa destul de dezorganizat, serviciul de turism. Să nu uităm, eram în plin sezon și hotelurile din București n'ar fi putut găzdui nici un sfert din numărul delegaților, așa că ei trebuiau plasați prin casele particulare, și aici e buba!

Acești Martori ai lui Iehova, deveneau martorii sărăciei, martorii murdăriei, corupției și nemulțumirii poporului român.

Iliescu n'a oprit Congresul Martorilor lui Iehova ca să salveze Ortodoxia, ci ca să-și salveze obrazul.

•••

UN CÂMP, O INIMĂ ȘI UN GÂND

Anul acesta la Câmpul Românesc din Hamilton, Canada, a fost sărbătorită prezența de 25 de ani a familiei Cornel și Betty Corsatea din Warren, Ohio. Indiferent că era vânt, ploaie sau furtună "Corsăteii" agățau casa pe roate de coada mașinii și venea ca să-și petreacă o săptămână la locul ce le povestea de plaiurile străbunilor.

Aici, în săptămâna plină de doine și glasul vechilor cazanii, s'au îmbățișat după ani de pribegie, doi prieteni *"frontieriști"*, ce nu mai știau unul de altul.

Și tot aici s'au întâlnit, îndemnați de același dor, un pribeag din Africa de Sud, cu un alt pribeag din Australia.

În 1990, ne-a vizitat o studentă ce-a luat parte la revoluția dela Timișoara. Am stat de vorbă. Era bine informată de jaful și teroarea de sub Carol al II-lea și comuniști. *"Mi le-a povestit bunicul și tata"*. După câțiva ani, am întâlnit și pe tatăl eroinei: *"Am făcut economie din pensie ca să pot veni în mijlocul celor de peste ocean, care n'au uitat că's Români"*.

Dar cel mai neprețuit omagiu decernat s'a primit din partea unui veteran ce-a luptat în munți contra hoardelor barbare:

"Pot să mor fericit! Am văzut că lupta pentru eliberarea țării continuă".

Aceștia sunt prietenii *"Centrului Cultural Nae Ionescu"* care se'ntâlnesc, an de an, la umbra statuii lui Eminescu și al Crucilor de piatră închinate eroilor Neamului. Aici, la *"Câmpul Românesc"*, se împletesc lacrimile cu speranțele celor care poartă în gând și'n suflet dragostea de Neam, de Țară și de Credință.

•••

NU'S ȚIGANI

Regele Romilor, Ion Cioabă, a dezmințit zvonul că Gheorghe Gheorghiu-Dej, Nicolae Ceaușescu și Ion Iliescu se trag din viță de țigan, adăugând c'ar fi mândru să spună că *"Romii au condus România o jumătate de secol."*

•••

CE NE SPUNE TRECUTUL: ROMÂNIA ÎN 1870

Vorbind de Antanta balcanică din acele timpuri, prințul Muntenegrului declară diplomatului român Theodor Văcărescu:

"România ar trebui să fie în fruntea acestei alianțe, fiind în Balcani, în acea conjunctură, națiunea cea mai numeroasă, cea mai prosperă și cea mai bogată în resurse". (Din volumul D-lui profesor Nicolae Ciachir: *"Marile Puteri și România 1856-1947"*).

•••

"ACADEMIA CAȚAVENCU" ARE CUVÂNTUL

"Dacă presa anticipează un eveniment înainte ca acesta să se producă, atunci e dezinformare". (Ioan Roșca, purtătorul de cuvânt al Guvernului)

"In loc să retragem sprijinul politic al demnitarilor implicați în afaceri, la apelul șefului statului român, noi am ezitat: dacă am fi făcut-o, am fi riscat să rămânem aproape fără parlamentari". (Senatorul Ioan Solcanu, PDSR)

•••

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU FOSTA SECURITATE SOVIETICĂ - KGB ?

Nicolae DIMA

Partidul Comunist Sovietic a fost desființat imediat după încercarea nereușită de lovitură de stat dela 20 August 1991, încercare susținută vădit și chiar organizată de fostul KGB. O săptămână mai târziu, o mare mulțime de oameni s'a adunat și a demonstrat vehement în Piața Lubianka din fața clădirii centrale a KGB-ului, a demolat statuia lui Felix Djerjinski, fondatorul poliției secrete sovietice, și a amenințat cu invadarea sediului, de oribilă reputație, al KGB-ului. Temându-se că mulțimea revoltată va lua cu asalt centrala și totodată centrul de anchete Lubianka, securiștii din interior au intrat în panică și au început să distrugă diferite documente compromițătoare. Lucrurile s'au calmat însă și securitatea sovietică - KGB-ul - și-a continuat activitatea, dar o perioadă de timp a acționat cu mai multă prudență.

Observatorii scenei ruse se întreabă însă ce s'a întâmplat ulterior și mai ales, cu ce se ocupă astăzi fosta securitate sovietică? Răspunsul îl găsim în cartea Doamnei Amy Knight, publicată recent și intitulată *"Spies without Cloacks: The KGB's Successors"*, în traducere... Spioni fără uniforme: Sucesorii KGB-ului.

D-na Knight reamintește că noul șef al spionajului rus, după lovitura de stat eșuată din 1991, Vladimir Bakatin, a promis restructurarea organizației, respectarea legii, și ocrotirea drepturilor individuale ale cetățenilor, dar promisiunile sale au fost curând date uitării. Este adevărat că după acel puci nereușit, fosta securitate a fost reorganizată și divizată în trei agenții separate. După toate aparențele însă, ulterior fostul KGB și-a redobândit toate atribuțiile pe care le deținea sub regimul sovietic.

James Sherr, lector la universitatea Oxford și specialist în problemele de securiatate și spionaj internațional sovietic, opinează că în realitate cele trei ramuri ale fostei securități și-au extins activitatea. In acest sens, al amintește momentul de răscruce din Decembrie 1991 când însuși președintele Boris Elțîn a declarat ferm că nu intenționează să desființeze fostul KGB. Tot ce s'a întâmplat, susține expertul britanic, a fost doar separarea principalelor departamente ale temutei organizații. Ulterior, serviciile reorganizate ale KGB-ului și-au reluat și consolidat ativitățile, astfel încât în ultima vreme ele au operat din nou la nivelul perioadei sovietice. În plus, susține Dl. Sherr, în ultimii ani, au apărut numeroase servicii și agenții noi de securitate, ceea ce reprezintă un lucru inedit în Rusia și totodată un element de mare îngrijorare.

Un alt lucru tulburător, susține James Sherr, îl constituie numirea în Ianuarie 1995 a lui Yevgheni Primakov în funcția de Ministru de Externe al Rusiei. În prealabil, acesta a fost șeful serviciului de spionaj internațional din KGB și a lucrat în acest domeniu încă din 1958. Dl. Sherr crede că fostul Ministru de Externe Andrei Kozîrev a fost un om slab și a exercitat puțină putere reală asupra politicii externe a Rusiei. Noul ministru, continuă expertul, a susținut însă întotdeauna că urmărește refacerea, ori reintegrarea fostei Uniuni Sovietice, și bineînțeles că aduce cu sine o experință vastă în domeniul informațiilor și contra-informațiilor.

Pe de altă parte, imediat după numirea lui Primakov la Ministerul de Externe, noul serviciu rus de contra-informații intitulat Serviciul Federal de Securitate ori FSB, a început să acorde prioritate *"reîntregirii țării"*... și așa-zisei *"străinătăți imediate"*. Precizăm că din punct de vedere american, acest serviciu ar corespunde FBI-ului, și atribuțiile lui nu ar trebui să depășească granițele Rusiei. Pentru a ilustra capaciatatea acestui succesor al KGB-ului, precizăm că Biroul Federal (American) de Investigații are 20 de mii de salariați, în timp ce noul serviciu secret rus dispune de 137 de mii de salariați. În plus, la data de 5 Aprilie 1995, Președintele Boris Elțîn a semnat un decret-ucaz, prin care a acordat acestui serviciu dreptul de a activa legal pe tot teritoriul fostei Uniuni Sovietice. Observatorii avizați ai scenei ruse susțin că această hotărîre reprezintă un alt punct de răscruce al evoluției serviciilor secrete ale Moscovei.

Serviciul Federal de Securitate Rusă a operat de fapt și înaintea decretului în cauză în fostele republici sovietice, dar ucazul din Aprilie 1995 i-a conferit dreptul de a face acest lucru în mod legitim. Directorul serviciului a declarat de altfel că decretul nu a făcut altceva decât să legifereze practicile din ultimii ani. Adăugăm faptul că majoritatea fostelor republici sovietice care au aderat la noua comunitate a statelor independente - CIS, a fost rezultatul contribuțiilor serviciilor secrete ruse succesoare ale KGB-lui.

D-na Knight subliniază însă că atitudinea pro-independentă a fostelor republici nu este împărtășită de serviciile lor de securitate. În consecință, aceiași indivizi care au servit în KGB în perioada sovietică, și care acum conduc noile servicii de securitate ale diferitelor republici, continuă să colaboreze ca pe timpul fostei Uniuni Sovietice. Directorii acestor servicii s'au întâlnit de altfel recent la Dushambe, în Asia Centrală, pentru a-și coordona din nou activitățile. Și nu este vorba numai de combaterea comună a crimei organizate, ci de combaterea naționalismului local, a mișcărilor de independență, și a activităților politice care nu sunt pe placul Moscovei. În acest sens, ei au hotărît să înființeze o arhivă comună de date și un secretariat general cu sediul la Moscova.

Între timp, cele trei Țări Baltice care au refuzat să adere la CIS, s'au reorientat cu succes către Occident. Ucraina, la rândul ei, a refuzat să accepte atât prezența trupelor rusești propriu-zise pe teritoriul ei, cât și a trupelor ruse de paza granițelor. În timp ce Moscova insistă să apere, chipurile, vechile frontiere sovietice, Ucraina încearcă cu fermitate să-și mențină independența. Atât Țările Baltice însă, cât și Ucraina și celelalte foste republici sovietice dela Moldova până în Caucaz și Asia Centrală, se află în centrul atenției și activităților neîntrerupte ale noilor servicii ruse de securitate.

Experții occidentali cred că în prezent noile servicii rusești de securitate, spionaj, și contra-informații sunt în realitate mai puternice decât era temuta organizație KGB în trecut. Unele din aceste noi servicii de securitate au primit chiar dreptul să înființeze întreprinderi particulare, atât în interior cât și în străinătate, iar noul serviciu prezidențial de securitate, menit acum să-i asigure paza Președintelui Elțîn, dispune de prerogative de neimaginat.

În sfârșit, ce se va întâmpla în viitorul apropiat cu noile servicii rusești de securitate? Autoarea cărții *"Spies without Cloaks: The KGB's Successors"*, D-na Amy Knight, se așteaptă doar la mici schimbări de formă cu caracter simbolic. O adevărată reformă a acestor servicii secrete nu poate surveni, după părerea sa, decât după foarte, foarte mulți ani. Rusia își schimă părul, dar năravul ba!...

NE-AM "ÎNTORS" LA ROMA!

- o sfântă împlinire românească -

—Corneliu STAN—

Eu m'am întors spre ROMA ce ni l-a dat pe TRAIAN,
care'n sângele nostru trăieşte mereu
din zorile albe ale Neamului meu,
şi Tată ne-e fără de seamă, cum ROMA ne-e Mama!

Eu m'am întors cu gând, cu ochi şi urechi
spre Roma Măririlor noastre străvechi;
spre singura cale ce deschisă rămâne
spre zările limpezi ale lumii de mâine!

Aron COTRUŞ

Urmare din numărul trecut

Vizita din FORUL ROMAN, cu popasul făcut la poalele nord-estice ale Palatinului, chiar pe locul unde, cu *"sacrul"* său plug, Romulus ne-a tăiat în eternitate prima brazdă a numelui nostru roman. Căruia apoi tot Romulus i-a *"durat"*, spre apărare şi vestire în lume, legendarul zid al Romei *"quadrata"*, botezat *"Pomerium"*. Din care la începutul lui Iunie 1988 s'a descoperit (17), la aproximativ 3 m adâncime *"sub picioarele noastre"*, a celor din imaginea alăturată, un impresionant segment, *"demitificator"* al mai multor credinţe considerate până atunci fără suport real.

Vizita din VATICAN, ale cărui muzee i-au impresionat într'atât pe tinerii români încât unul dintre ei, vădit copleşit de uimire şi admiraţie pentru ce a văzut (18) acolo şi Roma întreagă, a exclamat, ***"Nu se poate!"***

La poalele Palatinului, cu arcul lui Titus în spate

Forul Roman

Fie ca de asemenea trăiri să aibă parte, în fiecare an de acum înainte, tot mai mulţi tineri români. Ca astfel *"Zările limpezi ale lumii de mâine"*, prioorocite nouă de atâta vreme de Aron Cotruş, să înceapă a răsări cât mai curând pe cerul României.

Vizita dela ACADEMIA ROMÂNĂ din Valle Giulia, unde toţi *"fiii lui TRAIAN"* s'au simţit, *"ca acasă"* şi au fost profund impresionaţi de cele văzute şi auzite acolo. Căci precum notează aceeaşi foarte atentă şi receptivă elevă, Ana Scalcău, *"În jurul nostru, pereţii erau ticsiţi cu cărţi valoroase, iar noi ne-am lăsat pătrunşi de radiaţiile lor şi de cuvintele rostite acolo..."*

Iată deci cum s'a desfăşurat, şi ce a însemnat, această istorică *"întoarcere"* a noastră la Roma cu cele cinci principale staţiuni ale ei: pe Colina Capitolina, la Columna lui TRAIAN, în Forul Roman, la Vatican, şi la Academia Română - unde peste tot *"rodul"* (19) cules de cei 32 tineri severineni şi însoţitorii lor a întrecut orice aşteptare.

De aceea nu-i decât normal ca doi dintre cei trei profesori severineni care au făcut posibil acest *"miracol românesc"* să *"viseze"* deja la viitorul lui în cuvinte mişcătoare precum următoarele: *"Eu visez că, de acum înainte, în fiecare an, la aniversarea întemeierii Cetăţii Eterne, alte şi alte grupuri de elevi şi profesori vor poposi lângă Columna" (Prof. Gh. Florescu, insp. şcl.)*

"Drumul spre Roma a fost deschis. Urmaşii Bădiţei TRAIAN sperăm să aibă de acum înainte porţile deschise, pentru a vedea, pentru a cunoaşte, şi pentru a se reîntoarce de fiecare dată mai bogaţi acasă, unde vor ridica în suflete, în minţi, şi în materie, noi trepte ale Columnei noastre fără de sfârşit"... (Prof. M. Samfirescu, dir. lic. TRAIAN).

Deci, câte cuvinte tot atâtea îndemnuri pentru noi toţi de a continua şi înmulţi în viitor ceea ce am făcut anul acesta la Roma. Şi anume peste tot pe unde ne aflam şi cu orice ocazie potrivită. După cum deja facem mulţi dintre noi acasă, dar şi în străinătate, când cinstim şi o altă *"sfântă"* zi a romanităţii noastre. Anume pe aceea a naşterii Împăratului TRAIAN, în fiecare 18 Septembrie (20) începând din 1990 încoace. În ţară cu regularitate (vezi nota 10), iar în străinătate când putem (ca în 1991 în California şi în 1993 la Viena).

Dar pe lângă astfel de *"cărări româneşti, deja bătute"*, altele ne aşteaptă să le urmăm. Ca de exemplu cele pe care ni le-ar putea deschide următoarele două iniţiative:

- ***cinstirea*** (21), la 28 Ianuarie 1998, a 1900 de ani dela *"adventul" "epocii de aur"* (22) a civilizaţiei romane, adică, *"pe româneşte"*, dela înscăunarea lui TRAIAN ca împărat. Moment care, sub numele lui antic, adică de *"Dies Imperii TRAIANI"*, este deja în atenţia unor oameni de cultură italieni şi spanioli în vederea sărbătoririi lui în comun. Deşi noi Românii am fost primii care ne-am gândit la acest lucru - dar se pare că ultimii de a-l şi traduce în realitate.

- ***aniversarea*** în anii 2001/2 şi 2005/6, a 1900 de ani dela *"începutul"* (101/2 d.C.) şi respectiv *"sfârşitul (105/6 d.C.) naşterii"* noastre. De exemplu în Europa (23) printr'o replicare (24) simbolică a marşurilor armatei lui TRAIAN în Dacia. Replicare care natural că va reclama refacerea (25) podului lui TRAIAN peste Dunăre precum şi a edificiilor romane (castru, amfiteatru, temple etc...) celor mai importante din fosta *"Colonia Ulpia Traiana Augusta Dacica"* (Sarmizegetusa de azi).

Iată deci ce splendide perspective de mărturisire românească şi europeană ne oferă, nouă, poporului lui TRAIAN, princiara-ne obârşie romană. Şi anume, într'o EUROPĂ (26) şi o lume (27) care cu fiecare nouă zi, se vor, şi devin, din ce în ce mai... *"romane"*! Parcă întru împlinirea *"prorocirii"* lui Aron Cotruş despre ***"singura Cale ce deschisă rămâne, spre zările limpezi ale Lumii de Mâine"***.

Rânduri dedicate memoriei celor care am fost, / luptei Celor care suntem / şi viitorului Celor care vom fi.

Note:

10) Nume sub care am început din 1990 încoace să ne identificăm din nou acasă atunci când în fiecare Septembrie sărbătorim ziua de naştere a Împăratului TRAIAN (vezi Cuvântul Românesc ediţiile Iulie-August şi Septembrie, 1992) *(Notă omisă în prima parte);

11) iar nu 21 Aprilie (ziua de fapt a fundării Romei), întrucât în acea zi anul acesta au avut loc alegeri în Roma. *(Nota 11, iar nu nota 10, cum a apărut în prima parte);

17) vezi spre ex. *"Rome: Echoes of Imperial Glory"*, pp.13-16, 1994 în seria *"Lost Civilizations"*, Time-Life Books, Alexandria, Virginia;

18) unde, pe lângă celebrele opere de artă cunoscute lumii întregi, tinerii români şi însoţitorii lor au avut privilegiul să descopere expusă în cadrul unei expoziţii de manuscrise, documente şi cărţi, impunătoarea lucrare *"Monumenta Romaniae Vaticana"* (1996!) a cunoscutului cărturar român, Prof. Dr. I. Dumitru Snagov;

19) la care referindu-se unul dintre organizatorii acţiunii, sintetizează întreaga ei istorie astfel: *"aţi semănat, a rodit, şi culegem împreună"* (Prof. C. Bulzan într'o scrisoare către autorul acestor rânduri);

20) zi pe care ar fi potrivit s'o trecem (măcar acum, după 1890 de ani dela naşterea noastră ca *"popor al lui TRAIAN"*) în calendarul nostru;

21) de preferinţă la Roma, printr'o acţiune coordonată (româno-italo-spaniolă) la care ar putea adera toţi cei care azi scriu cu litere latine, folosesc dreptul roman, zic Iulie şi August de 62 ori în fiecare an, ori au 50 de *"Coline Capitoline"* (Capitol Hills) iar pe dolar trei citate din Virgiliu;

22) vezi spre ex. *"Le siècle d'or de l'"Empire Romain"* de Leon Homo, şi *"L'Epoque du TRAJAN"* de Eugen Cizek, 1983;

23) şi pretutindeni pe unde ne aflăm cel puţin *"doi sau trei"* (cum ar zice Scriptura) Români cu credinţă adevărată;

24) după modelul reconstituirii de către Germani a marşului legiunilor lui Augustus peste Alpi cu ocazia celei de-a 2000-a aniversare a oraşului Augsburg;

25) proiect care are deja *"avocaţii"* lui în ţară, unii chiar din Academia Română. Şi sperăm că în curând acest proeict *"oecumenic"* european prin definiţie, să-şi găsească şi mulţi entuziaşti *"avocaţi"* europeni;

Emblema Romei
De notat că ea conţine culorile tricolorului român: roşu, galben şi albastru. O simplă coincidenţă?

26) al cărei nou ideal *"roman"* de (re)unificare n'a fost întâmplător parafat tocmai la Roma - şi *"programat"* (la Barcelona) în toamna trecută să cuprindă, sub deviza *"Mare Nostrum"* (avansată mai ales de Franţa), cât de curând şi toate *"noile maluri"* ale Mediteranei. Întocmai ca odinioară Commonwealth-ul *"Statelor Unite"* ale Romei...;

27) În primul rând Statele Unite ale Americii la care neam referit deja în nota 21, şi al căror *"ideal roman"* a început să capete şi contur extern prin tratativele de *"unificare transatlantică"* deschise de Preşedintele Clinton şi partenerii lui europeni la Madrid în Decembrie '95. Dar chiar şi China a început să descopere că *"toate drumurile duc la Roma"*, altfel primarul Pekingului nu şi l-ar fi urmat pe al său spre Capitol - de unde, anul trecut, chiar la 21 Aprilie, a adus un impresionant omagiu *"chinezesc"* Romei şi civilizaţiei ei!

La Academia Română din Roma

ȘTIRI DIN ȚARĂ

Din 30 în 30 de zile

AM ÎNLOCUIT ÎNTUNERICUL CU HAOSUL NOPȚII

Într'un turneu accelerat prin Răsăritul Europei: o zi, o țară, promisiuni de ajutor și bezele, D-na Hillary Clinton a poposit și pe malurile Dâmboviței, unde a fost cuprinsă de fericire chiar de pe scara avionului: *"I'm very happy"*, a declarat distinsa vizitatoare D-lui Teodor Meleșcanu, Ministrul de Externe, care a așteptat-o la aeroport și-a condus'o la *"Hotelul Majestic"*, unde un pat pe o noapte costă $600.

La fel de bine păzită de securiști, ca și Dl. Iliescu, D-na Clinton a primit un steag cu o gaură, a vizitat Piața Universității și-a depus un buchet de flori la Troița din lemn a eroilor anticomuniști, iar miile de cetățeni i-au transmis un mesaj: *"Regele Mihai"* și *"Viză pentru Rege!"* Dar D-na Clinton nu știe românește.

Au fost vizitate pavilionul copiilor bolnavi de SIDA dela Spitalul Colentina și Grădinița nr.57, unde i s'a cântat *"Oh, Susana"* (Notă: Nr. *"57"* a fost înlocuit cu *"Hillary Clinton"*). Evitând cu zâmbet și politețe întrebările ziariștilor americani referitoare la situația din Statele Unite, D-na Clinton a ținut să sublinieze că:

"România a ieșit din întuneric (și)... Statele Unite vor facilita integrarea sa în familia statelor democratice". O declarație ce a dat oxigen prestigiului prezidențial.

La banchetul oficial, Dl. Iliescu, al cărui zâmbet sufere de inflație, s'a imortalizat pe peliculă alături de Prima Doamnă a Statelor Unite, ambii cu gândul la viitoarele alegeri: Dl. Președinte Cotroceni s'a gândit la voturile aduse cu avionul de D-na Clinton când a spus că *"România a ieșit din întuneric..."* iar D-na Clinton s'a gândit că măgulindu-l pe Dl. Iliescu, va gâdila amorul propriu al grupului etnic românesc.

Amândoi s'au înșelat!

Dl. Iliescu ne-a scăpat de doi Ceaușiști (nu de comuniști) iar *"întunericul"* a fost înlocuit cu o noapte lungă, fără lună, în care bâjbâim fără busolă, în timp ce'n țară au ajuns stăpâni miliardarii făcuți la drumul mare.

OLIMPIADĂ PE SCURT

Au participat 179 de țări dintre care 79 au obținut medalii. România s'a clasat a XIII-a, cu 20 de medalii. Celor 4 care au obținut Medalia de aur, guvernul le-a oferit 180 milioane lei, cei 7 cu Medalii de argint au împărțit 210 milioane și o Medalie de bronz a fost echivalată cu 15 milioane. Doi atleți români au ales libertatea.

• • •

TAXE, TAXE, TAXE

Revista *"Capital"* subliniază că'n comparație cu țările vecine unde cetățeanul plătește taxe sub 50%, *"Statul Român ia până la 60% din salariu"*.

• • •

UNDE-I MAMA PREȘEDINTELUI ?

Despre mama naturală a Președintelui Iliescu, D-na Maria Dumitru Toma (98 de ani), nu se știe nimic de câteva luni. Locuința e păzită de securiști ce opresc pe curioși.

• • •

O EXCEPȚIE

Noul primar al Capitalei, Victor Ciorbea, a început curățirea Bucureștiului și a propus ca elevii și studenții să se bucure de o reducere a prețului pe transportul în comun. Curățirea de gunoaie a locurilor virane e fără sfârșit. Unele firme de construcții și localnicii continuă să arunce gunoaiele oriunde vor.

• • •

ROMÂNUL ARE BANI "FRUMOȘI"

Vorbim la propriu: inflația care umple buzunarele a silit guvernul să tipărească bancnote de 50.000 iar bancnotele de mărunțiș: 1.000, 5.000 și 10.000 lei se vor retipări, *"reînfrumusețate"*.

CU PROCESUL ÎNAPOI

Dl. Iliescu se opintește, ca'n bugetul de asigurări sociale pe anul 1997, pensiile să ajungă la valoarea de 70-75% din cea avută în anul 1990.

• • •

BISERICA ȘI ARMATA

Un sondaj al opiniei publice: cetățeanul are încredere în Biserică, 89%; în Armată, 81%; în Guvern 24% și'n Parlament 21%.

• • •

PENTRU CASELE CARE NU MAI SUNT

Un număr redus de case naționalizate au fost, din motive edilitare, distruse așa că pentru despăgubirea foștilor proprietari se va introduce o lege specială.

• • •

RADU CÂMPEANU PUS LA CARANTINĂ

PAC și PL'93 au decis să nu accepte aderarea PNL-Câmpeanu la Alianța Națională Liberală și nici să colaboreze în alegeri cu PNL-C; tot odată s'a respins și colaborarea cu *"Ecologiștii"*, motivând că *"ANL"* nu este o alianță de conjunctură și nu își propune să adune niște procente.

• • •

ÎMPĂRATUL TRAIAN LA BUCUREȘTI

D.A. Chinuș, American de origină română, a decis să ridice o copie fidelă a Columnei lui Traian și s'o instaleze în Parcul Herăstrău. Parte din banii necesari se vor obține prin vinderea unor Medalii comemorative cu chipurile lui Traian și Decebal. Iar pe revers, chipurile lui Mihai, Al. I. Cuza și Regele Ferdinand.

BOCANCI CARE TE MOLIPSESC DE RÂIE

Fabrica de încălțaminte *"Clujana"* primise o comandă de bocanci pentru Italia, dar pielea întrebuințată la căptușeală era infestată cu râie demodecică, de care s'au molipsit lucrătorii. A fost o grevă, directorul fabricii a fost sechestrat pentru două ore de muncitorii plini de râie etc. Poliția sanitară a amendat fabrica cu 500.000 lei, contractele sunt în pericol, iar viitorul pare a fi că fabrica de încălțăminte va rămâne desculță.

• • •

CE DOREAU CHINEZII ?

Într'un imobil locuit de mulți cetățeni chinezi s'a descoperit o bombă în greutate de 500 de grame, construită ca o grenadă, ce ar fi putut ucide zeci de persoane. Bomba a fost demontată și se fac cercetări, pe cine doreau să ucidă musafirii chinezi?

• • •

VREM "COTNARII"

De șase ani nu se înapoiază țăranilor viile luate de guvern. Ei au făcut un marș de protest purtând placarde: *"Vinul de Cotnari strâmbă legea / Ne-au furat cei pe care i-am votat"*.

Viile sunt administrate de IAS Cotnari și protejate de angajații unei societăți de pază care opun forță brută atunci când țăranul vrea să-și culeagă strugurii din propria-i vie.

• • •

PÂNĂ ACUM NUMAI DOI

Și-au dat demisia din guvern Iulian Mincu, Ministrul Sănătății, deoarece nu prea-i sănătos și Viorel Mărginean, Ministrul Culturii, ce preferă să-și urmeze profesia de pictor, întreruptă de activitatea culturală și artistică din Ministerul Culturii.

• • •

S'A REALIZAT VISUL LUI CEAUȘESCU

Pentru terminarea lucrărilor la monstruozitatea numită *"Casa Poporului"*, s'au cheltuit în ultimii trei ani încă 153 miliarde lei. Aici se va muta, la Toamnă, Camera Deputaților.

• • •

O ȚIGANIADĂ AUTENTICĂ

Deputatul Gheorghe Răducanu (PR) zis *"Jirinovski al țiganilor"* și director al ziarului *"Asul de treflă"* a fost demis de Biroul executiv al Partidului Romilor pe motiv c'a pus interesele personale înaintea partidului.

• • •

"UNIFORMA" AVOCAȚILOR

În tribunalele din Capitală au apărut avocați îmbrăcați în impunătoarea și clasica robă.

• • •

MILIARDE DE DOLARI PE HÂRTIE

Ni se datorează peste $ 2 miliarde. Cel mai rău platnic este Iracul cu peste $ 1,6 miliarde, urmat de Sudan și Siria. Cuba ne datorează $60 milioane.

• • •

NECAZURILE DE PESTE PRUT

"Moldova" a devenit nodul drumurilor pentru emigranții ilegali, mafioți, negustori de droguri, agitatori de război în drum spre Iugoslavia etc. Peste 200 de cazuri sunt anchetate, a declarat Ministrul de Interne al Basarabiei, Vasile Calmoi.

• • •

ACORDĂM AZIL POLITIC

S'a propus un proiect de lege, adoptat de Senat, prin care persoanele persecutate în țara de origină din motive de rasă, religie sau politice, vor putea primi azil politic.

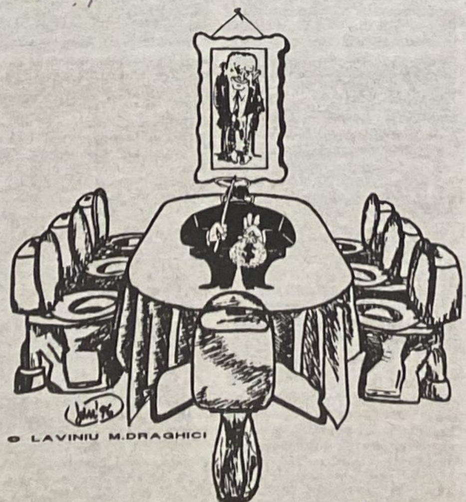
Un refugiat politic va primi dreptul de lucru și să urmeze învățământul primar, la fel ca și cetățenii români. Din 1552 de cereri au fost aprobate 411. Majoritatea cererilor provin din Bangladesh, Sri Lanka, Pakistan și Somalia.

• • •

WALT DISNEY LA TVR

Se duc tratative ca filmele animate, producția Walt Disney, să fie arătate pe micul ecran. Ca plată, TVR oferă reclame gratuite unor firme americane.

• • •

PE MASA DE LUCRU A GUVERNULUI

În postul de președinte al *"Consiliului Național al Audiovizualului"* (CNA) a fost ales regizorul Mircea Sorin Moldovan.

• • •

Prețul lemnului de foc s'a triplat, hârtia de ziar s'a scumpit cu 52%, antibioticele cu 40% și alimentele cu 20-30%.

• • •

România a fost admisă ca stat membru al *"Aranjamentului dela Wassenaar"*, al cărui scop e de a controla traficul de arme.

• • •

Registrul Comerțului și-a majorat taxele cu 15%.

• • •

În trei luni s'a aprobat ca 874 familii din străinătate să poată adopta copii din România.

• • •

Noul primar al Constanței, Gheorghe Mihăiești (PD) a promis *"construirea primului Disneyland din România"*.

• • •

Unii prezic că în curând $$$ va costa 4.000 lei.

• • •

O ramă de plastic pentru ochelari: 22-45.000 lei, iar un costum de baie pentru femei - 15.000 lei.

• • •

La Chișinău, un grup numeros strâns în jurul statuii lui Ștefan cel Mare, l-a întâmpinat pe Dl. Iliescu cu lozinci unioniste.

• • •

Poliția bulgară a arestat un grup de nouă țigani români care au încercat sa jefuiască un magazin de îmbrăcăminte din Plevna.

• • •

S'a reînființat forumul iudaic B'Nai Brith.

• • •

Industria piscicolă 1995 a fost un sfert din cea a anului 1990.

• • •

Din cauza căldurii dihorii, cărora le plac șobolanii, au invadat Bucureștiul și au luat locul serviciului de deratizare. Odată cu dihorii, ne-au năvălit și veverițele.

• • •

S'a majorat cu 35% prețul călătoriilor cu trenul.

• • •

În primele șase luni ale anului, s'au privatizat 700 de societăți comerciale.

• • •

Comunistul Ilie Verdeț (PSM) a declarat că e gata să colaboreze după alegeri cu PDSR.

• • •

TAROM e dispus să investească $800 milioane pentru a-și cumpăra 20 de avioane noi.

• • •

Se proiectează modernizarea autostrăzii București-Pitești și introducerea unei taxe pe noul traseu.

• • •

Căpitanul C. Bucur, cel care a divulgat înregistrările ilegale ale convorbirilor telefonice făcute de SRI, a fost dat în judecată. Morala: nu e sănătos să divulgi ilegalitățile SRI-ului.

• • •

Magistraților li s'a mărit leafa, dar în schimb li s'a cerut să-și declare averile.

• • •

Palatul Imperial al Romilor din Sibiu a fost jefuit (cca. $22.000).

• • •

Clinica de urgență medicală 29 din Iași are de toate. Singurul lucru ce-i lipsește sunt doar medicamentele, pe care bolnavul trebue să și le procure singur.

• • •

Asociația Europeană de Inginerie Seismică transmite o știre neliniștitoare: în următorii 10 ani vom avea un nou cutremur, care va prezenta un pericol pentru clădirile vechi din București.

• • •

Au fost confirmați trei episcopi pentru Episcopiile Hușilor, Alexandriei și Caransebeșului.

• • •

Guvernul se purifică, eliberând din funcții opt prefecți, din care șapte sunt membri ai PDSR.

• • •

Vom exporta 1.200 de autoturisme Dacia în Venezuela și Brazilia.

• • •

Iliescu și-a petrecut concediul în Castelul dela Scroviștea, ce aparținea familiei regale.

• • •

Din cauza căldurii, au murit cinci bucureșteni. Unul de 35 de ani, ceilalți între 60-70 de ani.

• • •

Dela Primăria Capitalei au fost dați afară 18 directori și directori adjuncți dela diferite servicii, pentru ineficiență și incorectitudine. Alte purificări vor continua.

• • •

Din ordin guvernamental, Banca Națională va aloca 1.300 miliarde lei pentru campania agricolă de toamnă.

• • •

Păcat că nu mâncăm fier, deoarece un kilogram de fier vechi costă mai puțin decât o legătură de pătrunjel!

• • •

O cameră video, ultimul model, cca. 10 milioane lei.

• • •

Revista *"22"* informează că SRI iarăși ascultă convorbirile telefonice ale redactorilor.

• • •

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de Dan PĂSTOREL

DETERIORAREA PERICULOASĂ A RELAȚIILOR ISRAELO-PALESTINIENE

Primul-ministru Benjamin Netanyahu, reluând politica agresivă a partidului Likud, a reușit în numai trei luni să năruie munca de câțiva ani a predecesorilor săi, Rabin și Peres, pentru un acord de pace cu Palestinienii. De altfel Netanyahu, prin retorica sa, a înveninat mereu atmosfera, încurajând grupările extremiste evreiești să lupte împotriva acestui acord, ceea ce a dus la o crimă de neconceput: asasinarea premierului Itzhak Rabin, liderul partidului Laburist, de către un Evreu israelian. Generalul Rabin, erou al poporului israelian, făuritorul victoriei Israelului în războiul din 1967, ajunsese la concluzia că țara sa nu poate supraviețui decât făcând pace cu vecinii săi. S'a dus timp de câțiva ani o muncă grea de diplomație internațională, în care vioara întâia au fost Statele Unite, pentru a ajunge în sfârșit la un acord, care urma să însenineze cerul amenințător de furtuni al Orientului Mijlociu.

Nu numai că au încetat convorbirile de pace israelo-palestiniene, dar prin felul cum se comportă noul guvern israelian, șansele ca acestea să se reia în curând sunt minime. Au fost luate o serie de măsuri agresive care au dus la o tensiune amenințătoare cu Palestinienii.

Încălcând punctele tratatului semnat de predecesorii săi, Netanyahu a dat dispoziție să se reia extinderea așezămintelor evreiești în teritoriile ocupate, unde au fost aduse și locuințe mobile. De reamintit, că sub guvernul Laburist a fost sistată orice extindere a acestora. A fost distrus un centru palestinian pentru ajutorarea săracilor infirmi, care este situat în zona Cetății Vechi a Ierusalimului, centru la a cărui construcție au contribuit și alte state. Astfel, Canada a donat în acest scop 30 milioane de dolari. Elicopterul lui Arafat nu a primit permisiunea să zboare dela Gaza la Ramalah (Malul de Vest), decât după o întârziere de 40 de minute. De reamintit că Netanyahu a refuzat până în prezent să se întâlnească cu Arafat. Președintele palestinian a făcut eforturi mari pentru a relua procesul de pace cu Israelul. A apelat la Națiunile Unite și la liderii internaționali; a vizitat o serie de capitale arabe; s'a întâlnit cu fostul prim-ministru israelian Shimon Peres, cu care a conlucrat în procesul de pace; a scris o scrisoare Președintelui Israelului Ezer Weizman, cerându-i ca să salveze procesul de pace: *"A venit timpul să încetăm lupta dintre poporul israelian și cel palestinian și s'o transformăm în dragoste. A venit timpul ca să oprim vărsările de sânge"*. De remarcat că Weizman i-a spus lui Netanyahu că dacă acesta refuză să se întâlnească cu Arafat, se va întâlni dânsul cu el.

Președintele Weizman și Prim-ministrul Netanyahu

Deoarece guvernul israelian a părut să nu se sinchisească de protestele palestiniene, Arafat a declarat că acțiunea de construire a noilor așezăminte evreiești este o *"declarație de război"* împotriva poporului palestinian și a ordonat ca pe data de 29 August să aibă loc o grevă de protest de patru ore, iar a doua zi Musulmanii să se ducă să se roage la Moscheia Al Aksa din Ierusalim. Presa israeliană a început și ea să critice vehement guvernul pentru deteriorarea relațiilor cu Palestinienii. Astfel popularul redactor Nahum Barnea, în ziarul *Yediot Ahronot*, a acuzat pe membrii guvernului ca fiind orbi, aroganți și cu capete pătrate. Au fost criticate *"provocările"* de a aduce locuințe mobile în așezările evreiești, umilirea lui Arafat prin interzicerea de zbor, distrugerea centrului de ajutor pentru infirmi, ca și continua oprire a Palestinienilor de a lucra pe teritoriul Israelului. *"Ne-au trebuit ani de zile ca să azvârlim tonele de ostilitate dintre noi și ei. În ultimile săptămâni nu facem decât să realimentăm aceste simțăminte"*, a mai scris Barnea.

Administrația americană este paralizată acum din cauza apropiatelor alegeri prezidențiale, ceea ce diminuează și mai mult perspectivele unor convorbiri de pace apropiate. Dar chiar dacă acestea se vor ține și Netanyahu se va întâlni cu Arafat, șansele unei înțelegeri sunt aproape nule, având în vedere poziția partidului Likud, iar situația poate deveni explozivă dela zi la zi.

ÎN BOSNIA REÎNCEPE HARABABURA

În Bosnia reîncepe o nouă fază de harababură. Mult așteptatele alegeri naționale care trebuiu să se țină la 14 Septembrie, și după părerea Occidentalilor urmau să restaureze democrația și să creeze o Bosnie unitară, au fost amânate. Oficialii Organizației pentru Securitate și Cooperare în Europa, însărcinați cu supravegherea alegerilor, au anunțat amânarea alegerilor municipale, din cauza *"abuzurilor grosolane și încălcării regulilor stabilite"*.

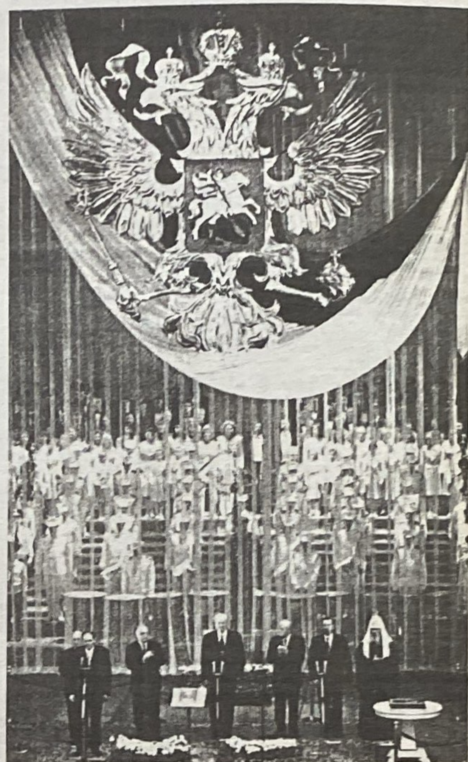
Profitând de o lacună a regulilor stabilite la Dayton, care precizează că votanții se pot prezenta în fostele lor locuințe sau în cele viitoare, Sârbii au forțat pe mulți din refugiații lor să se înscrie pentru votare în orașele în care a existat populație majoritară musulmană, deși aceștia nu intenționau să se mute în aceste orașe. Au fost folosite mijloace de intimidare sau de mituire pentru acest scop. Activiștii loiali ai lui Karadjici, în colaborare cu guvernul lui Miloșevici din Serbia, s'au ocupat cu această tărășenie, încât orașul Brcko, care înainte de război avea 87.000 de locuitori dintre care numai 18.000 Sârbi, în prezent are 20.000 de locuitori dar s'au înregistrat pentru votare 31.000 de Sârbi, refugiați în Serbia. Același lucru se întâmplă în Srebrenica, care înainte de război avea o populație musulmană de 73%, dar acum s'au înregistrat 19.000 refugiați din Serbia. Ambele orașe fac parte din teritoriile cucerite dela Musulmani. În același timp, Sârbii nu au lăsat populația musulmană să revină în vechile ei locuințe, având loc repetate încăierări între noii și foștii ocupanți ai locuințelor. Un incident mai serios a avut loc pe data de 29 August, când s'a ajuns la o confruntare între Sârbii bosniaci și militarii NATO, care au intervenit în momentul când Sârbii au atacat pe refugiații musulmani ce se reîntorceau la locuințele lor. Au fost deținuți câteva ore 65 dintre agresori, dar Sârbii au recurs la represalii. Câteva sute dintre ei au înconjurat un hotel din localitatea Zvornik, în care erau cazați membri ai Poliției ONU, însărcinați cu menținerea ordinei, distrugând trei mașini ale acestora.

Așa cum sunt organizate alegerile din Bosnia, ele nu vor face decât să consfințească rezultatul purificărilor etnice. De remarcat că în sondajul făcut de Agenția de Informații a Statelor Unite, în timp ce 97% din Musulmani sunt pentru o Bosnie unificată, 95% din Sârbi și 66% din Croați sunt împotriva acestei acțiuni. În acest sens, al opoziției croate, se poate reaminti apariția așa-zisei Republici Herțeg-Bosnia, instituită de Croații bosniaci naționaliști. Ea are 400.000 de rezidenți care trăiesc în zona muntoasă de lângă Adriatica, cu capitala la Mostar și a fost creată cu ajutorul armatei croate, fiind considerată un adăpost al bandiților, din ale căror venituri se înfruptă politicienii locali care, deci, au toate motivele să se opună suveranității Bosniei.

De notat că importanța în ceea ce privește viitoarea soartă a Bosniei este și semnarea unui acord între Croația și Iugoslavia (Serbia și Muntenegru) pe data de 23 August la Belgrad, care pune capăt ostilității de cinci ani dintre cele două părți. Acordul semnat de cei doi Miniștri de Externe, Mate Granici și Milan Milutinovici, recunoaște granițele internaționale ale Croației și se bazează pe o înțelegere făcută la Atena la începutul lunii de Președinții Franjo Tudjman și Slobodan Miloșevici.

ELȚÎN, KREMLINUL ȘI LUPTA LUI LEBED

Luna August a fost o lună fierbinte pentru Moscova, marcată de *"înscăunarea"* lui Elțîn ca președinte și de acutizarea neașteptată a conflictului din Cecenia. A intrat în arenă Aleksandr Lebed, care a dus o luptă deschisă cu Kremlinul pentru a semna până la sfârșit un acord de pace promițător, dacă acesta nu va fi până la urmă sabotat de anumite forțe din Kremlin.

Ceremonia depunerii jurământului dela Kremlin

Pe data de 9 August, Boris Elțîn și-a depus jurământul ca primul președinte al unei Rusii independente, ales în mod democratic. Ceremonia s'a desfășurat în fața a 3.000 de demnitari, în Palatul Kremlinului, ornat cu un uriaș vultur bicefalic, emblema țaristă reînviată și desemnată să sugereze grandoarea pierdută a Imperiului Rus. Festivitatea, care a durat numai 16 minute, a inclus o fanfară de trompeți, o invocare a Patriarhului Aleksei II, un cor care a cântat *"Glorie"* de Glinka, și salutul a 30 de lovituri de tun. Elțîn a depus jurământul, punând mâna pe o copie legată a Constituției.

Imaginile televizate nu l-au arătat pe președinte în prim plan, dar mersul acestuia ca și vocea tremurată în timpul citirii jurământului, au oglindit din nou starea precară a sănătății lui Elțîn. Era prima sa apariție publică din 26 Iunie, și la banchetul oferit celor 1.500 de invitați, prezența, ca și alocuțiunea sa, au fost scurte.

În timp ce Elțîn depunea jurământul, cel mai puternic atac cecen din ultimile patru zile, ocupa clădirea guvernamentală din Groznâi, încercuind 7.000 de soldați ruși. Rebelii au pus apoi stăpânire pe 80% din teritoriul Capitalei, inclusiv pe aeroporturile Severni și Khankala, iar trupele federale au încercat în mod zadarnic să rupă încercuirea. Pierderile raportate de comandanții ruși au fost de 200 de morți și peste 800 de răniți, dar se consideră că au fost mult mai mari. Cucerirea Capitalei a fost făcută de 2.000 de luptători ceceni, conduși de celebrul comandant Samil Basaiev, care anul trecut a făcut mult sânge rău Rușilor. Alte formații de luptători ceceni au ocupat orașele Argun și Gudermes din primele zile ale atacului care a fost declanșat, după cum declară Cecenii, ca un răspuns dat Moscovei pentru repetatele violări ale acordului de încetare a focului, semnat de cele două părți în Mai și Iunie.

În fața acestui dezastru, Elțîn l-a trimis pe Aleksandr Lebed în Cecenia, pentru consultații. Acesta, după ce a purtat convorbiri cu comandanții ceceni, s'a întors îngrozit și furios. La conferința de presă, el și-a exprimat oroarea pentru condițiile trupelor ruse și dezgustul pentru conduita birocraților, care conduc eforturile acestui război. Lebed a spus că soldații din Cecenia sunt ținuți acolo drept *"carne de tun"*, sunt *"înfometați și plini de păduchi"* și ar trebui retrași din luptă, *"pur și simplu din motive umanitare"*. Oficialii ruși sunt proști și corupți, iar liderul guvernului cecen înscăunat de Moscova, Doku Zavgaiev, a fost etichetat ca *"mincinos și înfumurat"*. El s'a întâlnit cu liderul militar cecen, Gen. Aslan Maskhadov și a spus că vor începe convorbiri ale acestuia cu comandantul rus pentru o imediată încetare a focului. Puținele cuvinte bune au fost pentru rebelii ceceni care *"sunt buni soldați și cărora n'ar trebui să li se atribuie denumiri defăimătoare"*. Au fost lăudate *"disciplina militară și curajul"* separatiștilor ceceni. De remarcat că se consideră că luptătorii ceceni sunt bine înarmați, extrem de bine organizați și nu permit soldaților lor să lupte mai mult de câteva zile în șir, rotind trupele.

După reîntoarcerea lui Lebed la Moscova, Elțîn a dizolvat Comisia pentru Aplanarea Crizei din Republica Cecenia, condusă de Viktor Cernomârdin, dând printr'un decret special puteri largi fostului general de a coordona toate deciziile privind Cecenia, după ce comandantul trupelor rusești a declarat că nu poate accepta condițiile cecene. Astfel, în aceeași săptămână, Lebed s'a reîntors din nou în Cecenia, unde s'a întâlnit cu liderul rebelilor, Zelimkhan Iandarbiev, pentru convorbiri de pace.

Și după această reîntoarcere din zona de război cecen, Lebed a explodat din nou printr'o conferință de presă, acuzând pe Ministrul de Interne, Gen. Kulikov, ca fiind obstacolul major pentru restabilirea păcii în Cecenia. După cum se știe, majoritatea trupelor ruse din Cecenia aparțin Ministerului de Interne. Lebed a avertizat ca războiul din Cecenia se poate extinde în tot Caucazul dacă nu este oprit. El a mai declarat că *"un stat care aspriră să fie numit democratic, nu poate să rezolve problemele sale naționale cu ajutorul bombelor și rachetelor"*, și că poate fi găsită *"o soluție onorabilă care să satisfacă ambele părți"*. Cererea de demitere a lui Kulikov a fost respinsă de Kremlin. Liderii ceceni s'au exprimat că Lebed este singurul oficial rus în care au încredere și că acesta *"are toate șansele să aducă pacea în Cecenia și în tot Nordul Caucazului"*. Dar Lebed are mulți dușmani care vor să saboteze procesul de pace. Generalii ruși sunt obsedați de ideea victoriei, văzând pacea ca o capitulare și o rușine. Cei din anturajul președintelui, la rândul lor, sunt geloși pe ascensiunea rapidă a fostului general. El a comparat manevrarea prin intrigile Kremlinului cu înnotul *"în acid clorhidric, având picioarele ciopârțite"*.

Aleksandr Lebed

Aceste mașinații din culisele Kremlinului au apărut mai evidente când Lebed a primit un nou decret cu conținut contradictoriu, care nu era semnat direct de Elțîn, ci de un facsimil al semnăturii. Lebed a declarat că în prezent Kremlinul este controlat de o clică de oficiali care scriu propriile lor decrete și apoi le semnează cu numele lui Elțîn. În tot timpul crizei cecene, președintele a stat retras la o reședință de vânătoare situată la 120 km de Moscova.

În Cecenia, Gen. Pulkovski a declarat că singura cale pentru ieșirea din situația actuală din Groznâi este utilizarea forței. El a dat un ultimatum, anunțând populația să părăsească orașul și a pregătit o mare ofensivă a tuturor forțelor sale. A fost declanșat un nou bombardament sălbatic asupra lui Groznâi, chiar puțin înainte de o nouă apariție a lui Lebed, care a semnat însă pe data de 22 August, cu generalul cecen Aslan Maskhadov, un acord de încetarea focului și retragerea trupelor rusești din Groznâi, în decurs de o săptămână. Gen. Pulikovski a fost înlocuit cu Gen. Tikhomirov.

Lebed a plecat apoi la Moscova, pentru a obține și un acord politic din partea Kremlinului. Elțîn a aprobat oarecum prin telefon acordul pentru încetarea focului pe care însă l-a considerat numai ca *"primul pas"*, dar orice acord politic trebuia să mențină Cecenia ca parte inseparabilă a Federației Ruse.

Lebed a plecat iarăși furios la Groznâi, fără o soluție politică clară, dar s'a întâlnit din nou cu Gen. Maskhadov, ajungând în principiu la un acord de compromis pentru ambele părți. Astfel Cecenia va renunța, pentru o perioadă care se va fixa, la independența totală, urmând ca după acest interval să aibă loc în această privință un referendum al cărui rezultat va fi acceptat de Rusia.

Lebed s'a reîntors la Moscova pentru a obține acordul lui Elțîn și detaliile experților în privința autonomiei Ceceniei. Nici de data asta Elțîn nu a fost abordabil. De-abia după două zile și o nouă convorbire telefonică cu președintele, i-a permis lui Lebed să revină în Cecenia și astfel pe data de 30 August să semneze cu Gen. Maskhadov un acord de pace, în care sunt fixate principiile relațiilor dintre cele două părți. Cecenii au fost de acord să amâne problema independenței până la 31 Decembrie 2001. O comisie mixtă ceceno-rusă va supraveghea retragerea trupelor rusești și un program social și economic de reconstruire a regiunii. *"Războiul s'a terminat"* - a spus Lebed, care a fost ovaționat de Ceceni. *"Am fi putut să terminăm de mult acest război, dar de-abia acum a apărut un om politic capabil să încheie cea mai sângeroasă pagină din istoria poporului cecen"* - a declarat Gen. Maskharov.

Kremlinul a răspuns cu răceală la reușita lui Lebed; Elțîn nu a putut fi abordat de acesta nici măcar prin telefon, ca președintele să-și spună ultimul cuvânt asupra acordului. Cernomârdin, deși în linii mari a aprobat înțelegerea, a reproșat faptul că nu a fost inclusă dezarmarea întregii republici cecene, condiție pe care separatiștii au respins'o întotdeauna. Ministrul de Interne, Gen. Kulikov a criticat acordul, dar Ministrul Apărării Gen. Rodionov a declarat că-l sprijină. De-abia în următoarele săptămâni se va putea vedea care va fi poziția finală a Moscovei.

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

TUR DE ORIZONT

- VII -

Vasile VRÂNCEANU

Urmare din numărul trecut

În vara anului 1940, România a fost forţată să cedeze importante teritorii unor vecini hrăpăreţi şi neprieteni: Basarabia, Bucovina de Nord, Nordul Ardealului, Cadrilaterul dobrogean. Această tragedie a statului şi poporului român va fi prezentată într'un capitol special, cu o analiză a condiţiilor în care s'a petrecut, a consecinţelor şi responsabilităţilor dela guvernanţi până la tronul regal.

Obiectivul principal al lui Hitler era Ucraina. Acolo căuta el hrana pentru Germani şi piaţă de desfacere pentru industria şi tehnica germană. Realizat acest obiectiv, ar fi fost o ameninţare pentru Franţa, Anglia sau America? Poate că da, dar acest risc era îndepărtat şi între timp relaţiile se puteau stabili în condiţii acceptabile şi pentru Vest şi pentru ţările din Estul Europei şi chiar pentru popoarele din Uniunea Sovietică. În orice caz, mai bine decât cele ce au urmat după înfrângerea Germaniei.

La 10 Mai 1941, Rudolf Hess, locţiitorul lui Hitler, pilotând singur un avion Messerschmidt 110, se paraşutează în Scoţia. S'a dus acolo nu ca să joace tenis sau la o vânătoare de vulpi. S'a dus să vâneze pacea mult dorită şi necesară planurilor lui Hitler în Est, să convingă Anglia să înceteze războiul, să facă pace cu Germania. N'a reuşit! Churchill a refuzat să-l primească. A fost arestat şi deţinut până la sfârşitul războiului, apoi a fost transferat Tribunalului Militar Internaţional dela Nurenberg, condamnat la închisoare pe viaţă, internat în închisoarea Spandau din Berlin, păzit prin rotaţie de temnicerii celor patru puteri aliate, sub un foarte sever regim de izolare. Rudolf Hess, prizonierul păcii, a murit la Spandau în 1987, la vârsta de 93 ani, din care 46 ani i-a petrecut în închisoare. A dus cu el în mormânt misterul misiunii sale de pace. Cine a avut şi are interesul ca acest secret să nu fie cunoscut nici după 50 de ani şi de cei care au suferit ororile războiului şi chiar a perioadei care a urmat?

Acţiunea lui Hess în Scoţia a fost utima încercare de încetare a focului în Vest, încercare nereuşită ca şi celelalte precedente.

În afară de incursiuni şi bombardamente aeriene reciproce, în Europa era o relativă linişte dar cu restricţiile, nesiguranţa şi mizeriile inerente stării de război. Pe mări şi oceane continuau confruntările între flote, cu o certă superioritate britanică. În Africa continuau luptele între armatele mecanizate. Generalul Rommel repurta succese, ameninţând canalul de Suez.

Stalin, socotind că puterile europene - respectiv Anglia şi Germania s'au uzat îndeajuns - condiţie favorabilă pentru comunizarea Europei - pregătea intervenţia armată, a cărei primă fază a fost invadarea Poloniei în Septembrie 1939, ocuparea şi anexarea unor teritorii finlandeze, a ţărilor Baltice, a Basarbiei şi Bucovinei în 1940. Agresiunea contra Europei era programată pentru 20 Iulie 1941.

Hitler i-a luat-o înainte şi ordonă operaţia *"Barbarosa"*, invadarea Rusiei în zorii zilei de 22 Iunie 1941. România şi Finlanda se asociază cu Germania pentru eliberarea teritoriilor răpite în 1940.

Ofensiva pe frontul cuprins între Marea Baltică şi Marea Neagră, desfăşurată în 1941, ca şi cea din Polonia şi Franţa în stilul *"Război Fulger"*, a surprins forţele sovietice în faza de pregătire: concentrarea efectivelor, transporturi de armament, muniţii, materiale.

În primele trei luni - din Iulie până în Septembrie - au fost capturaţi 1.500.000 prizonieri sovietici. Între 28 Iunie şi 27 Iulie, numai în sectorul Bialistoc, Minsk şi Smolensk, Germanii au capturat 5.100 tunuri, 6.500 tancuri şi 634.000 prizonieri.

La 2 Septembrie 1941 a căzut prima zăpadă, drumurile desfundate devenite o masă de noroi au încetinit înaintarea germană, o iarnă timpurie, excepţional de geroasă şi o rezistenţă rusă bine organizată, au oprit-o definitiv în faţa Moscovei şi a Leningradului.

Atacul japonez din 7 Decembrie 1941, la baza navală americană dela Pearl Harbour, a declanşat războiul japono-american. Ca partener cu Japonia în Pactul Tripartit, Germania şi Italia declară la 11 Decembrie război Statelor Unite, care răspunde cu o declaraţie de război Italiei şi Germaniei. Japonia n'a declarat război Uniunii Sovietice aşa cum spera şi se aştepta Hitler. Asigurată astfel în Extremul Orient, Uniunea Sovietică avea de luptat pe un singur front şi a putut să transfere armatele din Siberia pe frontul european.

În 1942, armatele germane reiau ofensiva cu efortul principal în Sud. Trec Donul, cuceresc Crimeia, complexul industrial Stalingrad pe Volga, Caucazul, până la muntele Elbruz şi râul Cuban, dar în Noembrie, o puternică contraofensivă, întărită cu diviziile retrase din Siberia, sparge frontul în Cotul Donului, eliberează Caucazul şi Stalingradul. La 30 Ianuarie 1943, generalul Paulus se predă cu 200.000 Germani încercuiţi la Stalingrad. Unităţile româneşti aflate în încercuire au aceeaşi soartă.

Anul 1943 marchează începutul amurgului victoriilor germane, este începutul victoriilor sovietice. Germanii sunt în retragere pe toate fronturile. Aliaţii debarcă în Africa. Trupele Axei din Africa se predau la 13 Mai 1943.

La 5 Iulie începe marea bătălie dela Kursk. Pe un front de 250 km, un milion de Germani cu 3.000 tancuri, 10.000 tunuri şi 1.800 avioane, atacă forţele sovietice, într'o ofensivă care se voia a decide soarta războiului în Est. Şi a decis-o! Planul ofensivei germane în zona Kursk, Cod *"Zitadelle"* a fost cunoscut cu 3 luni înainte de declanşare, prin acţiunea de trădare şi spionaj, cu antene şi colaboratori la înaltul comandament german.

Perfect şi la timp informat prin centrala de spionaj din Elveţia, via Londra, generalul Jukov a luat măsurile în cunoştinţă de cauză. A mobilizat pe trei linii de rezistenţă un milion opt sute de mii de oameni, 20.000 tunuri, 3.500 tancuri, 2.650 avioane şi numeroase mine de câmp, câte 2 mine pentru fiecare soldat german în primul asalt. Bătălia a durat opt zile. Germanii au pătruns până la a treia linie, dar epuizaţi, n'au avut rezerve să exploateze succesul iniţial. Jukov le-a avut şi a biruit.

Cele trei luni de întârziere la începutul războiului, pentru Germania, avantaj pentru Sovietici, au fost fatale pentru soarta războiului. Stalingrad şi Kursk sunt cele două bătălii care marchează pierderea războiului din Est. Cu debarcarea Aliată în Italia şi Normandia, s'a pecetluit înfrângerea Germaniei.

În timp ce se desfăşurau luptele dela Kursk, Aliaţii au debarcat în Sicilia, de acolo au trecut în Italia. Mussolini este demis de regele Italiei şi arestat. Eliberat de un comando german, este ulterior prins şi ucis de comuniştii italieni. Germania preia apărarea Nordului Italiei. Noul guvern italian declară război Germaniei. Zona petroliferă română este bombardată de aviaţia americană. După Kursk, ofensiva sovietică continuă spre Vest. Eliberează Ucraina şi Crimeia şi avansează spre România şi Polonia cu obiectivul final: Berlin.

Debarcarea Aliaţilor în Normandia la 6 Iunie 1944, sub comanda generalului Eisenhower a fost precedată de masive bombardamente aeriene, continuate şi ulterior, asupra centrelor industriale, a căilor de comunicaţii, a porturilor, a docurilor pentru submarine, a oraşelor. S'au lansat bombe incendiare de 6 şi chiar de 10 tone, care pătrundeau la 30 metri adâncime, explodau cu efect de cutremur de pământ. Oraşul Dresda, înţesat cu refugiaţi din teritoriile ocupate de Sovietici a fost bombardat la 13 Februarie 1945, ora 9 seara de 786 avioane englezeşti care au lansat 2.690 tone de bombe. A doua zi aviaţia americană a continuat bombardamentul şi l-a repetat şi în ziua de 15 Februarie. Oraşul în ruine cu circa 200.000 morţi, femei şi copii era un vast cimitir cu morţi neîngropaţi, deşi Dresda era declarat oraş liber.

Ofensiva Aliată din Vest a dus la eliberarea Franţei, a Belgiei, a Olandei şi înainta în Germania, dar se opreşte nu din cauze militare şi din motive politice. Generalul Paton a primit ordin chiar, să se retragă pe o linie mai spre Vest, pentru a lăsa pe Sovietici să ocupe cât mai mult teritoriu german, inclusiv Berlinul.

La 2 Mai 1945, trupele germane din Italia încetează lupta şi se predau.

În Iunie 1944 orice speranţă ca Germania să câştige războiul era pierdută. Singura cale pentru tratative de pace era înlăturarea lui Hitler care se încăpăţâna să continue până la ultimul om, un război evident pierdut. Generali şi personalităţi civile au hotărît asasinarea lui, dar Hitler a scăpat cu viaţă şi din acest ultim atentat din 20 Iulie 1944 (Cod Valkiria). Cinci mii de complotişti au fost executaţi. Generalii Beek, Tresckow şi Rommel s'au sinucis. Amiralul Canaris a fost executat şi el.

După debarcarea Aliaţilor în Franţa, grosul trupelor germane fiind angajate în Vest, Sovieticii încep la 22 Iunie 1944 o largă ofensivă concentrând 166 divizii cu 1.200.000 oameni, 4.000 tancuri şi 6.000 avioane. Eliberează Bielo-Rusia, intră în Polonia, în Basarabia, în Ţările Baltice şi la 9 Mai 1945 se opresc pe Oder şi la Berlin.

La 23 Aprilie 1945, Himler - fără ştirea lui Hitler - oferă prin Crucea Roşie suedeză - Contele Bernadotte - predarea forţelor germane către Aliaţii Vestici, nu şi către Uniunea Sovietică. Oferta este respinsă de Aliaţi.

Mareşalul Goering cere lui Hitler să-i predea conducerea Germaniei. Socotindu-se părăsit, trădat chiar şi de cei mai apropoiaţi colaboratori ai săi, demite din funcţii şi pe Himmler şi pe Goering, numeşte cancelar pe Amiralul Karl Doenitz şi la 30 Aprilie 1945, ora 3.30 P.M. se sinucide. Conform ordinului său, este ars în curtea cancelariei.

Amiralul Doenitz continuă războiul în Est încă 7 zile şi la 7 Mai 1945, trimite pe generalul Keitel să semneze capitularea necondiţionată a tuturor forţelor germane. Efectiv, pe data de 9 Mai 1945, ora 0.01 războiul crud, cald, fierbinte a luat sfârşit şi odată cu el şi cel de al 3-lea Reich.

Hitler a început războiul, l-a purtat 5 ani şi 8 luni şi l-a pierdut. De ce?

Ar putea spune cineva: *"După război mulţi viteji se arată"*. Aşa a fost, aşa este încă.

Semantarul *"Turului de Orizont"* nu este un viteaz *"post bellum"*. Ca militar în acest război, am cunoscut armata şi soldatul german, am cunoscut armata şi soldatul sovietic, am cunoscut şi puterea armatei americane. După 65 ani dela declanşarea războiului, am citit şi recitit multe publicaţii, extrem de numeroase - câteva sute de titluri (până acum) în exclusivitate ***"ne-germane"*** - şi am ajuns la concluzia că şi Hitler şi Aliaţii au greşit şi au răspunderi pentru începerea şi conducerea războiului, ca şi pentru urmările tragediei ce a fost al Doilea Război Mondial.

Prezint această concluzie cititorilor *"Cuvântului Românesc"*, pentru judecata lor personală:

I. GREŞELILE LUI HITLER

1. Antisemitismul şi aroganţa concepţiei superiorităţii rasei germane. Dacă ar fi considerat puterea, calităţile, părţile pozitive ale Evreilor, nu numai defectele lor, dacă i-ar fi asociat la cauza germană, ar fi cucerit lumea fără război. Evreii ştiu negocia orice cauză.

2. Oricât de îndreptăţită, problema Danzig nu putea, nu trebuia să fie un caz de război - *"un casus belli"*. N'a avut răbdare şi a căzut în cursa întinsă de Halifax, Ministrul de Externe al Angliei. Convins că Anglia şi Franţa nu vor interveni, a tras primul foc şi în ochii lumii şi în istorie a fost şi a rămas un *"agresor"*.

3. Deşi a dorit şi a sperat să angajeze armata pe un singur front, a trimis-o pe mai multe. Formidabila armată germană s'a luptat în Polonia, în ţările Vest-Europene, în Norvegia sub cercul polar, în Africa de Nord, în Balcani, în Italia, în Rusia, în toate cele patru puncte cardinale, a risipit-o în patru vânturi, toate duşmănoase.

Continuare în pag. 24

EFEMERIDE

MINORITARI ÎN ŢARA LOR

Prăbuşirea comunismului aşteptată de ani de zile ca o salvare din mizerie, umilinţă, suspiciune şi teroare, n'a adus după ea nici siguranţa cetăţenilor, nici eliberarea de teamă şi sărăcie. Campionii demagogiei de luptă împotriva exploatării capitaliste, au devenit cei mai mari capitalişti şi odată cu superîmbogăţirea, aplică cea mai sălbatică exploatare asupra celor care au ajuns la cheremul lor. Dacă ieri îi exploatau pe cetăţeni cu realizările cincinale şi muncă voluntară, astăzi îi ameninţă cu lichidarea şi cu şomajul.

Guvernanţii ajunşi peste noapte în posturi pe care nu le-au visat nici în cele mai roze visuri, nu ştiu încotro s'o cârmească şi ca nişte indivizi urcaţi la volan, fără o oră de conducere, o dau când pe dreapta când pe stânga, când prin gropi, când prin mirişti şi arătură, fără să nimerească drumul drept şi asfaltat.

Necunoscându-şi rolul, aşteaptă să-i tragă cineva pe *"hăis sau cea"*, cum erau învăţaţi sub jugul *"stăpânului dela Răsărit"*. Stăpânul bolind şi el fără şanse de îndreptare, au întors capul cu 180 de grade spre Apus, spre o altă Uniune - *"colectiv care va să zică"* - Europeană.

Gospodarii europeni îşi au şi ei necazurile lor şi numai de pupături şi dragoste balcanică nu le arde, dar precum în vechile basme româneşti cu Făt Frumos, îi pune la încercare pe urmaşii Daciei şi Romei, doar s'or lăsa păgubaşi de europenizare. Astfel, după ce le-au cerut femeilor să-şi dea poalele peste cap şi bărbaţilor să-şi lase nădragii jos şi să se iubească numai cei de acelaşi gen între ei, a cerut apoi ca veneticii şi străinii care au intrat în ograda Românului, să împartă cu ei şi ograda, şi poamele şi vitele şi bunurile din casă şi nevasta şi copiii, dar nu oricum, că ei poate sunt timizi, ci Românul să le deschidă grajdurile, hambarele şi să le aştearnă patul în odaia de oaspeţi, iar el, dacă nu mai are loc în casă, să doarmă în şură.

Pe limba şerpească aceste cereri se numesc *"dreptul minorităţilor"* şi boerii din Strasbourg îi presează pe Români să facă ceea ce, la ei în ţară, n'au nici curajul să discute.

Guvernanţii dela Bucureşti s'au băgat singuri în groapa leilor şi nu mai ştiu cum să iasă. Bineînţeles că de toate acestea beneficiază minoritarii, în special Ungurii şi ţiganii din România. Nu te poţi atinge de nici un criminal, nu poţi pune mâna pe nici un hoţ, scandalagiu sau pervertit dacă este Ungur, ţigan sau altă minoritate neloială, că te şi ameninţă cu reclamaţia la *"Consiliul Europei"*. Şi puterea din ţară, tace. Tace şi înghite orice, fără a înţelege că nu aceste condiţii umilitoare îi pot deschide porţile prosperităţii - în Comunitatea Europeană şi în afara ei - ci munca organizată, producţia şi competivitatea pe piaţa mondială.

România trebue să se elibereze de complexul infirmităţii care o duce la cerşetorie.

Atât resursele naturale, dar mai ales cele umane, o situează cu mult deasupra celorlalte ţări din Balcani, inclusiv prea favorizata Grecie, la care se uită cu jind. Dela Greci poate lua însă aplicarea politicii minorităţilor şi s'o pună în proţap, când merge cu cererea de aderare la Strasbourg. Să ceară pentru toate minorităţile din România tratamentul pe care Grecia, membră a Comunităţii îl aplică cetăţenilor ei de altă naţionalitate, cultură şi de altă limbă. Echivalentul drepturilor acordate de Grecia Aromânilor, Albanezilor, Bulgarilor, Turcilor şi altor minorităţi, să fie măsura şi pentru minorităţile din România.

Nu am fi insistat atât de mult asupra minorităţilor şi drepturilor lor, dacă o ştire bombă nu ne-ar fi parvenit din ţară şi anume: câţiva indivizi aromâni din Dobrogea, dirijaţi de un oportunist aspirant la un fotoliu de reprezentant al unei minorităţi la Strasbourg, ar fi depus spre aprobare o cerere prin care solicitau să li se acorde statutul de minoritari în România, şi m'am întrebat: să fie vorba de o generaţie spontanee apărută din Cosmos odată cu întoarcerea vreunui satelit de pe orbită?

Aromânii din România, în marea lor majoritate, sunt cei care au imigrat în ţară din celelalte state balcanice după Primul Război Mondial şi au fost colonizaţi în Cadrilater. După cedarea Cadrilaterului, Bulgariei, majoritatea s'a instalat în judeţele Tulcea şi Constanţa, pe baza schimbului de populaţie prevăzut în Tratatul dela Craiova din 1940. Colonizarea în Cadrilater s'a făcut pe baza originii lor româneşti, la cererea lor de a veni în România pentru a-şi salva naţionalitatea şi limba, ameninţate de dispariţie în Balcani.

Se pare însă că minorităţile o duc mai bine în România decât Românii şi pentru unii oportunişti aceasta contează mai mult. Toate monedele au însă două feţe.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

FILOSOFIA ROMÂNEASCĂ

- Simple note introductive -

Ion BOIERU

În numărul trecut am vorbit despre cartea lui Vasile Băncilă, *"Lucian Blaga, energie românească"*, cu scopul de a da o indicaţie asupra ideilor pe care le pregătea pentru viitor, pentru a le închega cât mai complet posibil, după planurile sale.

În acest articol, se face o introducere esenţială în sistemul său de gândire, care ajută foarte mult pe cititori să desprindă liniile de orientare şi structura sistemului său filosofic. În acest articol se face descifrarea cu claritate a ordinei problemelor fundamentale, pe care le abordează în scrierile lui. Din acest articol se văd articulaţiile unui sistem filosofic, definind astfel o viziune proprie încărcată cu tonalităţi specifice poporului român, aşa cum nu a făcut nici un alt gânditor român. Această viziune a fost generată de năzuinţa sa de a duce la o comprehensiune cât mai completă a valorilor specifice româneşti, ale cugetului românesc, revărsate şi recucerite în creaţiile de cultură şi spiritualitate, cu forme şi armonii originale şi fiind expresia modalităţii şi devenirii fiinţei româneşti, în procesul istoriei, care este o trainică împerechere de idealuri, acte de voinţă, sentimente şi credinţă în vasta realitate pe care o trăieşte fiinţa omenească.

Nu este vorba de individ, ca atare, căci *"individul, ca realitate unică şi precumpănitoare, este o aberaţie"*. *"Omul adânc încadrat în realitate are înţelegeri complete, sănătoase şi eficiente, cum nu mai poate avea omul ce se reclamă numai dela el însuşi, adică dela individ şi dela raţiunea lui strict limitată, personală"*. Omul modern are nevoie să se integreze realităţii generale, *"în ontologice centruri concentrice: societate, natură, transcendent"*. *"Omul modern e obligat să revină la izvoarele lui. Trebue să recapete intuiţia şi sentimentul că realitatea ca atare e ceva complex şi unic, coerent şi vast, ca un imens Mississipi de destin în care omul nefalsificat e cuprins de partea lui de colaborare, dar e cuprins în chip esenţial şi fatal. Omul actual trebue să se reontologizeze. Din păpuşa din vitrină, sau din robot, sau din fals Prometeu, trebue să redevină pelerin pe drumul vieţii, conceput ca un drum printre mari meridiane sau printr'o împărţire a scopurilor grave, în care dacă omul e şi el un scop şi, în mare parte, e chiar o justificare a existenţei realităţii generale, dar e mai întâi un mijloc, un colaborator la o operă ale cărei ultime resorturi şi sensuri nu le va cunoaşte lucid niciodată. În creaţie, în existenţă, Omul e scop şi mijloc, servitor şi rege"*.

Numai încadrarea în totalul existenţei, va scoate omul la lumina cea adevărată a propriei sale valori şi semnificaţii, adică propriul său destin.

Specificul uman e individualizare plus încadrare. Pentru a realiza acest specific trebue să înţeleaga autentic ideea de destin, care *"nu e nici fatalismul pur şi nici libertatea iresponsabilă, ci e o confluenţa sacră de fatalism, determinism şi libertate (vezi Ideea de destin. "Gândirea", Aprilie 1937)*

"Suntem contra filosofiilor subiectiviste, pur personaliste, după cum suntem contra acelor care anulează omul. De fapt, viaţa umană adevărată caută să asculte de doi poli: unul este evlavia faţă de Totalitatea existenţei şi încadrarea în ea, altul este conştiinţa cât mai realizată, iniţiativa, personalizarea productivă. Deci încadrearea critică şi maximum creatoare e rostul omului. Acest rost este şi trebue să fie garantat de cultură, căci, în definitiv, cultura rezumă pentru om fenomenul vieţii şi, într'un fel, orice filosofie ca atare este o filosofie a culturii. Cultura care izbuteşte să dea atât încadrarea cât şi subtilitatea critică şi activă, care scoate pe om din el însuşi dar fără a-i risipi originalitatea, ci, din contra, o pune intens, muzical şi fluid de acord cu suveranele taine ale realităţii, considerate în adevăr ca o enigmă, dar de lumină, şi nu de întuneric - ajunge la treapta cea mai înaltă a umanităţii, care e sărbătoarea, trăirea creatoare a dimensiunii festive a realităţii, sau festivizarea creatoare a acesteia" (în parte pentru aceste idei, Duhul Sărbătorii, "Gândirea" Aprilie, 1936).

Se vede de aici, cum Băncilă promovează ideea primatului *"realităţii generale şi a vrerilor ei"*, nu scornirile individualiste ale unei raţiuni limitate şi lipsite de cuprinderea vastă a acestei realităţi existenţiale în care se găseşte fiinţa omenească.

Acestea sunt punctele de plecare ale drumului de gândire şi valorificare a ideilor care intră în procesul de creare a sistemului lui Băncilă. Nu am voit să abuzăm de citate, dar acestea erau necesare, pentru acei care nu au cartea sa de acum, care nu sunt familiarizaţi cu scrierile acestui mare filosof român, încă necunoscut aşa cum trebue pentru a fi aşezat pe adevăratul loc ce i se cuvine în cuprinsul culturii româneşti. Băncilă a scris enorm de mult, până în 1944, - se evaluează la circa 40 de volume în care vor fi adunate toate studiile şi articolele sale, răspândite până la acea dată. Este de datoria urmaşilor săi sau a familiei să aducă la lumina zilei această operă extraordinară, care va fi o adevărată revelaţie pentru cultura românească. Opera lui Băncila va ajuta în mod extraordinar să se refacă încrengătura autentică a culturii şi spiritualităţii româneşti.

Scrierile lui Băncilă, odată retipărite, vor fi un ghid adevărat pentru tineretul şi oamenii de cultură ca să se regăsească în frumoasele aşezări, temeiuri ale ideii româneşti, ale adevăratului şi superbului cuget românesc.

Aici, am voit numai să atragem atenţia asupra acestei masive opere naţionale, urmând ca pe această linie să urmărim traseul pe care l-a străbătut filosofia românească, dela început şi până în zilele noastre, căci nu putem rămâne la absurdităţile prezentate de iedologii marxişti şi de filosofii înregimentaţi ai partidului comunist. Filosofia românească are originalităţi şi modalităţi de mare anvergură metafizică, inegalate în analele filosofiei, ale străbunilor de gândire ale omenirii.

Va urma

NOTE ŞI COMENTARII

MOŢII LUI IANCU ÎŞI SPUN CUVÂNTUL

Unul din cântecele favorite, de când mă ştiu a fost, şi încă este, Cântecul Moţului. Poate pentru versurile simple, dar pline de un cutremurător adevăr, sau poate pentru melodia în care Moţul îşi plânge soarta de om obidit şi uitat de istorie.

A plecat Moţul la Ţară,
Cu doniţi şi cu ciubeară
Şi cu cercuri de răşină,
După grâu, după făină...

De aceea, poate, când am primit ziarul *"Adevărul de Cluj"* (Nr.1391), privirile mi-au fost atrase de Declaraţia - Apel a Reuniunii Naţionale a Moţilor ce a avut loc la Deva, pe care, din păcate nu o pot reproduce în întregime, spaţiul restrâns nepermiţându-mi, dar din care voi reproduce esenţialul.

Când cântecul ajungea la versurile de un trist tragism:

Munţii noştri aur poartă,
Noi cerşim din poartă'n poartă...

simţeam că ochii mi se împăienjenesc făr'ca să-mi dau seama.

(Am făcut diversiunea de mai sus, ca un deştărat, ca un om fără Patrie, fiindcă Patria noastră e în inimă şi de acolo nu ne-o poate scoate sau fura, nimeni, absolut nimeni).

Să revenim acum la ale noastre.

"Reuniunea Naţională a Moţilor, întrunită la Deva, în ziua de 13 Mai 1995, ca Forum al Societăţii Naţionale Cultural-Patriotice "Avram Iancu", reuniune la care au participat peste 400 de reprezentanţi ai moţimii, purtători în gând şi atitudine ai spiritului Iancului, ia atitudine cu îndreptăţită îngrijorare faţă de modul în care este vânturată şi consecinţele ce le poate avea aplicarea Recomandării 1201/1993 a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei".

Prin urmare, Reuniunea Moţilor, n'a fost altceva decât un răspuns la o recomandare făcută Românilor de către Consiliul Europei (Vorba aia, dacă nu faci foc, nici fum nu iese).

Moţii, şi cu ei toţi Românii de bună credinţă, consideră această recomandare ca fiind anti-românească. Este, credem, *"la mintea cocoşului"* să ghicim cine anume sunt inspiratorii acestei aşa-zise *recomandări*... Numai că, de această dată, nu le-a mers, precum o doreau dânşii. Dorinţele celor nenumiţi, dar subînţeleşi, au nimerit-o precum *"nuca'n perete"*. De aceea găsim întrebarea ce o pun Moţii în această Declaraţie-Apel, cât se poate de firească şi la locul ei: ***"...nu ne putem explica de ce ni se cere nouă ce nu convine altora, de ce ar trebui să aplicăm noi ceea ce alţii nu fac la ei acasă"***.

România se afla în acea perioadă, în faţa alegerilor şi cei din UDMR, cunoscând slăbiciunile *"prezidentului"* care avea nevoie de voturile lor pentru a câştiga, au *"pontat"* totul pe această carte. Rezistenţa, precum era şi de aşteptat, a venit deîndată. *"Satul nu rămăsese fără câini"*, cum crezuseră dumnealor. Ruşinos şi usturător pentru inspiratorii din umbră ai recomandării, au înghiţit în sec *"găluşca"* atunci când o personalitate din Consiliul Europei, invitată de dânşii, a spus la Braşov că *"aceasta este o simplă recomandare"*, şi deci, poate sau nu fi pusă în aplicare. (Tare aş fi vrut să văd feţele celor prezenţi la faţa locului, când au auzit cele spuse de către un om cu greutate din Consiliul Europei. Că nu le-au plăcut cele auzite, este firesc, dar cineva trebuia să răspundă obrăzniciilor, odată şi pentru totdeauna.

***"Noi, Românii** - ne spune mai departe Declaraţia-Apel - **vedem în valurile care se fac în jurul recomandării, consecinţa spiritului revanşard al unor seminţii "fără mare" şi păstrarea unor jenante reminiscenţe ale politicii de forţă şi de stat, de amestec în treburile interne ale altor popoare"**.* (Numai că, *"valurile"* lăsate în urmă, se aseamănă valurilor lăsate de suflatul în supă).

Că Maghiarii nu le iartă Românilor că şi-au pus opincile, de două ori, pe Parlamentul din Budapesta, se vede *"cale de o poştă"*. Uită însă că, tot Românii au dat Ungurilor pe cei doi mari regi ai lor, Ioan şi Matei Corvin. (*"a murit Matia, a murit dreptatea"*, se spunea cândva, şi nu prea de mult, chiar în România).

Nicolae NOVAC

TUR DE ORIZONT

Urmare din pag. 23

4. Nu şi-a creat un sistem de alianţe valoroase, temeinice. Din şase aliaţi, Italia a fost un balast, Japonia neutră în războiul cu URSS, iar ceilalţi patru, asociaţi de circumstanţă. Hitler s'a războit cu 20 de ţări, într'un raport de forţe cu totul nefavorabil: populaţie: 170 milioane contra 510 milioane; forţe militare: 16 milioane contra 32 milioane.

5. În operaţia *"Barbarosa"* - invadarea Uniunii Sovietice - n'a considerat corect factorii: *"Spaţiu"* şi *"Clima"*. A trimis în stepele Rusiei, 1 milion de oameni, la 2.000 km dela bază, într'o ţară fără căi de comunicaţii sigure, permanente, pentru transporturi de hrană (1 milion de raţii zilnice) armament, materiale, carburanţi etc., şi l-a trimis la Moscova şi Leningrad cu haine de vară.

6. Nu şi-a lăsat generalii să conducă operaţiile pe fronturi, în funcţie de evoluţia luptelor şi forţelor adverse. A făcut dese schimbări în comandamente şi planurile de operaţii pe fronturi, fără să ţină seama de opinia generalilor competenţi în materie. Este personal responsabil pentru dezastrul dela Cotul Donului, Stalingrad şi Kursk. Mai înţelept, Stalin, şi-a lăsat generalii să conducă luptele. El s'a ocupat cu politica războiului şi a avut succes şi la Teheran, şi la Moscova, şi la Yalta, şi la Potsdam, unde i-a pus pe toţi în turbinca sa.

7. Hitler n'a apărut în faţa popoarelor din URSS ca un *"eliberator"*, ci ca un cuceritor, permiţând lui Stalin să mobilizeze sentimentul patriotic al populaţiei, să organizeze bande de partizani în spatele frontului german.

8. Declararea războiului contra Statelor Unite, a fost una din marile sale erori, căci a adăugat un adversar puternic, bogat, cu un potenţial uman şi industrial, inegalabil.

II. GREŞELILE ŞI RESPONSABILITĂŢILE ALIAŢILOR:

1. Una şi destul: pentru a distruge un diavol s'a aliat cu starostele lui, Scaraoski; pentru a salva democraţia, au predat jumătate din Europa unei dictaturi şi mai odioase. Nu este acesta un păcat sau o crimă împotriva umanităţii?

Vasile VRÂNCEANU

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365

Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651